

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်မိုး သည်းသည်းထန်

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၅၅၀၆)
- ဈေးစာပေ အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ(၄)လမ်း၊
တောင်ဥက္ကလာပဗိမ္မာန်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အစားပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ဝင် (မြ-၁၀၀၉၈)
- (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း (၁၁)ဝပ်ကွက်
- မန်းဘဲတန်းဗိမ္မာန်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
- အုပ်စု - ၅၈၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ဝိုးလပြည့်စာပေ
- အမှတ်-၂၂၃၊ ၃၅လမ်း၊ ၃၁-လမ်း၊
- မန်းဘဲတန်းဗိမ္မာန်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ရန် - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၀၉၈၉၄

၈၉၅-၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
 ချစ်မိုးသည်သည်ထန်/ရှင်မြတ်နိုး ရန်ကင်း
 ဈေးစာပေ ၂၀၁၅။
 (၂၂၆)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇၇ စင်တီမီတာ
 (၁) ချစ်မိုးသည်သည်ထန်

အခန်း (၁)

မိုးက သဲသဲမဲမဲ ဝုန်းဒိုင်းကြိုအောင် ရွာနေသည်။ သူ ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်နေရသည့်ကြားမှ သူတွေ့လိုက်တာက ခပ် လှမ်းလှမ်းမှာ သူ့ကားကိုပိတ်ရပ်တားဆီးနေတဲ့ ဆံပင်ဖားလျား မိုးရေတွေစိုရွံ့နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ဟု ထင် သည်။

ဟုတ်ရဲ့လား ...
 ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးမှာ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ။
 နာနာတာဝသရဲများလား။ သူ့ကားအရှိန်က တုန်ခန်ရပ်သွား ပြီးမှ လူကောင်းတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဆက်မောင်းဖို့ ပြင်လိုက် ၏။ မိန်းကလေးက လက်အုပ်မိုးရှိခိုးပြီး ကားရပ်ပေးဖို့ တောင်းပန် နေလျှက် လက်ပြနေသည်။
 “ရပ်လို့မဖြစ်ဘူး ... မကောင်းဆိုးဝါးမလေးလား ... အကြံ

ရှင်မြတ်နိုး

အဖန်ကောင်မလေးလား ... ဒီလိုမိန်းကလေးတွေက အများကြီးပဲ”

သူ လုံးဝမရပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကားကိုကွေ့ရှောင်
မောင်းလာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကားနောက်ပြေးလိုက်ရင်း
လမ်းမပေါ်ခွေလှဲကျသွား၏။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူ့စိတ်ကမရက်
စက်နိုင်။ ကားကို ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

“ဘာလဲဟ ... ပြဿနာပဲ ...”

သည်းသည်းမဲမဲရွာနေတဲ့မိုးက ရုတ်တရက် တိတ်သွားသည်။

“ဟင် ...”

သူ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး လဲကျနေတဲ့မိန်းကလေးနား
လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ညကလည်း မှောင်မိုက်နေသည်။ လူသူကမရှိ။ သတိလစ်
နေတဲ့မိန်းကလေးအား လမ်းမပေါ်ပြစ်ထားဖို့ကလည်း မရက်စက်
နိုင်။ ကောင်မလေးအနား ရောက်သွား၏။ ငုံကြည့်သည်။

“မိန်းကလေး ... မိန်းကလေး”

“ဒီမှာ ...”

မလှုပ်။

သူ အသားကိုကိုင်ပြီး လှုပ်မေးဖို့အခက် မတတ်နိုင်။

“မိန်းကလေး”

ချစ်မီးထည်းထည်းထန်

“ဒီမှာ အမိ ...”

“ဟာ ...”

လူသားစင်စစ်ဆိုတာတော့ သူတဖြည်းဖြည်းယုံကြည်လာမိ
သည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေလာရလဲ။ မတတ်
နိုင်တော့ဘူး။ ခေါ်လို့မရတဲ့အဆုံး ကားပေါ်ပွေ့တင်ခေါ်လာခဲ့၏။
သူ့ခြံထဲရောက်တော့ ခြံစောင့်ကြီးရဲ့အကူအညီနှင့် ကားထဲမှပွေ့ယူ
ထုတ်၍ တိုက်ကြီးထဲခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“မောင်မင်းထင်သော် ... ဒါက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“နောက်မှရှင်းပြမယ် ... အခု ဒေါ်ညွှာကိုခေါ်ပါ ... မိန်း

ကလေးအဝတ်အစားတွေ လဲရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောက်ထပ်မှာပဲ ဧည့်သည်တွေတည်းဖို့ထားတဲ့အခန်းထဲ
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“မောင်မင်းထင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ကျွန်တော် နောက်မှရှင်းပြပါ့မယ် ... လောလော
ဆယ် မိန်းကလေးကို အဝတ်အစားလဲပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ညွှာလဲ ကောင်မလေးက ချောလိုက်တာဟုတွေးပြီး
မိမိအဝတ်အစားပွဲပွဲကြီးတွေကို လဲပေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒေါ်ညွှာ”

“ရှင်”

“သူ သတိရတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်နေပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းထင်သော်လည်း ကောင်မလေးရဲ့ ရှိကံဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကို ဆက်မကြည့်ရဲတော့သဖြင့် အခန်းထဲကနေလှည့် ထွက်လာပြီး အပေါ်ထပ် သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ပြဿနာပဲကွာ ... အလကားနေရင်း အရှုပ်ထုတ်အိမ်သယ် လာမိပြီလား မသိပါဘူး”

မိန်းကလေးက ငယ်ရွယ်နုပျိုနေသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ က သူမခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်ခုလုံးအား ရစ်သိုင်းနေ၍ ရှိကံဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်က ရေစိုနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကြောင့် မမြင်ချင်မှ အဆုံး။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ လူကောင်းမှ ဟုတ်ပါ့မလားဘဲ”

သူ့အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ရင်ပူလာသည်။ မတတ်နိုင် တော့ဘူး ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ အဝတ်အစားတွေ လဲပြစ်လိုက်သည်။

“မောင်မင်းထင် ... ”

“မောင်မင်းထင် ... တံခါးဖွင့်ပါ ... ”

အပြင်မှဒေါ်ညွှာအသံကြောင့် သူတံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်

ချစ်ဦးထည်းထည်းထန်

သည်။

“ဒေါ်ညွှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အထိတ်တလန့်နဲ့ ကောင်မလေး သတိရလာပြီလား”

“သတိတော့မရသေးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးခေါင်း မှာ ဒဏ်ရာရှိတယ် ... ကွဲနေတယ်လေ ... ”

“ဗျာ ... ”

“လာကြည့်ပါဦး ... ဒေါ်ညွှာ ရေသုတ်ပေးရင်း တွေ့တာပါ”

“ဟုတ်လား ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ ... လာ သွားကြည့်ရအောင်”

“ဆေးသေတ္တာပါယူလာခဲ့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ယူခဲ့ပါ”

သူက ဆရာဝန်။ ကောင်မလေးဆီရောက်လာသည်။ သေ သေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးခေါင်းမှာ ကွဲနေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ့လိုက်ရ၏။ မာကျောတဲ့အရာတစ်ခုခုနှင့် ရိုက်မိတဲ့ ဒဏ်ရာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“တော်တော်လေးကွဲနေတာပဲ ... မိုးရေတွေကြောင့် သွေး မရှိတာ ဒေါ်ညွှာ နည်းနည်းကူညီဦး ... ချုပ်မှဖြစ်မယ်”

“မောင်မင်းထင်”

“ဗျာ”

“ဆေးရုံကြီးကိုသွားတင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

မင်းကို အမှုပတ်လိမ့်မယ်ကွယ် ... ဒီကလေးမက ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်လာလဲမှ မသိတာဘဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ဆေးကုသပေးရမယ် ဒေါ်ညွှာ ... သူ့သတိရလာမှ မေးမြန်းပြီး လုပ်သင့်တာလုပ်ရမယ်”

“အင်းလေ ... ကလေးမလေးက သနားစရာ ... ချောချော ပူးပူးစင်စင်လေးပါ”

“သူ့ဒဏ်ရာနားက ဆံပင်တွေ ကပ်ကြေးနဲ့ညှပ်ပြီး ကွက်ရိပ် ရမယ် ... ဒေါ်ညွှာ ကူညီပါဦး ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ဆံပင်တွေကို ဒေါ်ညွှာက ခြောက်သွေ့အောင်လုပ်ပေး ထား၍ ဒဏ်ရာအား ရှင်းလင်းစွာမြင်တွေ့ရသည်။ ဒီမိန်းကလေး အရိုက်ခံထားရတာလား။ ဒဏ်ရာကို ငါးချက်လောက်ချုပ်ရ၏။

သူက ဆရာဝန်မို့ ကံကောင်းသည်။

“အရိုက်ခံထားရတာထင်တယ်နော် မောင်မင်းထင်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... ”

“ဆရာဝန်နဲ့တွေ့လာလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ကျွန်တော် သွေးပေါင်တွေဘာတွေ ချိန်ကြည့်ရမယ် ... စစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်ထင်မယ်”

လူနာမိန်းမချောလေးတွေ သူ့ဘဝမှာ မဆန်းပေမယ့်

ချစ်မိုးထပ်ထပ်ထပ်ထန်

မင်းထင်သော်တစ်ယောက် ဒီကောင်မလေးကျမှ ထိတွေ့ကိုင်တွယ် ရမှာကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေရသည်။

“မောင်မင်းထင် ... ဘာရှာနေတာလဲ”

“သွေးပေါင်ချိန်စက်”

“ဒီမှာလေ ... ”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ”

သူ့ရှေ့မှာရှိနေတာကိုပင် မင်းထင်သော် မတွေ့။ သူ့ခေါင်း ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပွေလီ ရှက်ကြောက်နေသည်။ သွေးပေါင်ချိန်ဖို့ပင် ယောင်အအ။ သူ့လက်တွေတုန်ယင်နေ၏။ တော်တော်လေး ထိန်း ချုပ်နေရသည်။

“အင်း ... သွေးပေါင် နဲ့ကျနေတယ်၊ ကျန်တာတွေတော့ အားလုံးကောင်းပါတယ် ... ”

သူ စိတ်ပူပြီး ဆေးကုသမှုတွေ အလျင်အမြန် လုပ်ပေးထား သည်။

“ဒေါ်ညွှာ စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ ... မနက်မိုးလင်းမှ ကျွန်တော် လာကြည့်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ စိတ်ချပါ မောင်မင်းထင် ... မိုးတောင်လင်း တော့မယ် အနားယူလိုက်ပါဦး ... ”

ဟုတ်သားပဲ ... မိုးလင်းတော့မည်။ သူ တရားမှအိပ်ရ

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

သေးပေ။ မိန်းကလေးအား စိတ်ချစေရန် လိုအပ်တာတွေဆေးကုသပေးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ စိတ်မောနေသည်။

“ဘယ်ကအရှုပ်ထုတ်လဲ ... ပုံကိုအသိပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား”

ချစ်သူပုံကို သူ့သတိရလာမိသည်။ ပုံလည်း ဆရာဝန်ပဲ။ အကျိုးအကြောင်း အသိပေးသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။ အသိပေးတိုင်ပင်သင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ပုံကိုအသိပေးရမယ် မိန်းကလေးချင်းပဲ ပိုပြီးမေးမြန်းလို့ ကောင်းပါတယ်”

သူနှင့်ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်ပြီး ဆေးကျောင်းတက်ထဲက ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြတဲ့ ဆရာဝန်မလေး မြတ်နိုးပုံနှင့်တိုင်ပင်ဖို့အတွက် ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ရယ် ... အစောကြီးရှိသေးတယ် ... ဒီမှာပုံအိပ်လို့ ကောင်းနေတုန်း တကယ်ပါပဲ ... ညက မအိပ်ရဘူးရှင် ...”

ပုံက အိပ်ချင်မှူးတူး အသံလေးနှင့်ပြောနေသည်။

“ကိုယ်ရော မအိပ်သေးဘူးလား ... ဟယ် ... မိုးတောင်လင်းတော့မယ် ... မနက် ငါးနာရီထိုးနေပြီလေ ...”

“ဟုတ်တယ်ပုံ ... ဒီမှာ ကိုယ့်ဆီအမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ။ ဒီမှာ

ချစ်ဦးထွန်းထွန်းထွန်း

တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ်အရေးတကြီးကိစ္စမရှိဘဲနဲ့တော့ ကိုယ်မဆက်ပါဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် ... အရေးတကြီးကိစ္စပဲ ...”

“ဒါဆိုလည်း ပုံလာခဲ့မယ်နော် ... အရမ်းအရေးကြီးလို့လားကို ...”

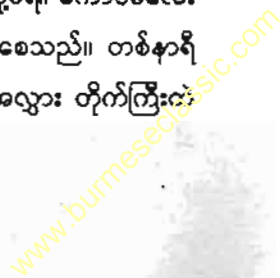
“လာခဲ့ပါ ... ပုံလာမှ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ဇာတ်လမ်းက ရှည်တယ် ...”

“ကို ... မနေ့က မော်လမြိုင်ကိုသွားတာ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လဲဟင် ...”

“ပုံ လာခဲ့ပါ ... ဒီကျမှအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ကိုယ်ရှင်းပြမယ်”

“အင်း”

ပုံက စေ့စပ်သေချာပြီး အလုပ်ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ စာလည်းတော်၏။ သားဖွားမီးယပ် အထူးကုပညာရပ်တွေ ဆက်သင်ဖို့ လုံးပမ်းနေသူဖြစ်၏။ မင်းထင်သော် အိပ်လို့မရ။ ကောင်မလေးအကြောင်းတွေက သူ့ခေါင်းကို ရှုပ်ထွေးနေစေသည်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ပုံရောက်လာ၏။ အပြေးအလွှား တိုက်ကြီးထဲဝင်လာသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ကိုရယ် ... ပုံဖြင့်စိတ်တွေပူလိုက်တာ၊ ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်လာလို့လဲ ...”

“ထိုင်ပါဦး ပုံရယ် ... ကိုယ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းပြမယ်နော်”

“မြန်မြန်ရှင်းစမ်းပါ ... ဘာတွေဖြစ်လာလဲ”

“ထိုင်ပါ”

ပုံလက်လေးကိုဆွဲပြီး သူ့အနားထိုင်စေကာ ညကအဖြစ် အပျက်တွေအားလုံးကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရသည်။

“ဟင် ... အခုကောင်မလေးက ဘယ်မှာလဲ ...”

“အခန်းထဲမှာ”

“ကိုရယ် ...”

ပုံကတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း အပြစ်မတင်လိုပေ။ စေတနာ ကောင်းတဲ့သူပါ။ ရိုးသားစွာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးအား မရက်စက်နိုင်ဘဲ ခေါ်လာတာ ယုံကြည်သည်။

“ကဲပါလေ ... ဖြစ်လာပြီပဲ ဘာတွေပြဿနာတက်လာမှန်း မသိပေမယ့် ပုံတာဝန်ထားပါ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ ... ကိုယ့်မှာလည်း တိုင်ပင်စရာကပုံပဲရှိတာ”

“လာလေ ... ကောင်မလေးကို သွားကြည့်ရအောင်ပါ”

သူတို့ ကောင်မလေးအခန်းရောက်တော့ ကောင်မလေးက အိပ်နေဆဲပင်။

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

“သူပဲပုံ ...”

ပုံ သေသေချာချာကြည့်မိတော့ ကောင်မလေးက မိန်းကလေးချင်းပင် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ရအောင် နုပျိုချောမောနေသည်။ အရမ်းချစ်စရာလေးပဲ။ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရမှန်းမသိ။ ပုံကတော့ မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး မနာလိုဝန်တို မဖြစ်ပါဘူး။

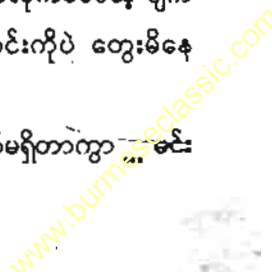
“ကောင်မလေး သတိရလာမှပဲ အကျိုးအကြောင်းမေးရမယ် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားသင့်ရင်လည်း ကြားရမယ် ... ကိုယ် အနားယူဦးလေ ... ဒေါ်ညွှာနဲ့ပဲ နေပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲပုံရယ် ... မောင်တစ်ယောက်ထဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတာ”

“မောင် အိပ်လိုက်ဦး ... စိတ်ချပါ၊ အားလုံး ပုံတာဝန်ယူတယ်”

မင်းထင်သော်လည်း တစ်နေ့ကုန် ကားမောင်းပြီး ပြန်လာရတာ မအိပ်ရသေးပေ။ ပုံ ရောက်လာပြီပဲ။ ပုံကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်ပေမယ့် မျက်လုံးတွေကြောင်နေ၏။ မိန်းကလေးအကြောင်းကိုပဲ တွေးမိနေသည်။

“ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ ... ဇင်း

ရှင်မြတ်နိုး

ထင်သော် ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် စိတ်
တွေအရှုပ်ခံနေသေးတယ် ... ကောင်မလေး သတိရလာရင် သက်
ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး အပ်ရမယ်”

ကောင်မလေးကို မေ့ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မျက်လုံးတွေက
ကြောင်သထက်ကြောင်လာကာ မျက်နှာနုနုထွဋ်ထွဋ် ချောချော
လေးအား မြင်ယောင်နေသည်။

အခန်း (၂)

“အား ... အိး ... ဟင်း”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ”

“ညီမလေး ... သတိရလာပြီလား”

“အင်း”

“မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ပါ ... သတိကောင်းကောင်း
ရလား”

“အင်း”

ကောင်မလေး သတိရလာသဖြင့် ပုံအသေအချာကြည့်မိ
သည်။ ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်ဆိုတာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးပဲလား ဘယ်လို
အဖြစ်အပျက်တွေများ ရင်ဆိုင်လာရတာလဲ။

“အား ... အင်း ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အရမ်းနာတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

နာလိုက်တာ ... ”

“ညီမလေး”

“ဟင်”

“မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်”

ကောင်မလေးမျက်ဝန်းတွေကို ကာရံထားတဲ့မျက်တောင်
ကော့လေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ကော့တက်သွားသည်။

“ညီမလေး ... သတိကောင်းကောင်းပြီလားကွယ်”

“အင်း ... ”

မျက်ဝန်းလေးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ညှို့မျက်ဝန်းလေး
လို့ သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“မမက ဒေါက်တာမြတ်နိုးပုံပါ ... ညီမလေးကို မမချစ်သူ
ဒေါက်တာမင်းထင်သော်က လမ်းမှာတွေ့ပြီး သတိလစ်နေလို့ ဒီကို
ခေါ်လာခဲ့တာလေ”

“ရှင်”

“ညီမလေး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရှင်”

“နေရပ်လိပ်စာကရာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်နေရ

ချစ်စဉ်းထည်းထည်းထန်

လဲ”

“ရှင်”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦး ညီမလေးရယ် ... ”

မျက်ဝန်းလေးတွေ ကလယ် ကလယ်နှင့် တွေတွေဝေဝေ
လေးဖြစ်နေသည်။ ကောင်မလေး အတိတ်မေ့သွားတာမျိုးလား။
ဝံ့ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးတော့လည်း အားလုံးကောင်းသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
သေပါဘူး ... ဒုက္ခပါပဲ ... ကျွန်မခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေပါတယ်
မမက ဘယ်သူလဲဟင် ... ”

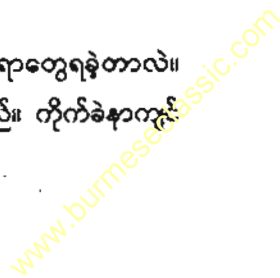
“ဆရာဝန်ပါ”

“နာနေတယ် ... ခေါင်းတွေလည်းကိုက်လိုက်တာ မမရယ်
အံ့ခဲနေတယ် ... ”

“မမ ဆေးထိုးပေးမယ် ... ညီမလေးခေါင်းက ကွဲနေတယ်
လေ ချုပ်ထားရတယ် ... ဒဏ်ရာဘယ်လိုရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူး ... ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့မရ
ဘူးဖြစ်နေပါတယ်”

ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာတွေရခဲ့တာလဲ။
အခုကိုယ်မှာလည်း ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေရှိနေသည်။ ကိုက်ခဲနာကျင်
နေ၏။ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမရတော့။

ရှင်မြတ်နိုး

“မင်း စဉ်းစားလို့မရရင်လည်း ခဏလောက်နားနေလိုက်ပါလား ... မစဉ်းစားနဲ့တော့နော် ညီမလေး”

“ဟုတ်”

မမဆရာဝန်မလေးက ချောမောအိစက်နေသည်။ သူမဘာကိုမှ စဉ်းစားမရတာဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးရ၏။ သူမ ဘယ်သူလဲ။ ဒဏ်ရာတွေနှင့် လမ်းမှာလဲနေတာတဲ့။ တွေးလို့ မရတော့ဘူး။ မမရဲ့ ချစ်သူကရော မျက်ဝန်းလေးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ညီမလေး အနားယူနေနော် ... ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး အိပ်နေ ... ”

“ဟုတ်”

သူမကို အနားယူခိုင်းနေပေမယ့် သူမ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်နေသည်။ တွေးနေမိ၏။ ခေါင်းတွေထဲမှ တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာသည်။

“ညီမလေး ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရသွားလို့ အတိတ်မေ့သွားတာလဲဖြစ်နိုင်တယ် ... ခေါင်းကို အနားပေးထားတာက အကောင်းဆုံးပဲကွယ်”

ပုံလည်း ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး သနားနေမိသည်။ ကြာရတာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးထဲက ဖြစ်နိုင်၏။ ပုံကိုယ်ချင်မိနေသဖြင့် ကောင်မလေးအား နှစ်သိမ့်ပေးနေမိသည်။

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

“ညီမလေးအနားမှာ ဒေါ်ညှာစောင့်နေပေးလိမ့်မယ် အိပ်နေပါ”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်ညှာ အနားမှာပဲနေပေးပါ။ အရေးကြီးရင် ချက်ချင်းလာပြောပါ”

“စိတ်ချပါ ပုံရယ်”

ပုံ့အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မောင်နိုးလာ၏။ ပုံ့ စည့်ခန်းမှာပဲထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။

“ကိုယ်မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးနော် ... စိတ်ပူပြီး ဆင်းလာတာ ထင်တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်သားပဲ။ ကိုယ်လည်း ကောင်မလေးအခြေအနေကို သိချင်တာနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တာ”

“ကို”

“ဟင်”

“ကောင်မလေးက အတိတ်ကိုစဉ်းစားလို့ မရဘူးတဲ့လေ”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“အခြေအနေကို ခဏလောက်စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့လေ။ မောင် မျက်နှာသစ်လိုက်ပါဦး ... ပြီးမှ ကောင်မလေးကိုသွားကြည့်ကြတာပေါ့”

ရှင်မြတ်နိုး

မင်းထင်သော် မျက်နှာသစ်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားမိ။ ကောင်
မလေးအခြေအနေကို သိချင်စောနှင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံတော့ တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ။ သူ့အပေါ်ထပ်သို့
ပြန်တက်လာခဲ့၏။ အတိတ်မေ့သွားပြီတဲ့။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်ရှင်း
ရတော့မလဲ။ သူ မျက်နှာသစ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အောက်ညိုပြန်
ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ကောင်မလေးကို သွားကြည့်မလား ကို ...”

“အင်း”

“ကိုယ်လည်း အခြေအနေကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦး ...
တကယ်ပဲ ခေါင်းကိုထိပြီး အတိတ်မေ့သွားပြီလားဆိုတာလေ”

“အင်း”

ကောင်မလေးအခန်းထဲ ဝင်ကာနီးတွင် သူ့ခြေလှမ်းတွေတ
တုန်ဆိုင်း၍ ရင်တွေဒိန်းခနဲ ခုန်သွားသည်။

“ဝင်လေ ကို ...”

“ဪ ... အင်း ...”

အခန်းထဲရောက်တော့ မှိန်းနေတဲ့ကောင်မလေးမျက်ဝန်း
တွေက ပွင့်လာသည်။

“ညီမလေး”

“ရှင်”

ချစ်စိုးထည်းထည်းထန်

“ဒီမှာ ညီမလေးကိုခေါ်လာတဲ့ ဒေါက်တာမင်းထင်သော်
ပါ မှတ်မိလား ...”

“ရှင်”

ဒေါက်တာ မင်းထင်သော်ဆိုတာကို သေသေချာချာကြည့်
မိသည်။ ခန့်ညားချောမောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ သူမကို
ကယ်တင်လာခဲ့တာတဲ့။ သူမ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစားမမှတ်မိ
ပေ။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မစဉ်းစားလို့ မရဘူး ဒေါက်တာရယ်၊
ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် မမှတ်မိပါဘူး”

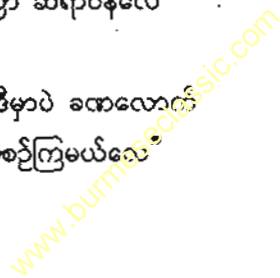
“ရပါတယ် ညီမလေးရယ် ... စဉ်းစားလို့မရလည်း မစဉ်းစား
ပါနဲ့ဦး ... မင်းခေါင်းက ဒဏ်ရာသက်သာအထိပေါ့”

မျက်ဝန်းလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကောင်မလေးက
တောင်ပန်တိုးလျှိုးနေသလိုပင်။ မင်းထင်သော် မဆီမဆိုင်ကောင်
မလေးအား သနားပြီး သံယောဇဉ် တွယ်နေမိသည်။

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ညီမလေး ... ကိုယ်တို့က ဆရာဝန်တွေ
ပါ ... အဓိက ကိုယ်က ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြော ဆရာဝန်လေ”

“ဟုတ်”

“တဖြည်းဖြည်းပဲ စဉ်းစားပါ ... မင်းဒီမှာပဲ ခဏလောက်
ဆော့နေပေါ့ ... မင်း သတိပြန်ရမှ တစ်ခုခုစိစဉ်ကြမယ်လေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်ညွှာ စောင့်ကြည့်ပေးထားပါ”

“စိတ်ချပါ မောင်မင်းထင် ... ဒေါ်ညွှာလည်း ကလေးမလေးကို သနားနေတယ်”

သူနှင့်ပုံ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကောင်မလေးကို အရမ်းကြီးဖိအားမပေးလိုပေ။ သနားကြင်နာနေမိ၏။ ပုံနှင့်အတူတူ ဆေးရုံကို သွားဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကို”

“ဟင်”

“ကောင်မလေး တကယ်ပဲ အတိတ်မေ့နေတယ်လို့ထင်လား ... ကိုယ်က ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြော ဆရာဝန်ဖြစ်နေလို့လေ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ပုံ ... စိတ်သောကဝေဒနာတွေ အပြင်းအထန်ခံစားလာရတဲ့သူဖြစ်ရင် ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် ဘာမှစဉ်းစားတွေးတောလို့မရတာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ပုံက ကြောက်နေတာ ... အဖြစ်အပျက်က အရမ်းဆန်းကျယ်နေလို့လေ ... အရာရာက ယုံကြည်လို့တော့မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကို အနားပေးထားတာက ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်တယ်ပါတယ်”

ပုံက စေတနာပြည့်ဝသည့် မိန်းမချောလေးဖြစ်နေသည်။

ချစ်ဦးထွန်းထွန်းထွန်း

သူကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်က မြန်လွန်း၏။ ပုံကို အားနာရသည်။

“ကောင်မလေးပုံစံက အမှန်ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကိုရယ် ... ပုံလည်း အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ပေးမှာပါ”

“ပုံ”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ်ရောက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ... ကိုယ်က ပုံအထင်လွဲမှာကိုကြောက်နေလို့လား”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်သင့်နေပြီပဲ”

“ပုံအဖေ ကျန်းမာရေးကြောင့်ပါကိုရယ် ... မကြာခင် နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးသွားကုရဦးမယ်လေ ပုံလိုက်သွားရပီမို့မယ်”

သူနှင့်ပုံ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပုံပဲခင်ကျန်းမာရေးကြောင့် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။

“ပုံကတော့ ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ပါတယ် ... ကိုယ်ကတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားပဲဟာ ...”

“ကိုယ်က ပုံကိုယုံကြည်စေချင်တယ် ... ပုံကိုအရမ်းချစ်

www.burmeseclassic.com

တယ်”

“ကိုရယ် ...”

ပုံနှင့်သူ ငယ်ရည်းစားတွေပါ။ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ပြီး သံယောဇဉ်တွေလည်း ကြီးမားစွာ တွယ်တာခဲ့ကြသည်။

“ပုံ”

“ပြောပါ ကို ...”

“ဒီကလေးမကိစ္စ ပုံဘာလုပ်ချင်လဲ ပြောနော် ...”

“ကိုယ်က ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာဝန်ပါ ... ကိုယ်ပဲဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ် ဘာပဲလုပ်လုပ် ပုံထောက်ခံပါတယ်”

“ပုံရယ်”

ပုံလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ချစ်မြတ်နိုးသွားရသည်။ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ပုံအပေါ် ဘယ်တော့မှသစ္စာမမဲ့ဘူးလို့ ပုံနှင့်လက်ထပ်လိုနေခဲ့၏။ အတိတ်မေ့နေတဲ့ကောင်မလေးအား လိုအပ်သည်ထက် သံယောဇဉ်ပိုပြီး တွယ်ငြိမ်သွားစေရန် ထိန်းချုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ပုံကဖေဖေနဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားရမယ် ... သုံးလလောက်တောင် ကြာမလားဘဲ။ ပုံ ကိုယ့်ကိုအယုံကြည်ဆုံးနော်”

ပုံနှင့်အဝေးဆုံး ဖြစ်သွားမှာကို စိတ်အပူဆုံးက ကိုယ်ပင်။

ပုံသိနေသည်။ ယောက်ျားပီသလွန်းတဲ့ကို ... တာဝန်ယူရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပုံ လေးစားချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်သူ ဖြစ်သည်။

“သတိတော့ထားပါ ကို ... ပုံကအဝေးရောက်နေမှာလေ။ ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးသွားမှာပဲ ပုံ စိတ်ပူရတာပါ”

“ကိုယ် သတိထားမှာပါပုံ ... မိန်းကလေးတွေကို အကြွင်းမဲ့ ကိုယ်မယုံတတ်ပါဘူး ... ပုံကလွဲရင်ပေါ့”

“ပုံ ယုံပါတယ် ကို ...”

ပုံကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာ ချပေးပြီး သူကတော့ ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောဌာနသို့ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် ညက ထူးထူးခြားခြားဝေဒနာရှင်များ ရောက်လာလားဟု စုံစမ်းစစ်ဆေးကြည့်မိ၏။

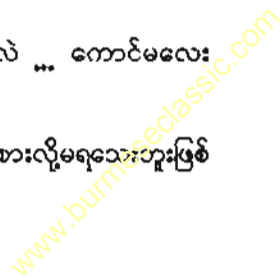
ထူးခြားဖြစ်စဉ်မရှိ။

လူနာအသစ် ရောက်မလာခဲ့။

လမ်းပေါ်က ကောင်မလေးအကြောင်း သူမေ့ဖြစ်လို့မရတာ တော့အမှန်ပင်။ သူစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ ဒေါ်ညှာ ဆီ ဖုန်းဆက်မိသည်။

“ဒေါ်ညှာ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ... ကောင်မလေး သတိရလာပြီလား”

“အတိတ်အကြောင်းတွေတော့ စဉ်းစားလို့မရသေးဘူးဖြစ်

ပုဂံပြန်

နေတယ် မောင်မင်းထင် ... လူကတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်မလေး မနက်စာရော စားရဲ့လား”

“စားပါတယ် ... ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကထင်တယ် ... စားသောက်တာ နေထိုင်တာ အဆင့်မြင့်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ထပြီး သွားလာနိုင်နေပြီ ... မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာတယ်၊ ပေါင် မုန့်ထောပတ်သုတ်စားချင်တယ်တဲ့ ... လုပ်ပေးပါတဲ့ ...”

“ကောင်းပါပြီ ... သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောလုပ်ကိုင်ပေး လိုက်ပါဗျာ ... အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ကောင်မလေးက အောက်တန်းမကျဘူး အဆင့်ရှိပါတယ်၊ လူလိမ်လူညာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး အမှန်အကန်ပါ ...”

“စောင့်ကြည့်ထားပါ ဒေါ်ညှာ ... ကောင်မလေးလုပ်ခိုင်း တာတွေ လုပ်ပေးပါ”

သူ မုန်းပိတ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်က ကောင်မလေးအတွက် ပူပင်ကြောင်းကြံမူတွေ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပါပဲလေ။

အခန်း (၃)

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ပြောပါ ကလေးမ ...”

“ကျွန်မ ဒီကိုဘယ်လိုများ ရောက်လာရတာလဲ ပြောပြပါ လား”

“မောင်မင်းထင် ခေါ်လာတာပါ။ သမီးလေး ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ရေတွေရွဲနှစ်နေတာပဲ ... သတိလစ်နေတယ်၊ မောင်မင်း ထင်ကားကို လှမ်းတားရင်း လဲကျသွားတာတဲ့လေ ...”

သူမ လုံးဝမမှတ်မိ။ သူမ ဝတ်ဆင်လာတဲ့အဝတ်အစားတွေ ကို ကြည့်ချင်သည်ဟု ပြောမိသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ... သမီးလေးကြည့်လိုက်ရင် သတိပြန်ရနိုင် တယ်လေ”

“အင်းနော် ...”

ရှင်မြတ်မိုး

ဒေါ်ညွှာက သူမဝတ်ဆင်လာတဲ့ အဝတ်အစားကိုပြသည်။
ရှင်နှိပ်နှင့် စပို့ရှပ်အဖြူရောင်လေး သေသေချာချာကြည့်မိ၏။
မမှတ်မိ။ အတွေးထဲမှာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်နှင့် မှတ်မိသလိုလို မမှတ်မိ
သလိုလို တွေးမရာ၊ ခေါင်းတွေနောက်ကျိလာ၍ မျက်ခွံတွေကို ပိတ်
ပြစ်လိုက်သည်။

“သမီးလေး စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူးလား”

“အင်း... ခေါင်းတွေမူးလာတယ် ... သိသလိုလို မသိသလို
လိုကြီး ... ”

“အနားယူလိုက်တော့နော်”

“မမပုံက ဒေါက်တာချစ်သူလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငယ်ချစ်ဦးတွေပါ။ အရမ်းချစ်ကြတယ်။
လက်ထပ်ဖို့က ပုံအဖေ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ကင်ဆာလားပဲ။
နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးကုဖို့ ပုံလိုက်ရမယ်လေ ... ဒါကြောင့် လက်မထပ်
ဖြစ်တာပါ”

“ချောလိုက်တာ”

“စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ်၊ ပညာလည်းတတ်၊
မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာကြတယ်”

“ကျွန်မ ယောင်းမပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ”

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

“ဒေါက်တာက ကျွန်မအစ်ကိုပေါ့”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်သော်နှင့် သူမ တွေ့ဆုံခဲ့လို့ပေါ့။ တခြား
လူဆိုးလူမိုက်တွေနှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မတွေးရဲပေ။

“သမီးလေးရယ် ... ကံကောင်းတာပါပဲ။ မောင်မင်းထင်နဲ့
တွေ့လို့လေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားရမည်
ဖြစ်သည်။ သူမ အတိတ်ကဘာလဲ။ တွေးလိုက်တိုင်း အမှောင်ထုက
ပဲ အထပ်လိုက် ပြုတ်ကျလာရ၏။ နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

“စောစောက ဖုန်းဆက်မေးတာ ဒေါက်တာလားဟင်”

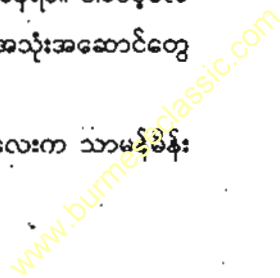
“ဟုတ်တယ် ... စိတ်ပူလို့တဲ့”

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ ခေါင်းကဒဏ်ရာကလည်း နာ
ကျင်တာ မရှိတော့ဘူး ... တင်းတင်းလေးပဲဖြစ်နေတာလေ”

“ကလေးမ ဘာများစားချင်သေးလဲ”

“ရပါတယ် ... ကျွန်မ ဘယ်လိုပဲနေရ နေရပါ။ ဒါပေမဲ့လေ
ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုအကောင်းစားပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေ
နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလိုပဲ”

“အဒေါ်လည်း ထင်ပါတယ် ... သမီးလေးက သာမန်မိန်း

ကလေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့”

“ဒါဆို ... ကျွန်မခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာကဘယ်လိုရလာတာလဲ”

သူမ အတွေးတွေထဲမှာ ဒေါက်တာကားနဲ့များ တိုက်မိပြီး ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရခဲ့တာလားပဲ။ ညသန်းခေါင်ကျော် မိုးရေထဲမှာဆို တာရော အကြောင်းပြချက်လား ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဒေါက်တာ ကိုကြည့်ရတာ လူရိုးလူဖြောင့် တည်ကြည်သန့်ခန့်နေ၏။ မတွေးချင် တော့ဘူး။ ခေါင်းတွေ အုံ့ခဲကိုက်လာသည်။

“သမီးလေး ... ”

“ရှင် ... ”

“နာမည်ကလည်း ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိဘူး၊ သမီးလေး ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အင်း ... ဘယ်လိုနာမည်ပေးရမလဲ၊ တစ်ခုခုပေါ့ ... မေမိုး ဆိုရင်ရော ... ”

“မေမိုး ... ဟုတ်လား”

“မိုးထဲမှာတွေ့လို့လေ ... ဘယ်လိုလဲ မေမိုးဆိုရင်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... အရေးကြီးတာက နာမည်တစ်ခုရှိနေဖို့ပဲ ... မေမိုးပဲခေါ်”

တစ်ခါတရံကျတော့လည်း သူမ အတိတ်တွေကို မမှတ်မိ-

ဖြင့် ဘယ်ကနေဘယ်လိုအကြောင်းတွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရမှန်းမသိ၍ စိတ် ညစ်နေသည်။ ကြောက်လည်းကြောက်တယ် ... သူမ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှန်းမသိဘဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။ မှောင်မိုက်ဝေဝါးလာသည်။

“မေမိုး”

“ရှင်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... နာမည်က ရိုးတယ်နော်၊ မောင်မင်း ထင်သိရင် သဘောမှကျပါ့မလား မသိဘူး”

“ကျွန်မမှာ နာမည်မှမရှိတာပဲ ... ကောင်းပါတယ် မေမိုး” သူမကတော့ မေမိုးကိုကြိုက်နှစ်သက်နေမိသည်။ သူမမှာ မှာမည်ရှိချင်တယ်။ အတိတ်ဆိုတာ ရှိချင်၏။ မရေရာတဲ့ဘဝပါ။

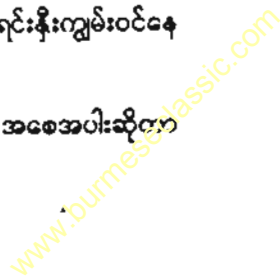
“မေမိုးလေး အားမနာနဲ့နော် ... ဒေါ်ညွှာကို ခိုင်းစရာရှိ ထား”

“ဒေါ်ညွှာ”

“ပြော ... ”

“ဒေါ်ညွှာလိုလူမျိုးတွေကိုလည်း မေမိုးရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေ သလိုပဲ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... သမီးလေးအနားမှာ အစေအပါးဆိုတာ နဲ့နေမှာပဲလေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အင်းနော် ...”

“ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ”

“ထမင်းစားမယ် ...”

“ဒေါ်ညာသွားပြင်ပြီး ယူလာခဲ့မယ်”

“ကျွန်မ လိုက်စားပါ့မယ်”

“မေမိုး ထိုင်လို့လား”

“အင်း ...”

“ထကြည့်လေ”

“မေမိုး လက်တွေ့ခြေထောက်တွေက အကောင်းတွေပဲဟာ

ကြည့်လေ ...”

သူမ ရုတ်တရက်အထတွင် ခေါင်းထဲက ဆစ်ခနဲနာကျင်သွားသည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ် ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မေမိုးလေး”

“ခေါင်းကနာတယ်”

“ရုတ်တရက်ကြီး မထနဲ့လေ ... စိတ်မြန်လက်မြန် ကော်

မလေးပဲ”

“ထလို့တော့ရပါတယ်”

သူမ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲအိပ်မနေချင်ပေ။ စိတ်ကထပြီး လစ်

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

လျှောက်ချင်သည်။

“ရပါမလားကွယ် ... တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မောင်မင်းထင် ဆူလိမ့်မယ် ... ကလေးမကို အနားယူခိုင်းထားတာ”

ဒေါက်တာက သူမအား ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့် ဒီလောက်အထိ ဂရုစိုက်နေရတာလဲ။ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်မို့လည်း ဖြစ်နိုင်။ ဒေါက်တာချစ်သူကလည်း ပညာတတ်ဆရာဝန်မိန်းမချောလေးပဲ။ သူမ သံသယဝင်လာရတာက ဒေါက်တာ့ကြောင့် သူမဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်းလား။

သူမထသည်။

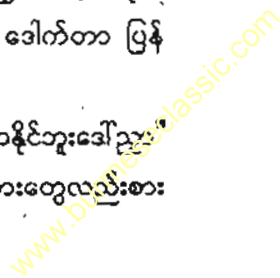
“ကျွန်မမှာ အားပြည့်နေပါတယ်။ ခေါင်းကဒဏ်ရာပဲနာကျင်တာပါ ... မူးလည်း မမူးတော့ဘူး”

“ကဲပါ ... သမီးလေးရယ်၊ စိတ်လက်ပေါ့ပါးအောင်နေပါ”

ဒေါ်ညာကလည်း သူမအား အရမ်းကိုဂရုစိုက်လွန်း၍ သံသယတွေဝင်လာရသည်။ အစားအသောက်တွေကအစ သူမနှင့် နီးနီးကျွမ်းဝင်နေ၍ သူမကိုယ်သူမ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကဟုထင်မိသွားသည်။ ညနေစောင်းမှ ဒေါက်တာ ပြန်လာတတ်လာ၏။ မမပုံ မပါပေ။

“ပွဲဖေဖေ ကျန်းမာရေးဖောက်လာလို့ မလာနိုင်ဘူးဒေါ်ညာ”

“မေမိုးလေးက ရွှင်လန်းတက်ကြွပြီး အစားတွေလည်းစား

တယ်”

“မေမိုးလေး ဟုတ်လား ...”

“ဒေါ်ညှာ ပေးထားတာပါ ... မေမိုးလို့ ခိုးထဲမှာတွေ့လို့

လေ”

“မေမိုး”

“ကျွန်မလည်း ကြိုက်ပါတယ် မေမိုးလေး ...”

“ကောင်းပါတယ် ... ကိုယ်က မင်းနာမည်သတိရလာတာ

လားလို့”

“ဒေါ်ညှာ ပေးတာလေ”

သူမကို ဒေါက်တာက ရဲရဲတင်းတင်းပင် မကြည့်ရဲတာ အကြောင့်လဲ။ သူမကို ဒဏ်ရာရစေတာ ဒေါက်တာများလား။ သံသယတွေ ဝင်လာသည်။

“မေမိုး”

“ရှင်”

“မင်းခေါင်းက ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သက်သာပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ ... မင်းကိုသွေးပေါင်ချိန်ကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ် ...”

ဒေါက်တာလက်တွေ တုန်ယင်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ ...

ချစ်သူရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြီးတော့ ဘရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လျှက် လူနာကိုစမ်းသပ်တာ တွန့်ဆုတ်နေသည်။

“ဒေါက်တာ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ ... ဒေါက်တာကြောင့် ကျွန်မဒဏ်ရာရထားတာလားဟင် ...”

မေးကြည့်ချင်သည်။ ဒေါက်တာက ငြင်းမှာပါ။ ရှင် ... နှလိမ်လူညာလား။ ပြန်စဉ်းစားသည် မရ၊ ခေါင်းထဲမှာနောက်ကျိဝေလာသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမိုး”

“ခေါင်းကိုက်တယ် ... မူးလိုက်တာ”

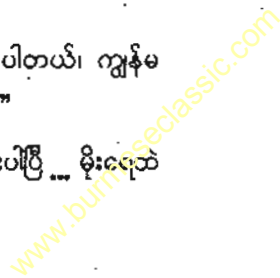
“မင်း ဘာမှမစဉ်းစားသင့်ဘူးမေမိုး ... ခေါင်းကိုအနားပေးအသင့်တယ်”

“ဒေါက်တာ”

“ပြော”

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရမ်းသိချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာရတာလဲ အရမ်းသိချင်ပါတယ်”

“ကိုယ်တွေ့တော့ မင်းမှာဒဏ်ရာရထားပြီးပါပြီ ... မိုးရေသံ

ရှင်မြတ်နိုး

မှာ မင်းကားကို လှမ်းတားတယ်။ ကိုယ်တောင် မသင်္ကာလို့ ရပ် မပေးခဲ့ဘူး ... ရှောင်မောင်းလာခဲ့တာပါ ... မင်းလဲကျသွားလို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ကားပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့တာပါ။”

သက်သေလည်း မရှိဘူး။ သူမကတော့ ဒေါက်တာပြောသမျှ လက်ခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူမ လက်မခံချင်။ ညဉ့်နက်သန်း ခေါင် မိုးရေထဲ သူမ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ။

ပြီးတော့လဲ ... ဒဏ်ရာတွေနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“တဖြည်းဖြည်းချင်း မင်းအမှတ်ရလာမှာပါ ... စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဟုတ်”

မင်းထင်သော်လည်း ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ မေမိုးဟု ဒေါ်ညွှာ နာမည်ပေးထားတဲ့ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ကတုန်ကယင် နှင့် လက်တုန်ခြေတုန် ခန္ဓာကိုယ်ကပါ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာ ရသည်။

ကောင်မလေးက ဘယ်လိုထင်မလဲ။

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်ဖို့ ကြိုးစား ရသည်။

“ပုံ ရောက်လာမှ မင်းကိုဆေးထိုးပေးလိမ့်မယ် မေမိုး ... စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားပါ။ တစ်စုံတစ်ခုပေါ့ ... မင်းမှတ်မှတ်ရရ မြင်တဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုခုနဲ့ ဆုံသွားရင် သတိပြန်ရလိမ့်မယ်”

ချစ်မိုးသည်းထည်းထန်

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးအား သောက်ဆေးတွေ ညွှန်ကြားနေသည်။ ဒေါ်ညွှာအား ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ရန် ထပ်ကာထပ်ကာ ခြာကြားနေမိ၏။ နောက်မှ သူ့သတိပြန်ရပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းထင်သော် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာကွာ၊ ဒီကောင် မလေးကိုမှ ဘာဖြစ်လို့များ တုန်လှုပ်နေရတာလဲ ... ပုံသိသွားရင် ပြဿနာ”

ပုံကိုတော့ သူဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ သစ္စာမမဲ့နိုင်။

ချစ်သည်။

သူ ထိန်းချုပ်ရမယ်။

အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ မေမိုးတဲ့လား။

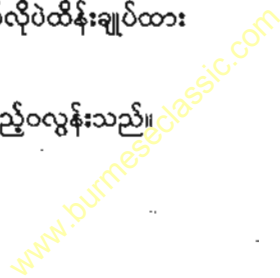
ကောင်မလေး ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ဖြတ် သန်းလာရလဲဆိုတာ သိချင်လာသည်။

“မေမိုး ... မေမိုး ... မင်းလေးက ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အလှတွေပိုင်ဆိုင်ထားတယ် ... ကိုယ်နဲ့ တွေ့မိလို့ပေါ့ကွာ”

ကောင်မလေးအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုပဲထိန်းချုပ်ထား ဝါစေ ပြောမိနေသည်။ တွေးမိနေ၏။

ပုံကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ စေတနာ ပြည့်ဝလွန်းသည်။

ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး ...

ရှင်မြတ်နိုး

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သစ္စာကြီးမားစွာ နေထိုင်၍ချစ်သူဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြ၏။ ပညာရေးကိုပဲ အာရုံအထူးစိုက်ကြသဖြင့် လူကြီးဆန်စွာပဲ နေထိုင်ကြသည်။

“ကို ...”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေရတာလဲ”

“ဟင် ... ပုံ ...”

“ကောင်မလေးကို ကျွန်မ ဝင်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့တယ် ... ကျန်းမာရေးကောင်းလာပုံပဲနော်”

ပုံရောက်လာတာကိုပင် သူလုံးဝမသိ။ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

“ကိုယ်စိတ်ပူတယ် ... ကောင်မလေးက ဘယ်လိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိတယ် ... ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ”

“ပုံကလည်း နိုင်ငံခြားကိုသွားရတော့မယ် ... ဖေဖေအခြေအနေ နည်းနည်းလေးဆိုးသွားတယ်”

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ရမယ် ... ပုံဖေဖေ နေကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရမယ်”

“ကိုရယ် ...”

ပုံကို ဖက်ထားမိသည်။ ကိုယ့်စိတ်တွေ မကြည်လင် မသန်

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

ရှင်းတော့ဘူး။

ကိုယ် သစ္စာမပေးဘူး ...

ကိုယ် တာဝန်ယူရတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ။

ပုံနဖူးပေါ်မှာ ဝဲကျနေတဲ့ဆံနွယ်လေးများကို ဖယ်ရှားသပ်စင်ပေးရင်း တယုတယလေး ပြုလုပ်ပေးနေသည်။ မင်းထင်သော် နှင့်ပုံတို့က လူကြီးအချစ်တွေပဲရှိ၏။

အလွန်အကျွံတွေ မရှိကြ။

လုပ်ငန်းခွင်တွေ ဝင်ကြရပြီဖြစ်သဖြင့် အတွေ့အထိပင် နည်းသွားကြသည်။

အခန်း (၄)

မေမိုး ခေါင်းမှဒဏ်ရာက သက်သာသွားသဖြင့် ခြံထဲအထိ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမနှင့်ခြံကျယ်ဝန်းအကျယ်တွေက မစိမ်းသလို ပင်။

သူမက သူဌေးသမီးလား ...

တွေးလို့မရဘူး။

သူမ လက်လေးတွေက နုပတ်နေ၏။ ဒေါက်တာကရော ရိုးသားရဲ့လား။ သူမအား ကားနှင့်တိုက်မိတာလား။ သူမအားခေါ် လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဟင် ... သိချင်လိုက်တာ မိဘတွေက ရော ...”

သူမ ခြံထဲမှာရှိတဲ့ ဒန်းပေါ်မှာထိုင်ရင်း သူမအတိတ် အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“မေမိုး ...”

“ဟင် ဒေါက်တာ ...”

“မင်းအပြင်တောင် ထွက်လာနိုင်ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဒီနေ့ ကိုယ်က အနားရတဲ့နေ့လေ ... မင်းအပြင်ထွက်ချင် လား”

“သွားချင်တယ်”

“အိုကေ ... ထ ...”

“ဟုတ်”

ကောင်မလေးကို အပြင်ခေါ်သွားပြီး ဘယ်ကလည်းဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ဖြစ်သည်။

“မင်းအတွက် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ရမယ်လေ”

“ဟုတ်”

သူမကိုတွေ့ကာစက ဝတ်စုံလေး တစ်စုံပဲဝတ်ရသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ပြော”

“ကျွန်မကို သတင်းစာကြော်ငြာတွေ ဘာတွေမှာ ကြော်ငြာ မထည့်ကြဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဘာအကြောင်းတွေလဲ၊

စုတ်တို

ငါ့အဖြစ်အပျက်တွေက အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။
ထူးဆန်းတယ် မေမိုး ... ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ်”

သူမလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။ စိတ်ညစ်စရာတွေက ဘာ
တွေလဲ။ မေမိုးဆိုတဲ့ နာမည်လေးပဲ ပိုင်ဆိုင်သွားရသည်။

“ကားပေါ်တက်လေ မေမိုး ... ”

“ဟုတ်”

မင်းထင်သော်လည်း စောစောထပြီး မေမိုးကိုခေါ်၍ အပြင်
ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးရလာသည်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပါ။

ကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်၍ လူပျောက်ကြော်ငြာမထည့်
တာလည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေ၏။

မေမိုး မင်းဘယ်ကလဲ ...

ရိုးသားတာလား ... မရိုးသားတာလား။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
မေမိုးကို စောင့်ရှောက်ထားချင်သည်။

“မေမိုး ... ဝယ်ချင်တာဝယ်နော် ... ကိုယ့်ကိုအားနာစရာ
မလိုဘူး”

“ကျွန်မကလည်း လူတွေကို အားမနာတတ်သလိုပဲ လိုချင်
တာဝယ်မယ်နော် ဒေါက်တာ ... ”

မေမိုး ကြိုက်တာက တန်ဖိုးကြီးကြီးအဝတ်အစားတွေ ဖြစ်

ချစ်ဦးထင်ထင်ထင်

နေသည်။ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေ လိုက်ကြည့်ရတာ
မေမိုး ပျော်လာ၏။ မေမိုးနဲ့မိမိမ်းသလိုပင် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။
မမပုံနဲ့ နနဲကြီးတဲ့ မိန်းမချောတွေကိုဆိုလျှင် သူမစိတ်ထဲကနေ မနှစ်
သက်သလိုကြီးဖြစ်ရသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ပြောလေ မေမိုး”

“မေမိုးလေ ... ဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေ တွေ့လိုက်ရရင် ဒေါသ
ထွက်ပြီး မုန်းတီးနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား မေမိုး ... ”

“အင်း ... ”

“တစ်ခုခုတော့ ဆက်စပ်ရမယ်”

မေမိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲတော့
မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူမ ဝယ်ယူတဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး အဆင့်မြင့်နေ
သည်။

“မေမိုး ဝယ်ချင်တာဝယ်နော် အားမနာနဲ့ ... ”

“အင်း ... ကျေးဇူးပဲ”

မေမိုးလည်း သူမကိုတာဖြစ်လို့ လူပျောက်မကြော်ငြာရတာ
လဲ။ ဒေါက်တာနဲ့တွေ့တာက ရန်ကုန်မြို့နှင့်မဝေးတော့တဲ့ မဝေး
ပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာဖြစ်သည်။ ဘယ်မြို့ကဖြစ်နိုင်လဲ။ ဘယ်လိုပဲ

အိမ်ထောင်ရေး

... အိမ်ထောင်ရေး ... ဒေါက်တာက ဝယ်ချင်တာဝယ်
... တစ်ချက်အတွေးတွေဝင်နေတယ်။ မစဉ်းစားနဲ့တဲ့။

ပြီးတော့ ... သူမစိတ်ထဲမှာ မမပုံလိုမျက်နှာမျိုးနှင့်လည်း
ရင်းနှီးနေသလိုလို။ သူမအပေါ် မမပုံဘယ်လောက်ပဲ စိတ်သဘော
ထားဖြူစင်နေပါစေ မေမိုး မနှစ်သက်မိ။ ဘာကြောင့်လဲမသိ။ သူမ
လိုအပ်တာတွေ ဝယ်သည်။

“ဝယ်လို့ပြီးပါပြီ ဒေါက်တာ”

“မေမိုး ကျေနပ်လား”

“ကျေနပ်တယ် ... အခုလို အပြင်ထွက်လိုက်ရတော့ ပျော်
တယ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... မေမိုးပျော်မှဖြစ်မယ်
လေ ... မြန်မြန်ကျန်းမာရေးကောင်းမှဖြစ်မယ်”

မေမိုး မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အပြုံးလေးတွေမြင်တွေ့ရတာ
ပင် မင်းထင်သော် စိတ်ချမ်းသာနေရသည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘဲ
မေမိုးအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်လာရ၏။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေဝယ်
ပြီး စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်
ဖူးတဲ့ ချစ်သူပုံကိုပင် မလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မိနေသည်။

“မေမိုးလေး ဘာစားချင်လဲ”

“ဟိုဟာ ...”

ချစ်ဇနီးထည်းထည်းထန်

သူမလက်ညှိုးထိုးတဲ့နေရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘဲကင်
အကောင်တွေ။

“မေမိုးက ဘဲကင်စားချင်တာလား”

“အင်း”

“ပြီးတော့ရော ...”

“ဟိုဟာ ...”

“ဟန်ဘာဂါလား”

“အင်း”

“အကောင်းကြိုက်တဲ့ မေမိုး”

“ဟုတ်တယ်နော်”

မေမိုး အမြဲတမ်းပဲ အကောင်းဆုံးတွေပဲ နှစ်သက်သည်။

“မေမိုး”

“ရှင်”

“မင်းအသက်ကိုရော မှတ်မိလား”

“ဟင့်အင်း ... ဒီအစားအစာတွေကို မေမိုးကြိုက်ပေမယ့်
ဘယ်လိုခေါ်ရလဲဆိုတာ မေ့နေတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

မင်းထင်သော် ရင်ထဲမှာ မေမိုးအတွက် ခံစားရသည်။ သနား
နေမိ၏။ သူ စားစရာတွေကို တစ်ခုချင်း နာမည်တွေပြောပြရသည်။

ရှင်ပြန်နိုး

ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်ဝန်းလေး ကလယ် ကလယ်နှင့် လိုက်မှတ်နေတာတော့ ဖြူစင်သည်။

“ခေါက်ဆွဲကြော် ... ကြာဆံ့ကြော် ဝက်လက်ပေါင်း ဝက် ဂုတ်သားကင်သုပ် ... ”

“မေမိုးတို့ မှာတာတွေက အရမ်းများနေပြီထင်တယ်၊ တော် လောက်ပါပြီနော် ... ”

ဟုတ်သားပဲ ...

သူက စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်၍ စားစရာအမျိုး အမည်တွေ အမယ်အများကြီးမှာလိုက်မိသည်။ မေမိုး သတိပေးမှ ရပ်ရသည်။ မင်းထင်သော် လွန်တယ်။ မေမိုးအပေါ် စေတနာတွေ ပိုလွန်းနေ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး ... မင်းထင် သတိပြန်ထားနေရ သည်။

“နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း မေမိုး မှတ်ပျံ့မယ် ... အားလုံး လဲ မေမိုးနဲ့အလွယ်တကူ ရင်းနှီးနေပါတယ်”

“အင်း ... မေမိုးက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့အခြေအနေကနေ ရောက်လာတာပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပြန်တော့မယ်”

“မေမိုး အပြင်မှာနေချင်သေးလား ... ကိုယ့်ကိုအားမနာနဲ့ နော်”

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

“ကျွန်မ ပြန်ချင်လို့ပါ”

“အိုကေ ... ”

ဒေါက်တာက သူမသဘောဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေစေ သည်။ အမှားတစ်ခုခုများ လွန်ကျူးထားလို့လား။ မေမိုးကိုများ ဒေါက်တာကားနဲ့ တိုက်မိလိုက်တာလား တွေးကြည့်မိနေသည်။

“မေမိုး”

“ဟင်”

“ထလေ ... ငွေရှင်းပြီးပြီ ... ပြန်ချင်တယ်ဆို”

မေမိုးက တွေ့တွေလေးထိုင်နေ၍ သူသတိပေးရသည်။

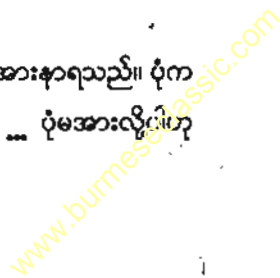
“အင်း ပြန်မယ် ... ”

မေမိုးနှင့်သူ တွဲလျက် အပြင်ထွက်လာတော့ သူ့ရင်တွေခုန် လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ။ မေမိုးကို သူသံယောဇဉ်တွယ်မိလာ ၍ ရင်တုန်ပန်းတုန်လည်း ဖြစ်ရသည်။ ခြံထဲပြန်ရောက်တော့ ပုံ ရောက်နေသည်။

“ကိုယ်တို့ ပြန်လာပြီလား”

“ပုံရောက်နေတာလား ... ဒီမှာလေ မေမိုးအတွက် အဝတ် အစားအသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်ပေးတာ”

ပုံကိုတွေ့တော့ သူ့မျက်နှာပူသွားကာ အားနာရသည်။ ပုံက တော့ အမူအယာမပျက်နဲ့၊ ကောင်းတယ် ကို ... ပုံမအားလို့ပါ။ဟု

ပြောနေသေးသည်။

“ပြစ်စမ်း ညီမလေး ... ဘာတွေလာတာလဲ”

မေမိုးကိုဖက်ပြီး ပုံက တိုက်ထဲဝင်လာသည်။

“အမလေး ... တော်လိုက်တာ အရမ်းလှတဲ့ဝတ်စုံလေးတွေ မေမိုး အရွေးတော်တယ်”

မမပုံက သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။ သူမအား ဖော်ရွေလွန်းနေသည်။ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူနှင့်စိတ်ချထားနေ၏။ သူတို့တွေအားလုံး ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို လွန်ကျူးထားကြလို့လားပဲ။ မေမိုးကတော့ သံသယတွေ ဝင်လာရသည်။

“မမပုံက မကြာခင် ဖေဖေနဲ့လိုက်သွားရမယ် ညီမလေး ... သတိတွေပြန်ရလာပြီဆိုတဲ့ သတင်းပဲ ကြားချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမိုးလေး အရမ်းကျန်းမာသွားပါပြီ၊ စဉ်းစားစရာတွေကို ခဏဖယ်ထားလိုက်ပါ ... စိတ်ပျော်သလိုနေပါ”

“ဟုတ်”

“ကဲ ... မေမိုးလေး အနားယူပါ။ ကိုယ်နဲ့စကားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်”

ကိုယ် ရှိရာသို့ ပုံရောက်လာသည်။

“ပုံ”

“ကို”

“မေမိုးလေး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်ပါ။ ကိုယ်လေ မေမိုးကို အမြန်ဆုံးသတိပြန်ရစေချင်တယ် ... ဘဝမှန်ကို သိစေချင်တာပါ”

“ကောင်းပါတယ် ကိုရယ် ... ပုံလိုက်ပေးရမှာပါ။ ဖေဖေကြောင့်ပါ ... အမြန်ဆုံးထွက်ရတော့မယ်၊ ကိုယ့်ကို ပုံယုံကြည်ပါတယ်”

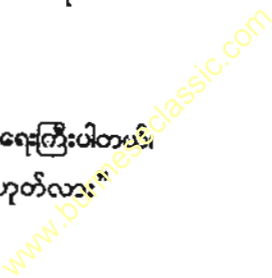
ကိုယ့်ကို ပုံယုံကြည်သည်။ ပုံ သဝန်လည်း မကြောင်တတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဗညာရေးပဲ အဓိကထားသူဖြစ်ကြောင်း ပုံသိနေ၏။ ကိုယ့်တာဝန်လည်း သိတတ်သည်။

“ပုံ စိတ်ပူတာကလေး ... ကောင်မလေး ဘယ်လိုပြဿနာ ရှင်းရင်ဆိုင်လာရလဲဆိုတာပဲ၊ ကိုယ့်အပေါ် အမှုပတ်မှာကိုပဲလေ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ပုံ ... ပြန်လာရင် ဖေဖေကျန်းမာရေးကောင်းစေ ကိုယ်နဲ့ပုံ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“အင်း”

“စိတ်ချသွားနော်ပုံ ... ဖေဖေအတွက်က အရေးကြီးပါတယ်။ ဘက်ဆံမတင်းစေချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ့်တယ် မဟုတ်လား”

ပုဂံပြတိုက်

“ယုံပါတယ် ... ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်တော့မှစတင်သစ္စာမခံဘူးဆိုတာပါ”

ချစ်သူကိုပွေ့ဖက်၍ အနမ်းလေးပေးလိုက်သဖြင့် ပုံကျေနပ်သွားသည်။

“ကို”

“ပြောလေ ပုံ ...”

“စဉ်းစားစရာကလေး မေမိုးကို လှပျောက်ကြော်ငြာမထည့်တာပဲ မရှာကြဘူး ... အံ့ဩစရာပဲ”

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ မကြာခင် မေမိုးအတိတ်ကို ပြန်သတိရမှာပါ”

“အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရင် ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ ပုံရယ် ... ကိုယ့်ကိုစိတ်မပူနဲ့၊ ပုံ နိုင်ငံခြားရောက်ရင် ကိုယ် ညတိုင်းဖုန်းဆက်ပါ့မယ်”

“ပုံလည်း ဆက်မယ်လေ”

ပုံ စိတ်မချတာ မဟုတ်ပေမယ့် သဝန်ကြောင်တာမျိုး မဟုတ်တာတောင် ဘာဖြစ်လို့ဖုန်းမသိဘဲ ကိုယ်နှင့်အဝေးဆုံးထိ ရောက်သွားမှ စိတ်ပူသလိုလို့၊ ဒါပေမဲ့ ... ပုံ အဲဒီလိုအောက်တန်းကျ တံစိတ်ဓာတ်မျိုးမကြိုက်။ မေမိုးလေးက စွဲမက်စရာ ချောမောလွန်းသည်။

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

“ပုံ ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦး ပုံရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ပြန်ချင်နေတာလဲ”

“ဖေဖေက ပုံရှိနေမှဖြစ်မယ်”

“ကိုယ်ကထမင်းလက်ဆုံစားပြီးမှ ပြန်စေချင်တာပါ”

“နောက်မှနော် ...”

ပုံ ပြန်မယ်ပြင်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ မေမေဆီမှ ဖုန်းလာသည်။

“သမီးပုံ အမြန်ပြန်လာပါ၊ သမီးဖေဖေ မောနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ ... ပုံ အခုပဲရောက်လာမှာပါ”

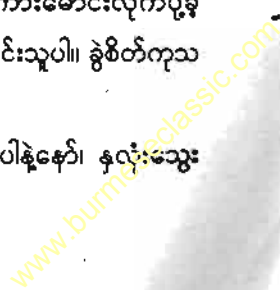
“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်ပုံ ... အန်ကယ်အခြေအနေလည်း ကိုယ်လိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

“လိုက်ပို့လေ ... ပုံကားမောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“စိတ်မပူနဲ့ ... နိုင်ငံခြားမှာ နှလုံးခွဲစိတ်ကုလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ ပုံရယ် ...”

ပုံကို နှစ်သိမ့်ပေးရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလိုက်ပို့ခဲ့သည်။ အန်ကယ်က မောနေ၏။ နှလုံးမကောင်းသူပါ။ ခွဲစိတ်ကုသရမည် ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်မြတ် ... ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့နော်၊ နှလုံးသွေး

အန်ကယ်မြတ်

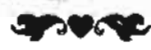
ကြောတွေ လဲပြစ်လိုက်ရင်ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... အန်ကယ်အမြန်ဆုံးသွားချင်ပါတယ် ... သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း အောင်မြင်စေချင်ပါတယ်”

“အန်ကယ်မြတ် နေကောင်းဖို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ် ... လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံခြားကို လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူးကွယ် ... သမီးပါတာပဲ၊ ဟိုမှာလဲ သားဆရာဝန်ရှိတယ်လေ”

အန်ကယ်မြတ် မောလာ၍ မင်းထင်သော် စကားမပြောတော့ဘဲ အနားယူစေကာ ပွဲကိုအားပေးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

အန်း (၅)

မေမိုး စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေက သည်း လူပျောက်ကြော်ငြာ မထည့်ကြ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

သူမအတိတ်က ဘာတွေလဲ။ ဒေါက်တာအိမ်မှာတော့ မေမိုး

ညှိစုံစွာလိုလေသေးမရှိ နေထိုင်ရသည်။ မပုံလည်း သူမအားဖုန်း

ဆိုင် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွား၏။ ဒေါက်တာက သူမအား ပို၍ဂရု

စိုက်လာသည်။

“မေမိုးလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေက အားလုံးကောင်း

အေးပါပြီ။ အထဲမှာပဲ ကုတ်မနေနဲ့နော် ... အပြင်ထွက်ရမယ်”

“ဒေါက်တာ”

“ပြော”

“မေမိုး မိသားစုဝင်တွေက ဘာဖြစ်လို့များ လူပျောက်မတိုင်

ကြတာလဲဟင်”

“အဲဒါတော့ ကိုယ်လည်းမသိဘူး မေမိုးရယ် ... စဉ်းစားစရာ ပဲ၊ ကိုယ်လည်း အမြဲတမ်းစုံစမ်းနေပါတယ်”

“ဒေါက်တာနဲ့တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့နေရာလေးကို မေမိုးသွားကြည့် ချင်တယ်”

“ရပါတယ် ... သွားကြမယ်လေ”

မေမိုးနှင့်တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကို သွားချင်သည်ဆို၍ မင်းထင်သော် လိုက်ပို့ရသည်။ အဲဒီနေရာမှာ မေမိုးကို တစ်ယောက်ယောက် ကတွေ့ပြီး ပြန်ခေါ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်နေမိသေး၏။ ဒါပေမဲ့လဲ မေမိုးရဲ့ဘဝအမှန်တွေသိရန် လိုအပ်သည်။

“ည ၁၂ နာရီလောက်မှာပဲ မေမိုး မိုးကအရမ်းရွာနေတယ် ကိုယ့်ကားကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာရပ်ပြီးတားတာပါ”

“ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးပဲ ... မေမိုး ဘာကြောင့်ဒဏ်ရာ တွေနဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်နေရတာလဲ၊ ဒေါက်တာ လိမ်ညာပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မေမိုးက ကိုယ့်ကိုမယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာလား”

“မေးကြည့်တာပါ”

မေမိုးက သူ့ကိုအထင်လွှဲနေတဲ့ပုံစံလေး ဖြစ်နေသည်။ အမှတ် ၃ လမ်းမကြီးပေါ် ရန်ကုန်နှင့်မနီးမဝေး။

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါမေမိုး ... ကိုယ် အဲဒီလောက်အထိ တာဝန် မခံပါဘူး၊ မင်းလဲကျသွားလို့ ကိုယ်စိတ်ပူပြီး ပြန်ကြည့်ခဲ့တာ”

“အင်း”

သူ ကားကိုဂရုတစိုက် မောင်းနှင်ရင်း မေမိုးမျက်နှာလေး အားမသိမသာကြည့်မိသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ကို စွဲယူလှုပ်ခတ်နိုင်သော မိန်းမချောလေးပါ။ နှုတ်ခမ်းနှိမဆိုးဘဲ သဘာဝအလှပန်းရောင်းလေး ပြေးနေသည်။ မင်းထင်သော်စိတ် တွေ ဒီကောင်မလေးအပေါ် တိမ်းညွတ်သလို ဖြစ်နေတာ သဘော မကျမိ။ သူ လက်ထပ်မှာက ချစ်သူပုံပဲ။ မိုးပြေးလေးက တဖွဲဖွဲကျ လာသည်။

“မိုးပေါက်တွေတောင် ကျလာပြီမေမိုး ... တိမ်မဲတွေအုပ် ဆိုင်းလာပြီး ကိုယ်တို့ဆက်သွားမလား”

“သွားချင်တယ် ... မေမိုးတစ်ခုခုကို အမှတ်တရတွေ့ရ မလားလို့ပါ ... ဒေါက်တာတွေ့တဲ့နေရာနဲ့ မဝေးတဲ့မြို့လေးမှာ မေမိုးနေတာဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဆက်သွားမယ်”

“အိုကေ”

မေမိုးဆန္ဒတွေကို သူပြည့်စွမ်းပေးချင်သည်။ တစ်ခါတလေ

ဒီကောင်မလေးအတိတ်ကို သတိရပြီး သူ့ကိုထားခဲ့မှာကိုလည်း စိတ်ပူမိနေ၏။

အမိပွယ်မရှိဘူး မင်းထင်သော် ...

လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး။

ပုံက နိုင်ငံခြားကို အရေးတကြီးထွက်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

မိုးပေါက်တွေက တစ်စတစ်စ ပြင်းပြင်းကျလာ၏။ သဲသဲမဲမဲပင်။ သူ စိတ်ပူမိသည်။

“မေမိုးကိုတွေ့တုန်းကလည်း မိုးတွေအရမ်းသည်းနေလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် မေမိုး ...”

သူမ စဉ်းစားသည်။ သတိရတော့မလိုလိုနှင့်စဉ်းစားမရ။ မိုးထဲရေထဲ သူမက ဘာဖြစ်လို့များ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာလဲ။ အတိတ်က ဝေဝါးနေသည်။ မိုးဘယ်လောက်ပဲ ထန်နေပါစေ ထိုနေရာအား သူမသွားချင်နေခဲ့၏။

မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး မဲမှောင်အုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“ဂျွီ ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“မိုးက အရမ်းသည်းထန်နေတယ်”

“ဆက်သွားမယ်”

“အန္တရာယ်များမလား”

“ကျွန်မ ဆက်သွားချင်တယ်၊ မိုးကိုခံစားချင်တယ် ... ကျွန်မနေတဲ့မြို့လေးအနီးအနားရောက်ရင် အတိတ်ကိုသတိရနိုင်မလားလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... မေမိုးဆန္ဒပါပဲ။ ကိုယ်မောင်းနိုင်ပါတယ်”

မိုးရေပေါက်တွေက သူ့ကားမှန်ကို ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဝါးနေ၏ မမြင်ရ။ မေမိုးကတော့ အပြင်ဘက်ကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သတိနှင့်တားကိုမောင်းလာရင်း မေမိုးကိုတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာလေး ရောက်လာ၏။ သူ့ ကားကိုလမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာပဲ မေမိုး”

“ဟင်”

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးက တမျှော်တခေါ်။ သူမ ဘယ်ကနေရောက်လာရတာလဲ။ မြို့ရွာလည်း နီးနီးနားနား မရှိဘူး။

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်မကိုတွေ့တာဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တယ် မေမိုး ...”

“စဉ်းစားလို့တောင် မရတော့ဘူး”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြို့ရွာမရှိဘဲနှင့် သူမ ဘယ်လိုလုပ်လျာဏ်

စုံဖြူရိုး

လာရတာလဲ ဒေါက်တာတိုက်လာတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုယ့်ကို မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့မေမိုး၊ တကယ်ပါ ... မင်းက ကိုယ့်ကားကိုတားနေတာပါ”

“အား ... ကျွန်မ ဘာမှစဉ်းစားလို့တောင် မရတော့ဘူး၊ ခေါင်းတွေမှူးလာပြီ”

“သက်နေဦးမလား”

“ပြန်ချင်တယ်”

မေမိုး ခေါင်းတွေမှူးဝေနောက်ကပ္ပိလာသည်။ စဉ်းစားမရ၊ မေမိုး မုန်းတယ်။ ဒေါက်တာကိုလည်း မယုံမကြည်ဖြစ်လာ၏။ ကြောက်လာသည်။

“ဒေါက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စက်ကနိုးလို့မရတော့ဘူး ... မေမိုး ကိုယ့်ကိုမယုံမကြည် မလုပ်ပါနဲ့ ... ကားက ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး”

“နိုးကြည့်ပါဦး ဒေါက်တာ”

“ဖွတ် ... ဖွတ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ဒေါက်တာ ... ကားအကောင်းကြီးက ဘာဖြစ်လို့ စက်နိုး လို့မရတာလဲ”

မေမိုး အသံလေးက မာမာလေးဖြစ်လာသဖြင့် သူထိတ်

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားသည်။ ဒုက္ခပါပဲ ... သူ့ကို တစ်မျိုးထင်မှာလည်း နီးရိမ်လာ၏။ မေမိုးစိတ်ထဲမှာ သံသယတွေ ပြည့်နှက်လျှက် ဖျက်ဝန်းအကြည့်တွေကပါ မာထန်နေသည်။ အော်ဟစ်လိုက်ရင် ပြဿနာတက်သွားနိုင်သည်။

“မိုးတွေရွာလာတော့မယ် ဒေါက်တာ ... ကြောက်တယ်၊ အမြန်ပြန်ကြရအောင်ပါ”

“မေမိုး”

“ရှင်”

“မင်း ဘာတစ်ခုမှသတိမရဘူးလားကွာ”

“မသိဘူး ... ကျွန်မက ဒေါက်တာစကားတွေကိုပဲ ယုံကြည် ရတာလေ”

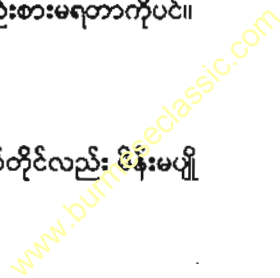
“ကိုယ့်စကားတွေက အမှန်တွေပါ။ ညီမလေး လုံးဝသံသယ စဝင်ပါနဲ့ ... ကိုယ်ကလူကြီးလူကောင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ မေမိုး”

ဒေါက်တာကိုတော့ သူမယုံကြည်မိသလိုပင်။ သံသယတွေ ဝဲရှိတာပါ။ စက်နေတာက မေမိုး ဘာကိုမှစဉ်းစားမရတာကိုပင်။

“စက်ပဲနိုးပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ”

သူ ကားစက်ကိုနိုးသည်။ မရ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖိန်းမပျို

ရှင်မြတ်နိုး

လေးတစ်ယောက်နှင့် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အတူတူမနေလိုပေ။
စိတ်ညစ်လာ၏။ ချစ်သူပုံကို သတိရလာသည်။ လှမ်းခေါ်လိုက်ရင်
ကောင်းမလားဘဲ။ ပုံက ဖခင်ကျန်းမာရေးကြောင်း သွားလာဖို့ခက်
ခဲ၍ မခေါ်တော့ပါဘူး။

“ဝေါ ... ဝေါ”

“မိုးတွေရွာလာပြီ ဒေါက်တာ”

“ဂျိန်း ... ကျလိမ်း ... ”

“အမလေး”

မေမိုးက ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လျက် လက်ဝါး
တွေနှင့်သူမနားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မေမိုးရယ် ... ကိုယ်ရှိပါတယ်၊ ကိုယ်တို့
အမြန်ပြန်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို လှမ်းခေါ်ပါမယ်”

“အမြန်ခေါ်ပါ ဒေါက်တာ ... မေမိုး ကြောက်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ မေမိုး ... မကြောက်နဲ့နော် ... ”

“ဟုတ်”

သူ့ဖုန်းကိုဆက်ဖို့လုပ်တော့ သူမိတ်ဆွေဖုန်းတွေအားလုံး
ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာပြင်ပပဲ ဖြစ်နေသည်။

“အရေးထဲကွာ”

“ဒေါက်တာ ဖုန်းဆက်လို့မရဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်။

မေမိုး သိတယ် ... ရအောင်ဆက်ပါ”

“ဂျိန်း ... ကျလိမ်း”

“အား”

“မေမိုး ... ”

မေမိုးက ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်
ဟစ်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်လာသဖြင့် သူလည်းအကြောက်
ပြေစေရန် ဖက်ထားလိုက်သည်။

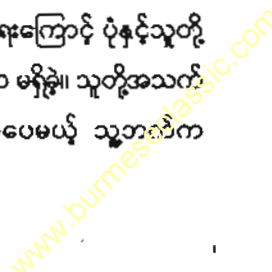
“ကြောက်တယ် ... ကျွန်မအရမ်းကြောက်တာပဲ၊ မိုးကြိုးပစ်
မှာကို ကြောက်တယ်”

ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနားဝင်ခိုလိုက်ပါမေမိုးရယ်။

ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ပေးပါလား။ မေမိုးအပေါ် သူသံယောဇဉ်ကြီးစွာ
တွယ်မိသွားတာ သိလိုက်ချိန်တွင် အထိတ်တလန့်နှင့် မေမိုးအား
သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဖယ်ထုတ်ပြစ်လိုက်ဖို့ ကြံစည်မိသွားသည်။

“ပုံရယ် ... ကိုယ်လေ ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလားဘဲ။
မေမိုးကိုချစ်သွားမိနေတယ် ... မဖြစ်သင့်ဘူးလေ၊ ပုံက ကိုယ့်ငယ်
ချစ်ဦးပါ။ အရည်အချင်းတွေရှိပြီး စိတ်စေတနာပြည့်ဝဖြူစင်သူပါ”

ပုံကို သတိရသည်။ ဖခင်၏ကျန်းမာရေးကြောင့် ပုံနှင့်သူတို့
အေးစက်နေခဲ့သည်။ ချစ်သူချင်းတွေ့ဖို့အချိန်က မရှိခဲ့။ သူတို့အသက်
အရွယ်တွေက ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သင့်ပြီဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဘဝပဲက

သစ္စာမဲ့ချင်နေသည်။

“မေမိုး”

“မေမိုး”

“ဟင်”

မေမိုးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေသည်။

နဖတ်ဖူးညွန့်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်မိနေ၏။ အပြင်မှာ မိုးကသည်းသည်းထန်ထန် ရွာသွန်းလျက် မိုးမှောင်ကြီးကျနေသည်။

“မေမိုးရယ် ... မင်းလေးနဲ့ဘာဖြစ်လို့များ ကံကြမ္မာကတွေ့ ဆုံခွင့်ပေးရတာလဲကွာ”

ပုံနှင့်က ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပေမယ့် ရင်ခုန်ခံစားမှုတွေ မရှိခဲ့။ လက်ထပ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်ပဲ သူရွေးချယ်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမယ် ပုံရယ်နော် ...”

“ဖေဖေကျန်းမာရေးကြောင့်ပါ ကိုရယ် ... ပုံလက်မခံနိုင်သေးပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေကို ပုံတာဝန်ကျေနိုင်မှာမဟုတ်သေးဘူး”

ပုံက ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ သူ နားလည်ပေးခဲ့သည်။ အချစ်ထက် သစ္စာတရားက အရေးကြီး၏။ ကံကြမ္မာကြောင့်လား။ ပုံနဲ့ရေစက်တွေမရှိတာလား။ ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပုံက လက်ထပ်သင့်တဲ့မိန်းမ။ အချစ်တွေကို စွန့်ပြစ်ရမယ်။ သူက လူ

လူကောင်း ဂုဏ်သိက္ခာကြီးသူ။

“မေမိုးက ကိုယ့်ညီမလေးအရွယ်ပဲ သန့်ရှင်းရမယ် ...”

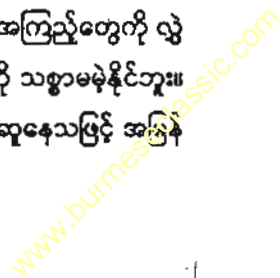
မေမိုး အိပ်ပျော်နေတာပဲ သူ စိတ်အေးရသည်။ မိုးတွေရွာနေပေမယ့် မိုးထစ်ချွန်းသံက ငြိမ်သက်သွား၏။ သူ့ရင်တွေက ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက်။ သူနှင့်ပုံတို့ ငယ်စဉ်က ထောင်းတက်ကြတဲ့အကြောင်းတွေ ဆရာဝန်တွေဖြစ်ကြပြီးမှ ချစ်သူဘဝမှာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထိန်းသိမ်းနေထိုင်ရတဲ့ဘဝတွေကို ဖြန့်၍စဉ်းစားသည်။

“ကိုယ် လက်ထပ်မှာက ပုံပါ။ သေချာတယ် ... ကိုယ့်ဘဝ နဲ့လက်တွဲဖော်က ပုံပဲဖြစ်မှာပါ”

သူ့စိတ်တွေက မရေမရာပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိ။ မိုးမျက်နှာလေးကကို ကြည့်မိရင်း ဖူးဖူးရွာရွာနှုတ်ခမ်းသားလေးကို နှစ်ခြိုက်ချင်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ... မင်းထင်သော်ရာ၊ မင်းဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... သမာဓိမရှိလိုက်တာ၊ မင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေ ထိန်းစမ်းတစ်သက်လုံး မင်းတန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့အရာလေ ...”

သူ့စိတ်ကို သူပြန်၍ထိန်းချုပ်ပစ်သည်။ အကြည့်တွေကို လွှဲမလိုက်သည်။ သူ့ဘက်က သန့်စင်ရမယ်။ ပုံကို သစ္စာမမဲ့နိုင်ဘူး။ အပေါ် မရက်စက်နိုင်။ သူ့သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေသဖြင့် အဖြူ

ပွင့်မြတ်နိုး

ဆုံး အေးစက်စေရန် ဆရာဝန်ဆိုသော ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ထိန်းသိမ်းရသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ မေမိုး ... မင်းသိလား။ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူပုံရှိနေခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်အချစ်တွေကို မသိဘူးလို့ပြောရင် ကိုယ် လိမ်ညာပြောဆိုတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မင်းစွပ်စွဲမှာပါ”

မိုးကပြန်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက မေမိုးခန္ဓာကိုယ်လေးအား အသာဖယ်၍ ထိုင်ခုံနောက်မှာ အသာ အယာမှီထားပေးလိုက်၏။ သူ့ကားကို စက်နှိုးဖို့ပြန်ကြိုးစားတော့ ဝှေးခနဲ နိုးသွားသဖြင့် ...

“ဟူး ... ဒီကားကလည်းကွာ ... ဒေါက်တာမင်းထင်သော် ကို ရင်ခုန်လှိုက်ဖို့အောင် တော်တော်လုပ်တာပဲ”

သူ သဘောကျစွာ ပြုံးပြစ်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၆)

“ကို ... ”

“ဟင် ... ပုံ”

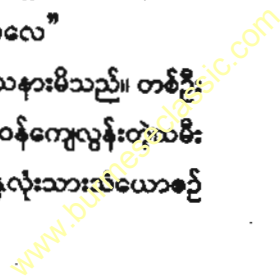
“ပုံ သွားရတော့မယ်”

“ကိုယ်လိုက်ဖို့ လိုသေးလား ပုံ”

“မလိုပါဘူးကိုရယ် ... အားလုံး ပုံတာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်။ ကိုလည်း တာဝန်တွေရှိသေးတယ်လေ ... ပြီးတော့ မေမိုးလည်းရှိတယ်”

“မေမိုးက အရေးမကြီးပါဘူး။ ပုံပဲအရေးကြီးတယ်။ အန်ကယ် အတွက် အားကိုးရာ ပုံတစ်ယောက်ထဲရှိတာလေ”

ပုံကိုတွေ့တော့လည်း မင်းထင်သော် သနားမိသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်နေ၏။ ဖခင်အပေါ် တာဝန်ကျေလွန်းတဲ့လမီးဝါး မေမိုးအပေါ် ရစ်သိုင်းငြိတွယ်နေတဲ့ သူ့နှလုံးသားလဲယောစဉ်

ရှင်မြတ်နိုး

ကြီးတွေကို ဖြတ်တောက်ပြစ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ပုံ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ရဲ့လား”

“ကိုရယ် ... မေးနေစရာလိုသေးလို့လား၊ ပုံအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ် ... ဖေဖေက လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဆက်နေနိုင်ဖို့ အာမခံချက်မရှိတော့ဘူးလေ ... ပုံက ကိုယ့်ကိုတောင် အားနာမိပါတယ်”

ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပုံတိုးဝင်မိသည်။ အခုနေ ကိုယ့်ဘက်က သစ္စာမဲ့သွားရင်တောင် အပြစ်ရှိသူကပုံပါ။ ချစ်သူကို ဘယ်လိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့ဘဝ။ ဖေဖေအတွက် ပုံရဲ့အာရုံစူးစိုက်မှုတွေ အချိန်ပြည့်ပေးထားချင်နေခဲ့သည်။ မေမိုးရောက်လာတာလည်း ပုံအရမ်းကျေနူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အထီးကျန်မှုတွေကို အဖော်အဖြစ်ရောက်ရှိလာချင်နေဖြစ်သည်။

“မေမိုးအတွက်လည်း ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိပါတယ်။ ကိုယ်အပြည့်အဝ တာဝန်ယူပါနော် ... ပုံဘက်က လုံးဝရိုးစင်းပါတယ်။ ချစ်သူအပေါ် တာဝန်မကျေနိုင်တာကပုံလေ”

“ပုံရယ်”

ချစ်သူအား သူ တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ ဝုထိ

ချစ်ဦးထည်ထည်ထန်

သိက္ခာတွေနဲ့လက်ထပ်ဖို့ဆန္ဒနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေသာရှိပြီး တယုတယုချစ်တင်းနှောနေထိုင်ခြင်း မရှိကြ။ ဝေးရမယ်ဆိုတော့လည်း ရင်တွေနာကျင်သည်။

“ပုံ သွားပါ ... စိတ်အေးလက်အေးသွားနော်၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ့်ကိုခေါ် ... ပုံတစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှတ်မဖြေရှင်းပါနဲ့”

“အင်း”

“ပုံဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမယ်၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက ပုံတစ်ယောက်ထဲပဲနော် ... စိတ်ချ ... ”

“ကိုယ့်ကို ပုံယုံကြည်ပါတယ် ... ပုံအရမ်းလည်းချစ်တယ်”

“ပုံရယ် ... ”

“မေမိုးကို သွားတွေကြာရအောင်နော် ကို ... ”

“သွားလေ”

မနေ့က မိုးမိလာ၍ မေမိုး နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ညှာ စောင့်ရှောက်ပေးနေ၏။ ပုံနှင့်အတူ မေမိုးအခန်းထဲဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“မေမိုး ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဒေါ်ညှာ ... ”

“အဖျားကျသွားပါပြီ မောင်မင်းထင် ... ”

“အင်း ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“မေမိုးလေး နိုးပြီလား”

မေမိုး လက်လေးကိုပုံက တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍
မေမိုး မျက်တောင်ကော့လေးလေ ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားသည်။

“မေမိုး”

“ရှင် ... မမပုံ”

“အအေးမိသွားလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်”

“အသာလေးနေ ... မမပုံ စမ်းသပ်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်”

မေမိုးအား ပုံသနားကြင်နာမိသည်။ အတိတ်မေ့နေသူလေး။
ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်လာရတာလဲ။ လမ်းပေါ်မှာဒဏ်ရာ
တွေနှင့် လဲပြိုကျနေသည်။

“အင်း ... အဖျားနည်းနည်းပဲရှိတာပါ ... အခုကျသွားပြီပဲ၊
စိတ်မပူနဲ့နော် ညီမလေး ... ဖြည်းဖြည်းချင်း ညီမလေးအတိတ်တွေ
ကို သတိပြန်ရလာမှာပါကွယ်နော် ...”

“မမပုံက ကြင်နာတတ်လိုက်တာ၊ အရမ်းလည်းလှတယ်၊
ဒေါက်တာတို့နှစ်ယောက်က လိုက်ဖက်တယ် ...”

“ညီမလေးရယ် ... အရမ်းကိုမြှောက်တတ်နေတာပါလား။
မမပုံ ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

“ဒေါက်တာကလဲ မမပုံကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မေမိုးသိတာ
ပေါ့နော် ...”

“ကောင်မလေး တော်တော်အပြောကောင်းတယ်နော်”

“မေမိုး တကယ်ပြောတာ သိလား ...”

ဒေါက်တာ ဂုဏ်သိက္ခာကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်မေမိုး ယုံကြည်
လာသည်။ လေးစားလာရ၏။ မေမိုးကို အချိန်မရွေးစော်ကားလို့ရပါ
လျှက်နှင့် စောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့သည်။ မမပုံလည်း စိတ်သဘော
ထား ပြည့်ဝလွန်း၏။ ချစ်သည်။

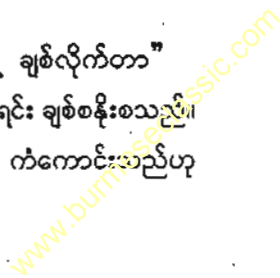
“ဒေါက်တာနဲ့မမပုံတို့ လက်ထပ်ရင်လေ မေမိုး သတို့သမီး
အရံလုပ်မယ်နော် ...”

“အိုကေ ကျေးဇူးပဲ ... မမပုံကလေ ... မေမိုးကို ရှေ့ကနေ
ခန်းကြိုပေးစေချင်တယ် ... ဧည့်ပရိသတ်တွေ ဘယ်လောက်များ
နှင့်သက်မိပြီး ... ချောလိုက်တာ ... လှလိုက်တာ ... နတ်သမီးလေး
သားလို့တောင် ထင်သွားနိုင်တယ်နော် ...”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တာ မှန်တာတွေပြောတော့
ထည်း လက်ခံရမှာပေါ့လေ ...”

“ကောင်မလေး စကားတတ်တယ် ... ချစ်လိုက်တာ”

မေမိုး ပါးပြင်လေးကို မမပုံက လိမ်ဆွဲရင်း ချစ်စနိုးစသည်။
ဒေါက်တာနဲ့ရော မမပုံနဲ့ပါ ဆုံတွေ့ရ၍ မေမိုး ကံကောင်းသည်ဟု

ဒေါ်ညွှာက ပြောပြသည်။

“မေမိုး”

“ရှင်”

“ညနေကျရင် မမပုံ နိုင်ငံခြားခရီးထွက်ရမယ်၊ မမပုံဖေဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့်လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညီမလေး ကျန်းမာအောင်နေနော် ... ညီမလေး အတိတ် တွေပြန်သတိရစေဖို့ နိုင်ငံခြားမှာ သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင် မယ်၊ ဆေးတွေပို့ပေးမယ်နော် ... ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ သိလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမပုံရယ် ... မေမိုးလေ အတိတ်ကို တော့ ပြန်သတိရချင်တယ်၊ အကူအညီပေးပါနော်”

“စိတ်ချ ... ဒေါက်တာရဲ့ ညွှန်ကြားမှုအတိုင်းနေထိုင်နော်၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ဒေါ်ညွှာလည်း စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“မေမိုးလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်နေလို့ ဒေါ်ညွှာလည်း အရမ်းဂရုစိုက်နေပါတယ် ပုံရယ် ... မေမိုးလေးအတွက် မပူပါနဲ့ ပုံအဖေအတွက်သာ ဂရုစိုက်ပါ”

ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာပြီး ပညာတတ်မိန်းကလေးဖြစ်စေ မယ့် ပုံကအဆင့်အတန်းမခွဲခြားတတ်။ ဒေါ်ညွှာကို အဒေါ်တစ် ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားဆက်ဆံသည်။

“ပုံ ပြန်မယ်နော် ... ဖေဖေအတွက်လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ဆောင်ပေးရဦးမယ်၊ ညီမလေး မေမိုးကိုရော ဒေါ်ညွှာကိုရော နှုတ်ဆက်ပါတယ် ... ပုံ ပြန်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမပုံ ... အားလုံးအဆင်ပြေချောမွေ့ပါစေလို့ မေမိုး ဆုတောင်းနေမယ်နော်”

“ဒေါ်ညွှာလည်း ပုံဖေဖေ ကျန်းမာရေးပြန်ကောင်းဖို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွယ်”

“အားလုံး ကျေးဇူးပဲ”

ပုံ ပြန်သွားသဖြင့် မင်းထင်သော်လည်း ပုံနောက်ပြေးလိုက် နဲ့သည်။ ချစ်သူအပူသောကတွေနှင့် ဗျာများနေတဲ့အချိန်တွင် သူ သည်း ချစ်သူပုံအနားမှာ ရှိနေသင့်သည်။

“ပုံ”

“ဟင်”

“ကိုယ်လည်းလိုက်မယ်လေ ... ပုံအနားမှာ ကိုယ်နေပါရစေ ... မာပြည်ကနေ ထွက်သွားတဲ့အထိ ...”

“ကိုယ့်သဘောပဲလေ ... ပုံအဖြစ်မတင်ပါဘူး၊ ပုံဖေဖေ အတွက် ကိုယ်အများကြီး လုပ်ပေးခဲ့တယ်လေ ... ကိုယ်လုံးဝ ... လန်ကျေပါတယ်”

“ပုံရယ်”

ရွှေပြည်သာ

ပုံလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ကိုယ်လက်ထပ်မှာ ပုံပါ။ အဲဒါကို ကတိပေးပါတယ်။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးရဲ့ လက်တွဲဖော်က ပုံတစ်ယောက်ထဲပဲရှိပါတယ်။ သူ့စိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်ဝေဝါးမသွားစေရန် ထိန်းချုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ပုံတို့တိုက်ကို သူလိုက်လာခဲ့၏။ ယောက္ခမလောင်းကြီးက ယဲ့ယဲ့လေးပဲရှိနေသည်။

“ပုံ ... အန်ကယ့်အခြေအနေက နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားလို့ ရမလား”

“ရပါတယ်ကို ... ကျောက်ကပ်ပျက်စီးတဲ့သူက ဒီလိုပဲလေ၊ ဖေဖေအသက်ကို ပုံရအောင် ကယ်ချင်တယ်”

“ကိုယ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း ... ပုံလက်မခံဘူး၊ ပုံတို့အခြေကျသွားမှ ကိုယ် လိုက်ခဲ့နော် ... ဒီမှာ ကိုယ့်တာဝန်တွေ ဘယ်လောက်အထိရှိနေ တယ်ဆိုတာ ပုံသိတယ်လေ ...”

ချစ်သူရဲ့ သိနားလည်မှုကိုလည်း သူ့ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ချစ်သူပုံရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အနမ်းလေးချွေဖို့ကျတော့ သူ တွန့်ဆုတ်နေသည်။

“ဖေဖေကိုသွားတွေ့ကြရအောင်နော် ကိုယ် ...”

ပုံ ဖေဖေအနားရောက်တော့ ယောက္ခမလောင်းကြီးက

ချစ်ဦးထင်ထင်ထင်

လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် တောင်းပန်သည်။

“အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ... သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... မင်းတို့လက်ထပ်ပွဲက အန်ကယ့်ကြောင့်ပျက်ပြား သွားရတာလေ ... စိတ်မကောင်းဘူး”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အန်ကယ်ရယ် ... ကျွန်တော် တောင် အနီးကပ်ပြုစုချင်တာပါ။ ပုံက လက်မခံလို့လေ ... ကျန်းမာ အောင်စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲနေပါ ... ပုံအတွက် စိတ်ချပါနော်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ ...”

ပုံဖေဖေက အငြိမ်းစား အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီးပါ။ မထင်မှတ် သဲ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာ ခံစားလာရပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲခဲ့ရသည်။

“အန်ကယ့်မှာက ရောဂါတွေစုံတယ် ... သမီးဆန္ဒကြောင့်ပါ။ အန်ကယ် သေချင်ပါတယ်လေ”

“ဖေဖေကလဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... သမီးကိုဘာဖြစ် ခဲ့နဲ့ ခွန်ပြစ်ထားခဲ့ရတာလဲ ... အားတင်းထားပါ။ သမီးအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုယ့်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သမီးချစ်သူအဖြစ် ဆော်ထားရတာလေ ...”

ပုံလက်လေးကို သူတင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ဆုပ်ကိုင်ထား သည်။ ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ပေးပါဆိုတဲ့ သဘောပင်။

“မောင်မင်းထင်သော်ကို ယုံကြည်ပါတယ် ... စိတ်လည်းချ

တယ် ... အားကိုးပါတယ်လေ ... ”

ပုံနှင့်သူ အပြင်ပြန်ထွက်လာကြပြီး နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ကိစ္စ လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်သည်။ ပုံအနားမှာနေ၍ လိုအပ်တာတွေ ကရ တစိုက်လုပ်ဆောင်ပေးနေခဲ့၏။ ပုံတို့သားအဖကို လေယာဉ်ကွင်း ပို့ဖို့အထိ စီစဉ်ထားပြီးကာမှ ဒေါ်ညှာဆီက ဖုန်းလာသည်။

“မောင်မင်းထင်သော် ... ဒီမှာ မေမိုးလေ အဖျားတွေအရမ်း တက်နေတယ် ... ကိုယ်တွေပျံခြစ်တောက်ပြီး သတိတောင်လစ်ရင် နေတယ် ... ဒေါ်ညှာ ရေပတ်တိုက်ထားတယ် ... ပုံအတွက် အလုပ် ရှုပ်နေမှာမို့ ဖုန်းမဆက်ချင်ပါဘူး ... ဒေါ်ညှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဓဏလေး စောင့်ကြည့်ပေးထားပါ။ ကျွန်တော် အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူ စိတ်တွေပူပြီး အလောတကြီးထွက်လာဖို့ပြင်ပြီးမှ ပုံကို သတိရသွားသည်။ သူကိုယ်တိုင်လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထား၏။ ပုံကတော့ မေမိုးလေးဆီပဲ သွားပါ။ နိုင်ငံခြား ထွက်ဖို့က အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသားမို့ စိတ်မပူဘဲသွားခိုင်းနေသည်။

“ကိုရယ် ... ဘာမှနောက်ဆံမတင်းစမ်းပါနဲ့ ... မေမိုးလေးဆီ ပဲသွားပါနော် ... ပုံလည်း စိတ်ပူတယ်။ ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ချင်တာ ပါ ... အချိန်မရလို့ ... ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်သွားမယ်ပုံ ... အန်ကယ်ကိုတော့ ပုံပဲ ကြည့်ပြောလိုက်တော့နော် ... ”

“စိတ်ချပါ ... သွားလေ”

ပုံကို အားနာပါးနာနှင့်ပင် သူငြင်းဆန်ဖို့ မေ့လျော့သွား သည်။ မေမိုးအတွက် ခေါင်းမီးတောက်မတတ် ပူလောင်သွားမိ၏။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာလည်း စိတ်ပူနေသည်။

“မေမိုး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ... ကိုယ် မင်းအနားကို အမြန် ဆုံးရောက်လာပါ့မယ်”

ဒေါ်ညှာဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မေမိုးအခြေအနေကို စက္ကန့်မလုပ် ဆေးမြန်းမိနေသည်။ အဖျားနည်းနည်းလေး ကျသွားပါပြီဆိုတာ တောင် သူ့စိတ်ကမအေးနိုင်။ ပုံကိုလည်း မေ့သွား၏။ ကားကိုသာ အမြန်နှုန်းတင်၍ မောင်းနှင်မိလေသည်။

အခန်း (၇)

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာလာလုပ်တာလဲ ထွက်သွား ... ထွက်သွား ... လူယုတ်မာကြီး ... ”

သူ့ရောက်သွားတော့ မေမိုးက ကယောင်ကတမ်းနှင့်အော်ဟစ်နေသည်။ အဖျားတွေလည်း တက်နေ၏။ ဒေါ်ညှာက မနက်ကမှ အဖျားတွေကြီးလာတာတဲ့။ ပြန်ကျပြီးမှ ပြန်တက်လာတာ အခုတွေကြီးလွန်းသည်ဟုပြောသည်။

“ကောင်မလေး မအိပ်ဘူး ... တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေသလိုပဲ ... ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့တောင်ကြိုးစားတယ် မောင်မင်းထင် ... သတိတွေများ ပြန်ရပြီလားပဲ”

မေမိုး သတိရသွားရင် သူနဲ့ဝေးသွားမှာလားဟု မဆီမဆိုင် တွေးနေသည်။ ဘာဆိုလဲ ... သွားသင့်ပါတယ်။ ဒီကောင်မလေး အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်လို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်တွေလွတ်လို့

ဘူး။ သူ လူနာဟုပဲ သတ်မှတ်ထားသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟီး ... ဟီး ... ”

သူ စမ်းသပ်ပြီး မေမိုးအား ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အသားကိုမထိနဲ့နော် ... ရှင်တို့လူယုတ်မာတွေ၊

ဖယ် ... ဖယ် ... ”

“မေမိုး သတိထားလေ ... ဒေါက်တာက သမီးကိုဆေးထိုးပေးတာပါ”

ဒေါ်ညှာက အတင်းချုပ်ထားပေးပြီး ဆေးထိုးရသည်။

“ဒက်ဒီရေ ... ကယ်ပါဦး ... လူယုတ်မာကြီးက မေ့ကိုစော်

အားတော့မယ် ... ရှင် ... ရှင် ... ”

“မေမိုး”

“မေမိုး”

“သတိထားနော်”

“အား ... ”

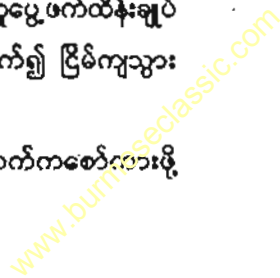
“မေမိုး”

မေမိုးက အတင်းကုန်းရုန်းထနေသဖြင့် သူ့ပေဖက်ထိန်းချုပ်

အားလိုက်ပြီး အိပ်ဆေးတစ်လုံးပါ ထိုးပေးလိုက်၍ ငြိမ်ကျသွား

သည်။

“ဒီကောင်မလေးကို တစ်ယောက်ယောက်ကစော်ကားဖို့

ရှင်မြတ်နိုး

ကြံစည်လို့ ထွက်ပြေးလာတာထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဒေါ်ညှာ”

ပြန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတဲ့ မေမိုးကို ကြင်နာစွာကြည့်မိသည်။

ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ သောကရိပ်တွေ လွှမ်းခြုံနေ၏။ သူမနာမည်မှာ မေဆိုတာ ပါနေနိုင်သည်။

“မေတဲ့ ... ဒေါ်ညှာတို့ပေးတဲ့ နာမည်နဲ့အကိုက်ပဲ မောင်မင်းထင်”

“အင်း”

“သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဒေါ်ညှာ”

“ပြောလေ”

“မေမိုးကို ဂရုစိုက်ပါ ... နိုးလာရင် အတိတ်ကိုပြန်သတိရနိုင်တယ် ... တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော်ဆီ အမြန်လာပြောပါ”

“ပုံရော”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး ... ကျွန်တော် လိုက်မပို့နိုင်ဘူးထင်တယ် ... ဒီကောင်မလေးကိစ္စက ရှိနေသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... စိတ်ချ ... မောင်မင်းထင် ... မေမိုးဒေါ်ညှာ တာဝန်ယူပါတယ်”

သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပုံကတော့ လေဆိပ်ကို ထွက်သွား

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

လောက်ပါပြီ။ စိတ်မာပြီး ပြတ်သားတဲ့ပုံက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်စကားတွေပြောနေမှာမဟုတ်တော့။ ဖခင်ကျန်းမာရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်တော့မှာ သေချာသည်။

“ပုံရေ ... ကိုယ်အတ္တကြီးတာလား၊ ပုံထက် မေမိုးက အဓိကထားဆိုတာတောင် ကိုယ်မခွဲခြားနိုင်လောက်အောင် တွေဝေနေရဦ”

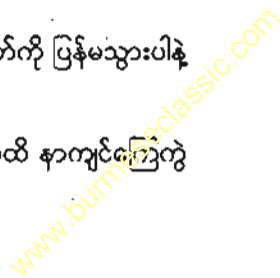
ပုံကိုလည်း တောင်းပန်ချင်သည်။ မေမိုး အတိတ်ကို သတိရသွားမှာကိုလည်း မဆီမဆိုင် စိုးရိမ်နေသလို သူ့နုလုံးသားတွေထဲမှာ နှစ်နာကျင်နေ၏။ မေမိုး နိုးထလာမှာ သူ့ကြောက်သည်။

“ကိုယ့်စိတ်တွေရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေပါထယ်ပုံ ... မလွဲမသွေ ကိုယ်လက်ထပ်မှာကပုံပဲ ...”

သေချာရဲ့လား ... လောလောဆယ်တော့ မေမိုးက သူ့လိုသားအပြည့်နေရာယူ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ဝန်ခံရမှာပဲ။ မေမိုးသား ... မင်းကို ဘယ်လိုလူကများ စော်ကားခဲ့တာလဲ။ ဒက်ဒီတဲ့မိခင်ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက သာမန်မဖြစ်နိုင်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်သူတို့ထဲတွေ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒေါက်တာ့ကို မေ့မသွားပါနဲ့ ... အတိတ်ကို ပြန်မသွားပါနဲ့ ...”

သူ့ရင်တွေ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ နာကျင်ကြောင့်

ရှင်မြတ်မိုး

နေရာတာလဲ။ မေမိုးနှင့်သူ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ခဲ့။ သူမှာ လက်တွဲ ဖော်ရှိနေသည်။

“မင်းလေးပျောက်သွားမှာကို အကြောက်ဆုံးက ကိုယ်ဖြစ် နေတယ်”

တစ်ချိန်လုံး မေမိုးအတွက် စိတ်ပူပြီးအတွေးတွေ ပြည့်နက် နေသည်။

“မောင်မင်းထင် ... မောင်မင်းထင် ... လာပါဦး ... မေမိုး လေး သတိရနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ညှာ”

ဒေါ်ညှာလာခေါ်သဖြင့် သူ့အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ မေမိုးက ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေ၏။ ကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်နေပုံရသည်။

“မေမိုး”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မင်းအတိတ်ကို သတိပြန်ရပြီလား မေမိုး”

“ရှင် ...”

“စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်လေးထားပါ ဒေါက်တာ့ကိုသိလား”

“အင်း”

“မင်းသတိရတာတွေကို ပြောပြပါဦး မေမိုး”

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

မေမိုးအကြည့်တွေက သူ့ဆီ ဆတ်ခနဲရောက်လာသည်။

“စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပါ ဒေါက်တာ့ဂိုပါတယ် ... အားမငယ်

ကြောက်လည်းမကြောက်နဲ့ ...”

“ဒေါက်တာ”

“ပြော ...”

“ကျွန်မလေ ... ကျွန်မကို လူတစ်ယောက်က စော်ကားဖို့ ခြည်နေတာ သိလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်လေးထား၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်း ...”

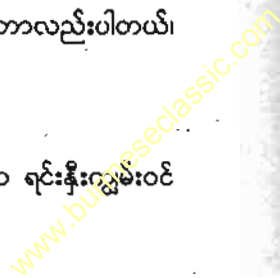
မေမိုး အသိကဝေဝါးသွားပြန်သည်။ သူမ နာမည် မေဆိုတာ ဘာတိရမိ၏။ သူမကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က တွန်းထိုးဖက် နှစ်နှစ် အိပ်ရာပေါ်လှဲချသည်။

“အား ... ကျွန်မတွေ့လို့မရတော့ဘူးဒေါက်တာ ... ကျွန်မ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အဓမ္မကျင့်ကြံဖို့ ကြိုးစားတာတော့ ...”

“မေမိုး ယောင်တုံ့စကားထဲမှာ ဒက်ဒီဆိုတာလည်းပါတယ်။ ဒီလို လာကယ်ပါ ဒက်ဒီရယ်တဲ့ ...”

“ဟုတ်လား ...”

ဒက်ဒီ ... သူမစဉ်းစားသည်။ စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်

သလိုလို ... ဒက်ဒီ ... ဘယ်သူလဲ။ သူမ စိတ်ကနာကြည်းလာသည်။

“ဒက်ဒီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“မေမိုးရယ်”

“ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာလားပဲ ... အဲဒီလူကို တွန်းဖယ်ပြီး ကျွန်မထွက်ပြေးလာတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဆက်စဉ်းစား ...”

“ဟင့်အင်း ... မသိတော့ဘူး။ အား ... ခေါင်းတွေအရမ်းနာလာတယ် ... မေမိုးစိတ်တွေ ဝေဝါးလာတယ်။ ကြောက်တယ် ဒေါက်တာရယ် ...”

“ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး မေမိုးရယ် ... ဒီမှာလုံခြုံတယ် ... မေမိုး အနားယူတော့ ... ဒေါ်ညွှာက မေမိုးအနားစောင့်ရှောက်ပေးနေတာပဲကွယ်”

“အင်း”

ဒေါက်တာကိုတော့ ယုံပါတယ်။ မေမိုးကို ရိုးသားစွာစောင့်ရှောက်ထားသည်။ ဒေါက်တာချစ်သူကလည်း စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝလွန်း၏။

မေမိုး ကံကောင်းသည်။

“အိပ်တော့နော် ... ကလေး ...”

“ဝါး ... အိပ်ချင်တယ်”

“အိပ် ... အိပ် ... မေမိုး ဘာအကြောင်းမှ တွေးစရာမလို”

ဘူး အိပ် ...”

“ဟုတ် ...”

မေမိုးသည် အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ ကြင်နာစွာကြည့်မိနေ၏။ ပုံကို မေ့လျော့နေသည်။

“ဒေါ်ညွှာ”

“ရှင်”

“အိပ်ပါစေ ... အဖျားတော့ကျသွားပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့”

အိတ်ကို သတိရလာမှာပါ ... အရမ်းကြီး မစဉ်းစားခိုင်းတော့နဲ့နော် ...”

“မောင်မင်းထင်သော်ရယ် ... ကလေးမလေးကို သနား”

အိတ် ... ဘာတွေများ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရလဲ”

ဒေါ်ညွှာအား သေသေချာချာအပ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အိတ် ဖုန်းဆက်၏။

သွားပြီ ... ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပတဲ့။

စိတ်မောမိသည်။

“ပုံ ... ကိုယ် ဘာတွေလုပ်မိနေလဲ။ မေမိုးနဲ့ကြာလေ သံ”

စုတ်စုတ်

ယောဉ်ဉ်ငြိတွယ်နေတာ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ် ... ”

မေမိုးကို ဘယ်သူကများ စော်ကားခဲ့တာလဲ။ သူ အိပ်စက်မရ။ မျက်လုံးတွေ ကြောင်စီနေသည်။

“မေ ... မေတဲ့လား ... ဖခင်ကရော မေ့ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်း မရှိဘူးလား”

သူ့ကိုယ်တိုင် မေ့အကြောင်းတွေကို သိချင်သည်။ ပုံတို့လိုက်ပါသွားရမယ့် လေယာဉ်ရော သူ့စိတ်တွေ တွေ့ပြားနေသည်။

“မေမိုးကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က စော်ကားဖို့ ကြံစည်တယ် ... မေ့အိပ်မက်ထဲမှာထင်တယ်”

သူ အိပ်မရ။ မေ တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် မေဒဏ်ရာလာပုံပင်။ ညက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပေမယ့် မေ့အကြောင်း တွ စဉ်းစားရင်း သူ့စိတ်တွေ မငြိမ်သက်နိုင်။ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ အိပ်ရာကနိုးတော့ နေအတော်မြင့်နေ၏။ မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်ရင်း မေမိုးကို သတိရသွားသည်။

“မေမိုး ... နေမှကောင်းရဲ့လား ... ဒေါ်ညွှာက အားနာဉ်လာမခေါ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူ ထလိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲ၍ ထွက်လာခဲ့၏။

မေမိုး နိုးနေသည်။

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

“မေမိုး”

“ဒေါက်တာ”

“နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“ညကရော အဖျားတွေတက်သေးလား မေမိုး ... ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဖျားတွေ ကျသွားပြီပဲ ... အစားစားနော်”

“မနက်ကပဲ ဒေါ်ညွှာက မေမိုးစားချင်တာတွေ ကျွေးပါသယ်”

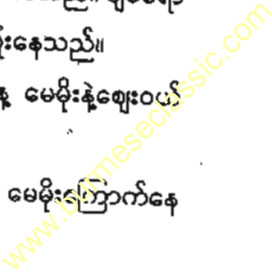
မေမိုးမျက်နှာလေးက ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်။ သူ စိတ်အေးသွားရ၏။ စိတ်အားငယ်သွားမှာ သူမလိုလားပေ။ လိုအပ်တဲ့ သစ်သစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်သည်။

“အားလုံး အိုကေပဲ ... မနေ့က အအေးမိသွားတာပါ။ ခုနက်က နေထွက်ဖို့ကို နုတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

မေမိုး ခေါင်းလေးကိုပုတ်၍ နောက်ပြောင်မိသည်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး သနားစရာ။ မေမိုး ပြုံးနေသည်။

“ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနော် ... နောက်နေ့ မေမိုးနဲ့ဈေးဝယ်ဖို့ ချစ်ဦးမယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့လေ မေမိုးကြောက်နေ

တယ် ... မေမိုးကို စော်ကားပို့ကြတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ မေမိုးစိတ်က စွဲနေလို့ပါ”

“အဲဒါ အိပ်မက်ပါ ... ဒီအကြောင်းတွေပဲ တွေးနေရင် မေမိုး ပိုပြီးခေါင်းနောက်မယ်လေ”

“ကျွန်မ အပြင်မထွက်ချင်ဘူး ...”

“ကောင်းပြီ ... အိမ်ထဲမှာပဲ အနားယူနော်”

“ဟုတ်”

မေမိုး စိတ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်တွေ့ဝေးဝေး သတိရသလိုပင်။ ဒက်ဒီပုံစံကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမ ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်တဲ့အထဲမှာ ဒက်ဒီဟုပါနေ၏။ ဒက်ဒီ ... ဘယ်သူလဲ။ သိလာသလိုလိုနှင့် စဉ်းစားမရ။ ဒေါက်တာက ဆေးတိုက်သည်။

“တစ်နေ့နေ့ မင်းအကြောင်း တစ်စုံတရာ တိုက်ဆိုင်လာရင် အတိတ်ကိုသတိရလာမှာပါ ... အဲဒီအချိန်ကျရင် ကိုယ့်ကိုလုံးဝမေ့သွားလိမ့်မယ်”

“မေမိုးလေ ... ဒေါက်တာနဲ့ မမပုံရော ဒေါ်ညှာကိုရော မေ့မသွားချင်ပါဘူး ... မေမိုး အတိတ်ကကြောက်စရာကောင်းလိမ့်မယ် ... တစ်ခါတလေ ဝေးဝေးပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာတယ်။ မေမိုး အတိတ်ကိုတောင်ပြန်သတိမရချင်တော့ပါဘူး ... ဒေါက်တာ ညီမလေးအဖြစ်ပဲ နေပါရစေနော်”

“မေမိုးရယ် ... နေပါ ... အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်သက်လုံးပြုစုပေးချင်ပါတယ် ... မမပုံ ပြန်ရောက်လာရင် ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ် ... မေမိုး ပန်းကြဲပေးရမယ်လေ ...”

“ဟုတ်”

“မင်း ပျော်ပျော်နေပါ ညီမလေးရယ် ... အစ်ကို ဝမ်းသာချင်တယ်”

“အတိတ်ကို သတိရပြီး မေမိုး ပြန်သွားရရင်လည်း ဒေါက်တာနဲ့မမပုံတို့ မင်္ဂလာပွဲကို မေမိုး တက်ဖြစ်အောင်ဇာက်မယ်။ ဒေါက်တာနဲ့မမပုံကို အရမ်းသဘောတူတယ်”

“အစ်ကိုတို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ညီမလေး မရှိလို့မဖြစ်ဘူး ... ပါရယ်နော် ...”

“အင်း ...”

“ကောင်မလေး ...”

“ရှင် ...”

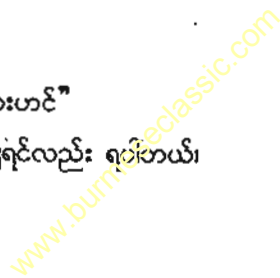
“အနားယူတော့”

“မေမိုး ... ခြံထဲခဏဆင်းချင်တယ်”

“ဆင်းလေ ...”

“ဒေါက်တာရော ဆေးရုံသွားရမှာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... နည်းနည်းနောက်ကျရင်လည်း ရပါ့တယ်။”

၉၁

၅၄၅ ဖြစ်ရန်

မမိုးလေးနဲ့အဖော် လိုက်ပေးရမလား”

“နေပါစေ ... ဆေးရုံပဲသွားပါဒေါက်တာ ... မမိုး တစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်”

“မမိုးလေးသဘောပဲ ... ကိုယ်ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

မမိုး အခန်းထဲ ဒေါ်ညှာ ပြန်ရောက်လာ၍ မမိုးကိုအပ်ပြီး သူဆေးရုံကိုသွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

အခန်း (၈)

မမိုး ခြံကြီးထဲဆင်းပြီး စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ပန်းပင်တွေကို လိုက်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ အဖိုးတန် ပန်းတွေချည်းပဲ။ မမိုးစိတ်ထဲမှာ ပန်းတွေကိုနှစ်သက်သဘောကျလျက် ရှိနေ၏။ စိတ်ကရင်းနှီးနေသည်။

“မမိုး”

“ရှင်”

“သမီးက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကဖြစ်နိုင်တယ် ... ဒီလိုခြံကြီးကို သမီးစိတ်က မစိမ်းဘူးနော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ဒေါ်ညှာ ဖြစ်နိုင်တယ် ... မမိုး ဒီလိုခြံကြီးမျိုးနဲ့ နေခဲ့ဖူးသလိုပဲ”

“အေးကွယ် ... ဖြည်းဖြည်းတော့ သတိပြန်ရလာမှာပဲ။ မမိုးဘဝမှာ တကယ့်ကို အမှတ်တရအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့

ရတဲ့အခါလေ ... ”

“အင်း ... ”

“ဒီပန်းတွေထဲမှာ မေမိုး ဘယ်ပန်းကို အနှစ်သက်ဆုံးလဲ ကွယ်”

“နှင်းဆီပန်းတွေကိုလေ”

“ဟုတ်လား”

“မေမိုး ဒီမှာခဏထိုင်မယ်နော် ... အရမ်းစိတ်ကြည်နူးမိလို့ ပါ”

“ထိုင် ... ထိုင်”

သူမ နှင်းဆီပန်းတွေနားမှာရှိနေတဲ့ ဒန်းလေးပေါ်မှာထိုင် သည်။

“မောင်မင်းထင်လည်း နှင်းဆီပန်းတွေကို အရမ်းနှစ်သက် တယ် မေမိုးလိုပဲလေ ... ကြည့်စမ်း ... အရောင်အသွေး ဘယ် လောက်စုံလဲ ... တကယ့်ကို တယုတယံစိုက်ထားတာပါ။ သူလည်း အရမ်းပင်ပန်းလာရင် ဒီဒန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်တတ်တယ်”

“ဒေါက်တာကလား”

“ဟုတ်တယ် သမီး ... ”

“မမပုံကရောဟင်”

“ပုံက စိတ်ကူးယဉ်မဆန်ဘူး မေမိုး လက်တွေ့ကျတယ်။

အလှအပတွေကို မခံစားဘူး အလုပ်ပဲ ... ”

“မမပုံလည်း ချောပါတယ် ... ဒေါက်တာက အရမ်းချစ်မှာ ပဲနော်”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေနဲ့ ချစ်ကြတာ မေမိုး ရဲ့ ... တည်ငြိမ်တယ်၊ အလုပ်တာဝန်တွေနဲ့တွေ့ဖို့တောင် အချိန် မပေးနိုင်ကြဘူးလေ”

“ဟုတ်လား”

“တီ ... တီ”

“တီ ... ”

ကားတစ်စီး ဟွန်းသံကြားရပြီး ခြံစောင့်ကြီးက တံခါးဖွင့် ပေးလိုက်သည်။ ခြံထဲသို့ အဝါရောင်ကားလေး ဝင်လာ၏။ ကား ပေါ်ကနေ ခေတ်မီဆန်းပြားစွာ ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“မေမိုးလေး ... ဒီမှာခဏလောက် ထိုင်နေဦးနော် ... ဧည့်သည်လာလို့ ဒေါ်ညှာဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

“သူ ... သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ပုံရဲ့အဒေါ်အငယ်ဆုံးလေ ဒေဝီနိုင်တဲ့ ... ပုံကိစ္စလာတာ ထင်တယ် ... ခဏလေး ... ”

“ဟုတ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ဒေါ်ညွှာက ပြေးထွက်သွားသည်။ မေမိုးအကြည့်တွေက ထိုမိန်းမကြီးထံ စူးစိုက်စွာကြည့်မိနေ၏။ ဒေါ်ညွှာက တိုက်ထဲဝင်ခိုင်းတာမဝင်ဘဲ ခြံထဲမှာပဲ ရပ်စကားပြောနေသည်။

“ဒီ ... ဒီမိန်းမကြီးကို ငါကောင်းကောင်းသိနေသလိုပဲ၊ တရင်းတန်းကိုသိနေတာပါ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်တဲ့ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်”

မေမိုး ခေါင်းတွေချာချာလည်သွားပြီး ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလည်း တရင်းတန်းသိနေသည်။

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ... ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မရဲ့ မိထွေးပဲ”

သူမကိုယ်သူမ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်အား မှတ်မိနေလေသည်။ သေသေချာချာကြည့်လေ အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိလာလေပဲ။

ဘုရားရေ ... မေမိုး အတိတ်ကို သတိရလာသည်။

“ဒက်ဒီ နောက်မိန်းမ ဒေဝီနိုင်ပဲ ... ဟုတ်တယ် ... ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမကြီး ...”

ခေါင်းတွေမူးနောက် ရီဝေလာသဖြင့် ခဏလေးမျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားရသည်။

“ရှင် ... ရှင်ကြီးက ကျွန်မ အမုန်းဆုံးမိန်းမပဲ ...”

မေမိုး မိထွေး ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် မှတ်မိ

သာသည်။

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီ ... မေ့ကိုရက်စက်တဲ့ ဒက်ဒီ ...”

သူမနာမည်က မေနှင်းမုံလွှာဆိုတာပါ သိလာသည်။ သူမအသိတွေထဲမှာ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိလာ၏။ နာကြည်းကြေကွဲဖွယ်ရာတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အတိတ်တွေပါ။

“မေမိုး”

“ဟင်”

“သမီးလေး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... မျက်နှာလေးနီတင်းမာနေသလိုပဲ”

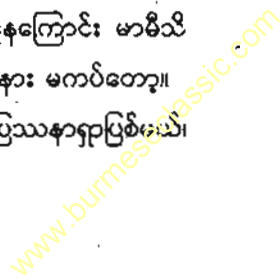
“ကျွန်မ နားတော့မယ်နော် ဒေါ်ညွှာ ... အိပ်ချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... အိပ်နော် ... ဒေါ်ညွှာလည်း ညစာတွေတ် သွားစီစဉ်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်”

ဒေါ်ညွှာ ထွက်သွားမှ အတိတ်အကြောင်းတွေကို မေမိုးတွေ့မိနေခဲ့လေသည်။ မာမိကျွန်းမာရေးချိုတဲ့နေ့ချိန်တွင် ဒက်ဒီအဖေအလယ်အနှောင်းမိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း မာမိသိခဲ့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒက်ဒီက မာမိအနား မကပ်တော့။

“မာမိ ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ... မေ ပြဿနာရှာပြစ်ပေး။”

စုံစမ်းမယ် ... ”

“မေ ... ”

“ပြောလေ မာမိ”

“နေပါစေတော့ကွယ် ... မာမိက ကျန်းမာရေးမှမကောင်းတော့တာ ... ဒက်ဒီ ပျော်သလိုနေပါစေ၊ ပြဿနာ မရှာစမ်းပါနဲ့ကွယ် ... ”

မာမိက မေ့ကိုစိတ်မချ။ ဒက်ဒီကိစ္စ ထားလိုက်ပါ မာမိနှင့် လွတ်ပါတယ်တဲ့။ မေမိုးလည်း ဒက်ဒီကို အပြစ်မတင်လိုပေ။ မိသားစု တာဝန်ကို ကျေပွန်တဲ့ ဒက်ဒီပါ။ မေ့ကိုလည်း ချစ်သည်။

“မာမိက လူလောကကြီးထဲမှာနေရဖို့ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးကွယ် ... ဒက်ဒီပျော်သလိုနေပါစေ ... ဒက်ဒီနောက်မိန်းမယူရင်လည်း သမီးအမေပဲနော် ... သင့်မြတ်အောင်နေပါ”

မာမိ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ မေလက်ခံခဲ့သည်။ ဒက်ဒီကိစ္စ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့၏။ မာမိတောင် မသေသေးဘူး ဒက်ဒီက နောက်မိန်းမ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်အား တရားဝင်လက်ထပ်၍ တိုက်ကြီးပေါ် ခေါ်တင်ခဲ့သည်။

“ဒေဝီကို ဒက်ဒီလက်ထပ်လို့ မရတော့ဘူးသမီး ... ဒေဝီအရှက်သိက္ခာအတွက်ပဲလေ ... ဒက်ဒီက ဂုဏ်သိက္ခာကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးလေ ... ”

မေ သတင်းကြားရတာကတော့ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က ဒက်ဒီအား ထောင်ချောက်ဆင်၍ အမိဖမ်းပြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

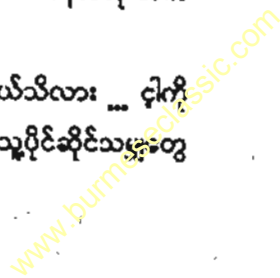
“မေ ... မာမိစကား နားထောင်ပါ။ ဒက်ဒီကို ပြဿနာမရှာပါနဲ့နော် ... ဒက်ဒီ နောက်မိန်းမကိုလည်း မိထွေးလို့ မသတ်မှတ်နဲ့ အမေလို သတ်မှတ်ပြီး သင့်မြတ်အောင်နေနော် ... မာမိက သေလူပါ”

မာမိက နှလုံးကြီးပြီး အသက်ရှူဖို့ပင် အခက်အခဲရှိပြီး အောက်စီဂျင်ဗူးနှင့်နေထိုင်ခဲ့ရသူပါ။ ဒက်ဒီ ရက်စက်တယ်။ နောက်မိန်းမကို တိုက်ကြီးထဲခေါ်တင်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ကြောက်နေသည်။

“မေ ... သမီးကို မာမိဒေဝီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေဝီက သမီးအမေပဲ ... ”

သူမလည်း မငြင်းဆန်ခဲ့။ မာမိ စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို မိခင်အဖြစ်လက်ခံလိုက်သည်။ ဒက်ဒီ မိတ်ဆက်ပေးတော့ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံခဲ့၏။ မိထွေးက ဒက်ဒီရှေ့မှာ ပြုံးနေပေမယ့် ကျွယ်ရာမှာတော့ မေ့ကို တင်းတင်းမာမာ အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံခဲ့သည်။

“နင့်အဖေကို ငါထောင်ထပ်ဖို့ဖြစ်လို့ရတယ်သိလား ... ငါ့ကို ဆူရှာတွက်မထားနဲ့၊ မကြာခင် နင့်အဖေက သူပိုင်ဆိုင်သမားတွေ

အားလုံး ငါ့နာမည်နဲ့လွှဲပေးရလိမ့်မယ် ... နင် ကန့်ကွက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့ ... နင့်ဘဝပါ ဖျက်စီးပြစ်ရလိမ့်မယ်နော် မေနှင်းမှုံလွှာ ... ”

မေ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရဲ့ မာယာထောင် ချောက်ထဲ ဒက်ဒီတိုးဝင်မိသွားသည်။ သတင်းတွေက စုံနေ၏။ ဒက်ဒီအတွက် မေ ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့ခံနေခဲ့သည်။ ဒက်ဒီရဲ့ နောက်မိန်းမ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် မာမိအောက်စီဂျင်ပိုက်ကို ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်၍ သေချင်းတရားကို ရွေးချယ်သွားခဲ့သည်။

“မာမိ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မာမိရယ် ... သမီးကိုတစ်ယောက်ထဲ စိတ်ချပြီး ထားခဲ့တာလားဟင်”

မာမိ သေဆုံးချိန်တွင် အောက်စီဂျင်ပိုက်ဖြုတ်တဲ့ကိစ္စ ဒက်ဒီက ဘယ်သူမှမပြောရန် ပိတ်ပင်တားဆီးခဲ့သည်။

“ဒီကိစ္စ လျှို့ဝှက်ထားရမယ် သမီး ... ဒက်ဒီဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ ... စစ်လားဆေးလားတွေလုပ်ရင် ဒက်ဒီနာမည်ဖျက်မယ်နော် သမီး ... မာမိလည်း သေသွားပြီလေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီရယ် ... ”

ဒက်ဒီ ဘာကြောင့်များ တားဆီးနေခဲ့တာလဲ။ မာမိအောက်စီဂျင်ကို ဘယ်သူလာပြီးဖြုတ်ခဲ့တာလဲ။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်လား မာမိကိုယ်တိုင်လားမသိရ။ ပြဿနာတွေလည်း မတက်စေချင်တော့

၍ မေ ရေငုံ့နတ်ပိတ်နေခဲ့သည်။

“မေနှင်းမှုံလွှာ ... ညည်းကိုပြောထားရဦးမယ် ... လင်ရှာပါ”
“ရှင်”

“ညည်းယောက်ျားရှာဖို့ ပြောတာ ... အဖေ့ကို အားကိုးနေဖို့ မရဘူးနော်”

“ကျွန်မအသက်က ... ”

“အသက်ကို ထည့်မပြောနဲ့ ... ညည်းလင်ရှာချင်ရှာ၊ ဒါမှဟုတ် ငါ့ရှာပေးရလိမ့်မယ်”

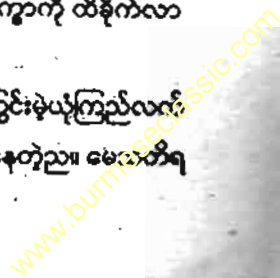
ဒက်ဒီကွယ်သည်နှင့် မေအား နည်းမျိုးစုံနှင့် ညည်းပန်း၏။ လင်ရှာဖို့ ပြောခဲ့သည်။ ဒက်ဒီကို အသိဝေးတော့ မေပဲဆူပွက်ခံလိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာနဲ့ကြိုက်နေလို့တဲ့ မိတ္တူရဲ့ ဝုံးချောစကားကို ဒက်ဒီကြည်သည်။

“ဒေဝီ မမှားဘူးမေ ... မိဘရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ပါ ... နိုင်ဘာ ကိုတောက်နဲ့ ဝေးဝေးနေထိုင် ... ”

“ဒက်ဒီ ... ”

“ဘာမှလာပြောမနေနဲ့ ... ဒက်ဒီဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်လာစေတော့ အမေ့ဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

ဒက်ဒီက ဒေါ်ဒေဝီနိုင်စကားတွေပဲ အကြွင်းမဲ့ဖြုတ်ကြည်လက်သည်။ တစ်နေ့ မိုးတွေသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေတဲ့ည။ မေ့သတိရ

ဒုတိယ

ပြီး နီးထလာတော့ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ရောက်နေ၏။ သူမအနားမှာ ရောက်နေတာက ဒရိုင်ဘာကိုတောက်။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာလုပ်တာလဲ ... ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ချစ်လို့လေ ... မင်းကိုလက်ထပ်ပြီး သူဌေးကြီးသမက်ရာထူးယူမလို့ ...”

“ကျွန်မကို ဒက်ဒီက အမွေဖြစ်မှာပါ။ ရှင်အတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“ရှုတယ်လေ ... မင်းကအရမ်းချောမောလှပ အိစက်နေတဲ့ နုနုထွတ်ထွတ် မိန်းကလေး ... ငါးမရလည်း ရေချိုးပြန်ရမယ်ထင်မင်းမိထွေး ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က တာဝန်ပေးထားလို့ပဲ ...”

မေ ကြောက်လာသည်။ အရက်တွေ အလွန်အကျွံများနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာ အစော်ကားကို မခံနိုင်။ မေသတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မေနှင်းပုံလွှာလေးကို နှစ်ကိုယ်တူအိပ်စက်ခွင့်ရရင်လည်း ဒရိုင်ဘာကိုတောက် ... မထိခိုက် မနစ်နာပါဘူးကွာ ... နော်”

မေ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ပန်းအိုးကောက်ယူ၍ ကိုတောက် ခေါင်းကိုရိုက်ချပြစ်လိုက်သည်။

“အား ... မသာမလေး တော်တော်ရက်စက်တယ် ...”

ရှစ်မြို့ထပ်ထပ်ထပ်

ပေတော့”

မေ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုတောက်က သူမအား ပန်းအိုးအကွဲဖြင့် ပြစ်ပေါက်လိုက်ရာ ခေါင်းကိုထိသွားသဖြင့် မေလဲကျသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ... သူမ သတ္တိရှိရှိဖြင့် ဆက်ပြေးထွက်လာရာ ဆမ်းပေါ်မှာ ပစ်လဲကျသွားတော့၏။ မေ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ချီ ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း မိုးရေထဲမှာ ဆက်ပြီး ပြေးလာခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီရေ ... ကယ်ပါဦး ... သမီး အရမ်းကြောက်တယ်။ သမီး သေတော့မယ်ထင်တယ်”

မိုးတွေက သဲသဲထန်ထန် ရွာသွန်းနေသည်။ သူမ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မရပ်ရဲဘဲ ဆက်၍ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းဆီမှာ ကားတစ်စီးတွေ့၍ တားမိသည်။ မရပ်ပေးဘဲ ဆက်မောင်းသွားသဖြင့် သူမ ဘယ်လိုမှမဟန်နိုင်။ လမ်းမပေါ် ပြစ်လဲကျသွားသည်။

အခန်း (၉)

မေ အတိတ်တွေကို ပြန်၍သတိရလာသည်။ သူမအား ရက်ရက်စက်စက် ကိုယ်ချင်းစာနာမှုကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဒရိုင်ဘာနှင့်ညားစေချင်တဲ့ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်၊ ရှင်ကြီးတို့မ လက်ထပ်မယ့်လူကြီးလူကောင်းပညာတတ် သူဌေးကို ကျွန်မ အရယူပြရလိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာ မင်းထင်သော်ကို မေလက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်။ မမပုံကတော့ တန်ဆာခံပေါ့။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို လက်တုန့်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မေမိုး ...”

“ရှင်”

“သမီးနေကောင်းရဲ့လား ... မောင်မင်းထင်သော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရမလားကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... မခေါ်ပါနဲ့၊ ဒေါက်တာ ပြန်လာမှာပဲ ကျွန်မ

ခေါင်းလေးနည်းနည်းမှူးနေတာပါ”

“အနားယူလိုက်နော် ... ဒေါ်ညှာ အနားမှာရှိတယ်”

“ဒေါ်ညှာ”

“ဟင်”

“မမပုံရဲ့ အဒေါ်ဆိုတာ အရမ်းချမ်းသာလားဟင် ...

ယောက်ျားရောရှိလား”

“ရှိတယ် ... ဦးပန်းတိုင်တဲ့၊ အရမ်းချမ်းသာတယ် ... အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုလားပဲ ... ဒေါ်ညှာကတော့ အကျင့်ခရိုက်ကို ခြေကောက်လို့ သိပ်မရောဘူးလေ”

“ဟုတ်လား”

ဦးပန်းတိုင်ဆိုတာက မေ့ဒက်ဒါပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ လာတတ်တာတဲ့။ ဆွေမျိုးထဲမှာ အဆင်းရဲဆုံး ပညာမတတ်ဆုံးတဲ့။

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က မိဘအမွေတွေကိုလည်း ဖြုန်းသုံးပစ်တယ်၊

နှစ်ညှော်ချောမောသလောက် အကျင့်ပျက်တယ်၊ ဆွေမျိုးတွေက အမျိုးဖြတ်ထားတာလေ”

“ကံကောင်းတယ်နော် သူဌေးကြီးနဲ့မှ ညားသွားတယ်”

“အပိုင်ချိုင်လိုက်တာပဲနေမယ် ... မောင်မင်းထင်သော်အရင် အပိုင်ဆံလာလာချေးတယ်၊ အခုတော့ အစ်ကိုနိုင်ငံခြားဆေးလွှာပေးတာ အကျိုးအကြောင်းသိချင်လို့တဲ့ ... ပုံနဲ့တော့ လုံးဝမာခြာမီ

ရှင်မြတ်နိုး

၀”

မတတ်နိုင်တော့ဘူး မမပုံရေ။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဒေါက်တာက ကျွန်မခင်ပွန်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်။

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က ဒရိုင်ဘာနှင့် ညားစေချင်တာမဟုတ်လား။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို အသာစီးရမဖြစ်မည်။ သူမ အတိတ်တွေကို မေ့ရှင် ယောင်ဆောင်နေသည်။

“ဦးပန်းတိုင်ကိုတော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး ... သူများလင်ကို အရယူရမလားဆိုပြီး ဆွေမျိုးဖြတ်ထားတာလေ”

“အင်းနော်”

“မေမိုး”

“ရှင်”

“အိပ်နော် ... အနားယူပါ။ သူများအကြောင်းတွေကို စိတ်မဝင်စားနဲ့ ... ခေါင်းရှုပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်”

မေ့အတိတ်တွေအားလုံးကို ပြန်ပြီးထင်ထင်ရှားရှားသတိရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်၍မေ့ရှင်ယောင် ဆောင်ရမည်။ တကယ်တော့ မေမိုး အချစ်ဆိုတာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ခံစားဖူးခြင်းမရှိပေ။ မိခင် ကျန်းမာရေးကြောင့် အနီးကပ် ယုယပြုစုနေခဲ့ရသည်။ ပညာရေးဘက် တစ်ဝက်တစ်ပျက် မိထွေးကြောင့် ဖြစ်၏။ နာကျင်သည်။

ချစ်မိုးထင်ထင်လင်းလင်း

“အားမငယ်နဲ့နော် မေမိုးလေး ... ဦးနောက်အားပြည့်မှ အတိတ်ကို ပြန်သတိရမှာလေ ... မေမိုးလေး မိဘတွေက ကြိမ်းသေ ဒေါ်ညှာပြောခဲ့တယ် သူ့ဋ္ဌေးတွေပဲ ...”

မေ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ညှာကို သည်း အားနာတယ်။ ဒေါက်တာနဲ့ မမပုံကိုလည်း သနားတယ်။ မမပုံက ဒေါ်ဒေဝီနိုင်နဲ့မှ ဆွေမျိုးလာတော်နေတာပဲ။ ဒေါက်တာကို အရယူပြီးမှ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် သိစေရမယ်။ သူမ အိပ်မရ။

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဒေါက်တာ မေ မသိခဲ့ပါဘူး ... စာမိ ငုတ်တုတ်နဲ့ ဒက်ဒီကို အမိဖမ်းပြီး တိုက်ပေါ်တက်နေတဲ့ အထွဋ်ပျက်တဲ့ မိန်းမဘဝကို မေ အရမ်းမုန်းတီးခဲ့ပါတယ်”

ဒေါက်တာက လူလွတ်။ မမပုံနှင့်လူသိရှင်ကြားပင် နေစပ် အားခြင်းမရှိသူ။ ဘာဖြစ်လဲ ... မေရဲ့ဖူးစာရှင် ဖြစ်နိုင်သည်။

“မေ တောင်းပန်ပါတယ် မမပုံ အနူးအညွတ်ပါနော် ... မေ့အဝမှာက အားကိုးတွယ်တာရာ မရှိဘူး ... ကြည့်လေ သမီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားတာတောင် ဒက်ဒီက လူပျောက်မတိုင်ဘူး မရှာဘူးလေ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ အကျင့်ယုတ်လွန်း၏။ မေ့လွတ်နိုင်။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လက်ထဲ မညှာမတာ အင်မတန် ဖြစ်သည်။ သူမဘဝကို ချောက်ကမ္ဘားကြီးအောက် တွန်းချိတ်ခဲ့

ရွှေပြည်မိုး

၏ မေ စိတ်ကို ခိုင်မာအောင် တင်းပြစ်လိုက်သည်။ သူမ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။ ဒေါက်တာကတော့ ဆေးရုံက တာဝန်ပြီးတာနှင့် သူမအနားရောက်လာသည်။

“မေမိုး”

“ရှင် ... ဒေါက်တာ”

“ခေါင်း ကြည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

“မေမိုး ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဒေါက်တာ”

“ပြော”

“ကျွန်မလေ တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို သတိရတယ် ... ကျွန်မ နာမည်က မေပန်းမုံလွှာပါ ...”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို မေပေါ့၊ နောက်ရော ...”

“ဒက်ဒီရိုတယ် ... မာမိသေသွားတယ်၊ ကျွန်မဒက်ဒီနောက် မိန်းမယူတယ်ထင်တယ် ... ကျွန်မ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ”

“မင်းဒက်ရာ ရတာရော ...”

“မသိဘူး ... ကျွန်မမိုးရေထဲမှာ ပြေးနေတယ် ... ဒါပဲ ဒေါက်တာ ...”

သူမက ခေါင်းမူးဟန်ဖြင့် မျက်နှာလေးမဲ့သွားသဖြင့်

ချစ်စိတ်ထပ်ထပ်ထပ်

ဒေါက်တာက ပျာပျာသလဲနှင့် သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ထိန်းမတ် သည်။

“အား ... မူးတယ် ... မူးလိုက်တာ ဒေါက်တာရယ် ... ထွတ် ... ကျွတ်”

“မေ”

“မေ ...”

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဒေါက်တာရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျသွား သည်။

“မေ ... မေ ... သတိထားဦးလေ၊ အရမ်းမူးနေလား”

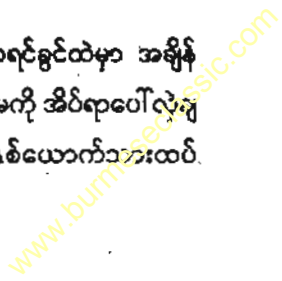
“အင်း ... ကယ်ပါဦး ဒေါက်တာ ... မေ ... မေလေ ... အားငယ်တယ် ...”

“မေ ...”

ဒေါက်တာခန္ဓာကိုယ်အား မေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ မာယာထောင်ချောက်က စတင်ပြီပဲ။

“မေ ... မေ ... သတိထားလေ ... အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်ပေး ဖယ်နော် ... ကိုယ် ရှိပါတယ်”

သူမလက်တွေက မလွတ်။ ဒေါက်တာရင်ခွင်ထဲမှာ အချိန် အတော်ကြာ နားခိုမိန်းမောနေပြစ်မိသည်။ သူမကို အိပ်ရာပေါ်လှဲ၍ ဘေးနေရင်း မေလက်တွေက ဖယ်ရှားမရ။ နှစ်ယောက်ဘေးထပ်

လျှက် ပြစ်လဲကျခဲ့သည်။

“မေ ... မေရယ် ...”

သူမ သတိလစ်နေဟန် မတုန်မလှုပ်။ ဒေါက်တာ့မျက်နှာ ကြီးက သူမမျက်နှာလေးပေါ် နီးကပ်စွာ အုပ်မိုးနေလေသည်။ မေ့ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်လာရ၏။ မေ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တခါ မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အနီးကပ်မနေထိုင်ဘူးနဲ့။ အချစ်ဆို တာလားပဲ ... မေ ရင်တုန်လိုက်တာ။

“မေ”

“ဟင်”

“ကိုယ် ဆေးစစ်ပေးမယ်နော် ... အားနည်းလို့ထင်တယ်။ ခဏလေး ...”

ဒေါက်တာရဲ့ အကြင်နာတွေကို မေ ထူးဆန်းစွာခံယူနှစ် သက်မိသွားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အားကိုးမှီတွယ်နားရုံ သင့်တဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်က ဒေါက်တာမင်းထင် သော်ပဲ။

“မေ ... အားတွေပြည့်ပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... ခေါင်း တွေအရမ်းသုံးလို့ထင်တယ်၊ ကောင်မလေး ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ”

“မေလေ ...”

“ပြော ...”

“အတိတ်အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားနေမိတယ်၊ ပြန်သိချင် တယ် ... မေ့ဒက်ဒီကိုတောင် ရေရေရာရာမသိဘူး။ အားငယ်လာ သလိုပဲ”

“မေရယ် ... ကိုယ်ရှိပါတယ်၊ ဘာတွေများအားငယ်နေရတာ လဲကွာ”

“တစ်ခါတလေ မေ့အတိတ်ကို သတိမရချင်ဘူး ... ဒေါက်တာ့ကို မေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ...”

“မေ”

“တကယ်ပါ”

ဒေါက်တာ့မျက်ဝန်းတွေက ဝင်းလဲ့တောက်ပလျှက်။ အကြင်နာတွေ လွမ်းနေသည်။ မေ သိနေ၏။ ဒေါက်တာကိုယ်တိုင် ထ မေ့ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာပါ။ မေ့စိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။

“မမပုံချစ်သူဆိုတာ မေသိသိကြီးနဲ့နော် ... မလုပ်သင့်ဘူး ထင်တယ် ... မေ အသိရှိစမ်းပါ ...”

မေ သတိပြန်ပေးရသည်။ မမပုံက မေ့ကိုကြည့်ဖြူစွာလက် ခံပေးခဲ့သူပါ။ ဒေါက်တာက မေ့ကျေးဇူးရှင် အသက်သခင်။ သူမ ခမ်းမပေါ် ပြေးနေရင်း ကားတစ်စီးကိုတားတာ မရပ်ပေးနဲ့။ သူမ ခမ်းမပေါ် လဲကျသွားခဲ့သည်။

“မေ”

ရှင်တို့

“ဟင်”

“စဉ်းစားနေပြန်ပြီလား ... ကောင်မလေးမျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြီကွာ”

သူ့ကိုယ်တိုင် မေအား ပွေ့ဖက်ချောမြူပေးနေချင်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်မလေးခန္ဓာကိုယ် အိအိစက်စက်လေးအား ပွေ့ဖက်ထားမိသွား၏။ ရင်တွေခုန်ရသည်။ မေ့နပူးပေါ်က ဆံစလေး များကိုပင် ပွတ်သပ်တင်ပေးမိသည်။

“အတိတ်တွေကို မစဉ်းစားနဲ့တော့ ... ကိုယ့်ကိုမေ့ပစ် မသွားချင်ဘူး မဟုတ်လားမေ”

“အင်း ... ဒေါက်တာ့ကို အားကိုးပါတယ်၊ ဒေါက်တာ့မှာသာ ချစ်သူမမပုံ ရှိမနေရင်လေ ...”

“မေ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး”

ဒေါက်တာ့လက်တွေက သူမပန်းလေးကို သိုင်းဖက်လျှက် သူမနပူးဆံစလေးများကို ဖယ်ရှားပင့်တင်ပေးနေသည်။ မေ ရင်ခုန် ရ၏။ မေ့ကို ကြင်နာပေးမယ့်သူ တစ်ယောက်တစ်လေမှ မရှိတော့ ငယ်ငယ်က မိဘတွေရဲ့ အကြင်နာတွေ အချစ်တွေကို ပြည့်ဝစွာခံ ခဲ့၏။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားရသည်။

“ဒေါက်တာ”

ချစ်မိုးသည်းသည်းလန်

“ပြောလေ မေ ...”

“မေ သက်သာသွားပါပြီနော် ... ငြိမ်ဆင်းချင်တယ်”

“ရတယ်လေ ... ကောင်းတယ် မေ ... ဆင်းကြမယ်၊

ဘိုယ့်နဲ့လား ...”

“အင်း”

မေ့စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေစေရန် သူ့အပြည့်အဝ ဖြည့် နှမ်းပေးချင်သည်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါပုံရယ်။ ကိုယ်လေ မေပန်းမှုံ ဘွားကို ချစ်မိသွားတယ်။ ကိုယ်လက်ထပ်သင့်တဲ့ မိန်းကလေးက ချစ်တော့ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မမေ့ပြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မေ့ကို ပေးမနေခဲ့ သည်။

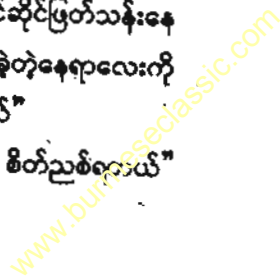
“ဒေါက်တာနဲ့ညစာ အတူတူစားချင်တယ်”

“အိုကေ ... ရတာပေါ့”

“ဒေါက်တာ့ကို အားနာပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ မေအရမ်း အထီးကျန်သလို ခံစားရတယ် ... ဒေါ်ညွှာကလဲ မေ့ကို ပြုစုစောင့် နှောက်ပေးပါတယ်”

“မေ့ကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ... မေ့ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေ တဲ့ ဘဝက ခက်ခဲတယ်လေ ... မေ နေထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာလေးကို နေထိုင်သတိရရင်တောင် ကိုယ်ဆက်သွယ်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မေ စဉ်းစားမရတာက စိတ်ညစ်ရတယ်”

“စိတ်တော့မညစ်ပါနဲ့ကောင်မလေးရယ် ... ဖျော်အောင်နေပါ ... အတိတ်ကို သတိမရလည်း ကိုယ်ညီမလေးအဖြစ်နေလို့ရပါတယ်”

ကိုယ့်ညီမလေးတဲ့လား။ မေက လောဘကြီးပြီး ဒေါက်တာရဲ့ချစ်စနိုးဘဝအထိ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်မှန်းထားသည်။ အရယူလည်း ကြံစည်ကြိုးစားနေပြီဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာက နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို နှစ်သက်တယ်ဆို”

“အင်း ... မေရောပဲလား”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်ညှာပြောပြပါတယ် ... ကိုယ်နဲ့အကြိုက်ချင်းလာနေတာပဲ”

“ဒီဒန်းလေးပေါ်မှာ မေထိုင်ချင်တယ်”

ဒေါက်တာကလည်း သူမဘေးနားမှာကပ်၍ ဝင်ထိုင်သည်။ မေ စိတ်ယုတ်မာမွေးတာ မဟုတ်ရင်တောင် ဒေါက်တာ့တစ်ယောက်ကားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုဘဝလေးကို မက်မောလိုချင်မိသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ပြော ... ”

“မမပုံကို ချစ်လား”

“အချစ်”

“အင်း”

“ကိုယ်နဲ့ပုံက ချစ်တာတွေ ဘာတွေထက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘဝလက်တွဲဖော်တွေအဖြစ် ရွေးချယ်သင့်တယ်ထင်လို့ တွဲခဲ့ကြတာပဲ”

“ငယ်သူငယ်ချင်းဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ကျောင်းနေဖက်တွေပါ။ ဆေးကျောင်းအက်တော့လည်း အတူတူပဲလေ”

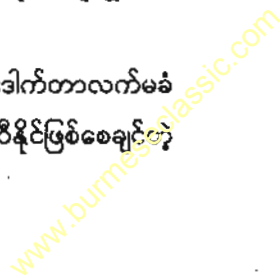
“ချစ်သူသက်တမ်းကရောဟင် ဒေါက်တာ”

“နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ပုံဖေဖေ ကျန်းမာရေးကြောင့် တွေ့ဆုံဖို့တောင် အချိန်မရခဲ့ဘူးမေရယ်”

ပုံနှင့်သူ့အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်းပဲ ရင်ဖွင့်မိနေသည်။ သူလည်း တစ်ခါတရံ အထီးကျန်ဘဝတွေကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရ၏။ အင်အနားမှာ နေထိုင်ဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိနေတဲ့ပုံကို သူနားလည်ပေးထားသည်။

“မေ့လို ညီမလေးတစ်ယောက်ရလာလို့ ကိုယ်ဖျော်ရွှင်ဝမ်းသာမိတယ် အဖော်လေ ... ”

အဖော်ပဲလားဟင်။ မေ့ကိုချစ်သူအဖြစ် ဒေါက်တာလက်မခံနိုင်ဘူးလား။ မေ့မလွဲသာမရှောင်သာ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ဖြစ်စေချင်တဲ့

စင်ပြုတန်း

ဘဝကို ရှောင်လွှဲပစ်ရလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ။ နှင်းဆီပန်းရနံ့သင်းသင်း
လေးကြောင့် မေ ရင်တွေအေးငြိမ်းစေသည်။

“မေ”

“ရှင်”

“ညစာ အပြင်ထွက်စားကြမလား”

“ဒေါက်တာက အလုပ်ပင်ပန်းနေတာလေ ... မေ ဒုက္ခမတွေ
ချင်ပါဘူး ... ဒေါ်ညှာ ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကိုပဲ လက်
စားကြမလား”

“ကောင်းတယ် ... မေ့ဆန္ဒက ကိုယ့်ဆန္ဒပဲ”

“ဒါဆို အထဲပြန်ဝင်ကြမယ်လေ”

မေ့ဆန္ဒကိုယ်လေးက ယိုင်နဲ့သွားသဖြင့် သူထိန်းမတ်
ရင်း မေ့လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ မနက်
သူနားရက်။ မေ့ဆန္ဒ ဈေးဝယ်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားထားမိ၏။ မေ့ဆန္ဒထဲ
လက်ဆုံစားရတော့ ညစာသည် မထင်မှတ်စွာ ရင်ခုန်လှိုက်
ချိန်မြန်မှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်သော ညစာဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၁၀)

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ရောက်လာတော့ သူမအား အခန်းထဲမှာပဲနေ
ရန် ဒေါ်ညှာက လာပြောသည်။

“ဟိုမိန်းမရောက်နေတယ် မေ ... စပ်စုလိမ့်မယ်၊ မောင်မင်း
ဆင်က အခန်းထဲမှာပဲနေပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ညှာ ...”

မေလည်း မတွေ့ချင်တာနှင့်အတော်ပဲ ဖြစ်သွားသည်။
ဒေါ်ဒေဝီနိုင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့စိန်တွေက မာမို
အနည်းတွေပါ။ သမီးကို တချို့တဝက်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က
ဆောင်းခိုင်းသဖြင့် ပေးလိုက်ရသည်။

“သမီးက ငယ်သေးတယ်၊ လူကြီးတွေသိမ်းပေးထားတာ
အသင့်တော်ဆုံးပဲ ... ဒက်ဒီ သိမ်းပေးထားမယ်”

ဒက်ဒီက ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရဲ့ အမိန့်ကြံစာကို လွန်ဆန်နိုင်ငြင်း မရှိ

ပေ။ သမီးအပေါ် ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည်။

“မေပျောက်သွားတာတောင် မရှာတော့ဘူးလား ဒက်ဒီရယ် ရက်စက်လိုက်တာ ...”

မေ တွေးမိတိုင်း နာကြည်ကြေကွဲရကာ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ခဲ့ နှလုံး သားတွေကို ချွန်ထက်တဲ့ အပ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးစိုက်ပြစ်လိုသည်။

“မေ့ဘဝအတွက် မေလုပ်သင့်တာကို သတ္တိရှိရှိလုပ်ရလိမ့် မယ် ဒက်ဒီ ...”

ဒေါ်ညှာ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ စကားဆံ တွေ ကြားစေရန် လှေကားထိပ်အထိသွား၍ နားစွင့်မိသည်။

“အစ်ကိုအတွက် အန်တီစိတ်ပူလို့ပါကွယ် ... မောင်မင်းထင် သော် ကြားဝင်စေစပ်ပေးပါ။ အစ်ကိုစစ်နဲ့တွေ့ချင်တယ် ... ပြီးတော့ မင်းတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက်လည်း စီစဉ်ပေးချင်တယ် ... ပုံအတွက် စိတ်ပူလို့ ...”

ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတူမကျတော့ လင်ကောင်းရစေချင် သည်။ မေ့ကျတော့ ဒရိုင်ဘာနဲ့တဲ့။ မေ့နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်မဲ့သွား သည်။

“ကိုစစ် နေမကောင်းလည်း အနည်းဆုံးတော့ စေ့စပ်ထား သင့်တယ်လေ ... အန်တီဒေဝီဦးစီးမယ်”

“ဗျာ”

“ပုံကိုတော့ လက်ထပ်ပွဲပျက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော်က လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုပါတယ် အန်တီဒေဝီ အခြေအနေအရ ပုံငြင်းတာပါ ...”

“ပုံ အသုံးမကျဘူး။ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အရေး ကြီးတာကိုလုပ်ရမယ်လေ ... ဒီမှာ မောင်မင်းထင် အခုဆို အန်တီ ချမ်းသာနေပြီ ... ယောက်ျားကအရပ်၊ တူမလေးက ရိုးအတယ်၊ အန်တီဒေဝီ လုံးဝလက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် ပုံကို လက်ထပ်မှာပါ”

“အန်တီတူမကို ထားခဲ့လို့ကတော့ မင်းဘဝမှာထိခိုက်နစ်နာ နှုတ် အဖတ်ဆယ်လို့မရတော့ဘူးမှတ်ပါ ... ပုံနောက်မှာ အန်တီ ဒေဝီရပ်တည်ရလိမ့်မယ်”

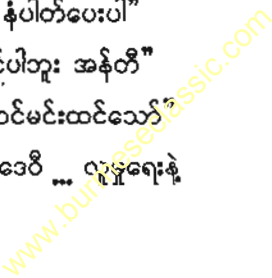
ရှင်ကြီးပဲ အပြောကောင်းတယ်။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှု တွေနဲ့ ချမ်းသာနေတာပဲဖြစ်သည်။ တူမအတွက် အမျိုးမြတ်ထားတဲ့ ကြားမှ လင်ကောင်းရစေရန် လာပြောနေသေး၏။ မုန်းသည်။

“အန်တီဒေဝီတူမနဲ့ ဖုန်းပြောချင်တယ် နံပါတ်ပေးပါ”

“ပုံသဘောမတူဘဲ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ပါဘူး အန်တီ”

“မင်း လှူမှုရေးနားမလည်ဘူးလား မောင်မင်းထင်သော်”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီဒေဝီ ... လှူမှုရေးနဲ့

ရှင်ဖြူမိုး

မဆိုင်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ပုံဆီဖုန်းဆက်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်တီဒေဝီ ... နောက်တစ်ပတ် ထပ်လာခဲ့မယ်၊ မင်းကို တောင်းဆိုတာပါ ... ပုံနဲ့စကားပြောခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ပြန်သွားသည်။ သူစိတ်ပျက်မိ၏။ ပုံတို့ဆွေမျိုး ထဲမှာ နာမည်ပျက်တစ်ယောက်ထဲ ပါနေသည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ပဲ။ အခုတော့ ... သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီး ချမ်းသာနေ၏။

မင်းထင် ဘာမှမပြောလိုပေ။ ပုံဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဟင် ... မေ ... အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတာလား၊ ကိုယ့် ကိုတစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ... ပုံ အန်တီက စပ်စုတယ် မေ့အတွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပုံလည်း သူစိမ်းတွေနဲ့မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ မေ့ဘဝ က မရေမရာလေ ... ”

“အပြင်ထွက်ကြမယ် ပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာနှင့်မေတို့ ဈေးဝယ်ထွက်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ မေ တောင်းဆိုခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာနှင့်နီးစပ်စေရန် ဖြစ်၏။ သူမနှင့် ဒေါက်တာ နှစ်ယောက်အတူတူ ဈေးဝယ်ထွက်လာကြသည်။

ချစ်မိုးထည်ထည်ထန်

“မေ ... ဘာလိုအပ်လဲ အားမနာနဲ့နော် ဝယ်ပါ ... ”

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

“စောစောက မမပုံနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မမပုံအန်တီက လာ ခြာတာလားဟင် ... မေကြားတယ် ... ”

“ပုံနဲ့ပဲဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါ ... မေ ဘာမှမစဉ်းစားပါနဲ့၊ ပျော်ပျော် နှင်လေးနေနော်”

ဒေါက်တာလက်မောင်းကို သူမချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ရှင့်တူမ လက်ထပ်မယ့် လင် တောင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ အရယူတော့မို့လေ။ မေ့ဘယ်လို ဘာကျားမျိုး ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် သဘောပေါက် ဘူးစေရမည်ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာလည်း ပျော်ရွှင်နေသည်။

“မေ ... ပျော်ရဲ့လား”

“အရမ်းပျော်တယ်”

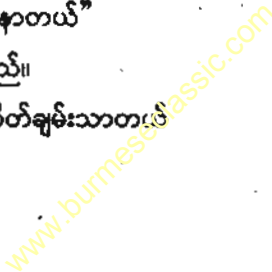
“လိုချင်တာတွေယူနော်”

“တော်ပါပြီ ... အရမ်းများသွားလို့ အားနာတယ်”

သူမရော ဒေါက်တာပါ ရယ်မောမိကြသည်။

“မေ ပျော်နေတာတွေ့ရလို့ ကိုယ်လည်းစိတ်ချမ်းသာတာပဲ”

“ဟာ”

ရှင်ပြန်နိုး

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...”

အပြင်မှာ ညစာစားကြသည်။ မေ စိတ်မလုံပေမယ့် သတ္တိ မွှေးပြီး ဒေါက်တာကို ဖြားယောင်းမြို့ဆွယ်နေသည်။

“မေလေး ပျော်နေလိုက်တာ ... ကောင်မလေး မှိုင်တွေနေရင် ဒေါ်ညှာတောင် ငိုချင်တယ်”

“ဒေါ်ညှာကလဲလေ ... အခုချိန်ကစပြီး မေပျော်အောင်နေမယ်၊ ဒေါက်တာနဲ့ဒေါ်ညှာကိုပဲ အားကိုးနေတော့မယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်ညှာကိုလည်း ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမကို ဂရုတစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ဒေါ်ညှာပဲ။

“ဒေါ်ညှာအတွက်လည်း မေ ဝယ်လာပါတယ်နော် ... ထမင်းတွေ ...”

“မေလေးရယ် ... သိတတ်လိုက်တာ၊ ဒေါ်ညှာက အိမ်ထဲမှာပဲနေတာပါ”

“မေက ပေးချင်တာပါ ... ဒေါ်ညှာ လက်ခံပေးရမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... လက်ခံပါမယ်”

မေ ပျော်နေတယ်ဆိုတော့ အားလုံးပျော်နေကြသည်။ ဒေါက်တာကို မေချစ်မိသွားပြီဖြစ်၏။ ဒေါက်တာလည်း ပျော်နေသည်။ မမပုံဆီက ဖုန်းလာ၏။ မေနှင့်ပြောချင်သည်တဲ့။ မမပုံဆီရင်ဆိုင်ဖို့ မေ သတ္တိမရှိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ချစ်စိုးထည်းထည်းထန်

“မေ ခေါင်းတွေအရမ်းမူးနေလို့ပါ ... ဒေါက်တာပဲပြောပေးပါ”

“ဟုတ်လား ... မေ အရမ်းမူးနေလား”

“အင်း”

မင်းထင်သော် စိုးရိမ်စိတ်တွေ အရမ်းကြီးပဲလွန်ကဲနေပြီလား။ ပုံ ဖုန်းကိုထားပြီး မေ့ကိုဂရုတစိုက် စိုးရိမ်တကြီး မေးမိနေသည်။

“ကို ... ဟဲလို ... ကို ...”

“ဪ ... ပုံ ... ဒီမှာလေ မေမိုးလေးက ခေါင်းမူးလို့တဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား ... အရမ်းစိုးရိမ်ရလားကို ... ပုံက အရေးမကြီးပါဘူး မေ့ကို ကြည့်ပါဦး ...”

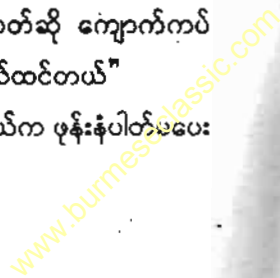
“ပုံ”

“ရှင်”

“ပုံဖေဖေ အခြေအနေရော”

“ဒီအတိုင်းပါပဲကို ... နောက်တစ်ပတ်ဆို ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုသမယ် ... ပုံတော့ ကြာဦးမယ်ထင်တယ်”

“အန်တီဒေဝီ ဖုန်းဆက်တယ် ... ကိုယ်က ဖုန်းနံပါတ်မပေးဘူးဆို”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟုတ်တယ် ... ပုံဆီဖုန်းဆက်မလို့ဘဲ၊ ပုံအန်တီဒေဝီ ဘယ်ကနေ ဖုန်းနံပါတ်ရသွားလည်း မသိဘူး”

“ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ဖို့လေ ... ဒါပေမဲ့ ပုံဘက်က မလောပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ့်လိုပါတယ်”

ပုံကို အန်တီဒေဝီက မောင်မင်းထင်လို့ ယောက်ျားမျိုးကို လက်လွတ်မခံနဲ့တဲ့။ လူသိရှင်ကြား စေ့စပ်ထားတဲ့။ အန်တီ ဒေဝီကို မိသားစုဝင်တွေက အမျိုးဖြတ်ထားကြသည်။

“အန်တီဒေဝီကို ကိုယ့်ဆီမသွားဖို့ ပုံတားထားတယ်၊ ပုံတို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အလောတကြီးမရှိဘူးနော် ...”

“ပုံ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမယ် ... အန်တီဒေဝီပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ရုဏ်သိက္ခာကြောင့်လေ ...”

“ပုံ ပြန်မလာနိုင်သေးဘူး၊ ဒက်ဒီအခြေအနေကြောင့်ပါနော်၊ ကိုယ်လည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေထိုင်ပါ”

ပုံသိသည်။ ဒက်ဒီအခြေအနေက ပုံဘယ်လိုနည်းနင့်မှ အိမ်ထောင်မပြုနိုင်။ အန်တီဒေဝီကတော့ အမိအရဆုပုံကိုထားဖို့ပဲ ပြောနေသည်။

“မေမိုးလေးကို ဂရုစိုက်ပါနော် ... သနားစရာကောင်းလို့

ချစ်စိုးထည်ထည်ထန်

“ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်”

“ကိုယ်လည်း ပုံကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပွဲအတွက်တော့ ပုံမင်းထဲထည့်ထားနော်”

ပုံက ဖုန်းချသွားသည်။ သူတွေဝေယိမ်းယိုင်နေလို့ မဖြစ်မှေ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ မငြိတယ်ခင် ဖြတ်တောက်ခန့်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ချင်နေတဲ့ သူ့အိမ်ထောင်ကို လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

“ဒေါက်တာ”

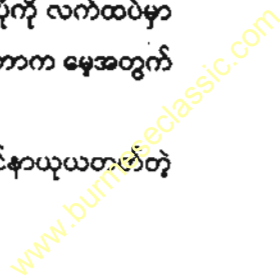
“ဟင်”

“မမပုံ ဖေဖေအခြေအနေက ဘာလဲဟင်”

“ကျောက်ကပ်လဲရမယ် ... ရှေ့တစ်ပတ်တဲ့၊ သူ့အဒေါ်က နှုတ်ဆုံး စေ့စပ်ဖို့ပြောနေတယ်တဲ့ ... ပုံက အေးဆေးပါတယ်”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် အတ္တကြီးလွန်းသည်။ တူမအတွက်တောင် ယောက်အထိဖြစ်နေရလား။ ဒေါက်တာက မမပုံကို လက်ထပ်မှာ ဘူး၊ မေ့အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ဒေါက်တာက မေ့အတွက် ဖြစ်သင့်သည်။

“မေလေ ... မမပုံကို အားကျတယ်၊ ကြင်နာယုယတတ်တဲ့

ဒေါက်တာလို ယောက်ျားမျိုးကို လက်ထပ်ခွင့်ရလို့ပါ”

မေ့အသံလေးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုသံလေးစွက်နေသည်။

“ခေါင်းတွေမူးလိုက်တာ ဒေါက်တာရယ် ... အား ... ”

“မေ ... ”

“ဒေါက်တာရင်ခွင်ထဲမှာ မေ ခဏလေးနားခိုလို့ရမလားဟင်”

“ရတယ်မေ ... ခဏမှေးနေနော်”

“အင်း”

မေ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူတွေကို သူ့သတိထူးမိလာသည်။ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီလား။ မင်းထင်သော်ထိန်းသိမ်းရမယ်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မေထိန်းချုပ်ထားတဲ့စိတ်တွေက ပေါက်ကွဲချင်သည်။

“မေ”

“ဟင်”

“ဆေးသောက်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း”

“မေ့ကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်စိတ်ပူလာပြီ”

“ဒေါက်တာရင်ခွင်ထဲမှာ နေခွင့်ပြုပါ ... ခဏလေးပါနော်”

ကျွန်မအရမ်းအားငယ်လို့ပါ ဒေါက်တာ”

“မေ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ ... ကိုယ်လက်ထပ်မှာစိုးရိမ်လို့

လား ... ပုံကလဲ မေ့ကိုချစ်တာပဲလေ”

“ဟင့်အင်း”

“မေ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ ... ကိုယ်နဲ့ပုံက ညီမလေးအဖြစ်မွေးစားထားကြတာလေ”

“ကျွန်မကြောက်တယ် ... မရေမရာဘဝကြီးကို ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်းရမှန်း မသိဘူး ... ကျွန်မသေရင်ကောင်းမှာပဲ”

“မေ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ကိုယ်နဲ့ပုံ လက်ထပ်ဖို့က အဝေးကြီးပါကွာ”

“မမပုံဖေဖေ သေသွားရင်ရော ... ”

“မေလေးရယ် ... ဘာတွေစိတ်ပူနေတာလဲကွာ၊ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာပွဲကို မေသဘောတူလက်ခံတဲ့နေ့ကျမှ လုပ်မယ်နော်”

“တကယ်”

“တကယ်ပါ”

“မေ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ရှင်ဖြူတို့

မေလက်လေးတွေက ဝမ်းသာအားရနှင့် ဒေါက်တာအား သိမ်းကျုံးဖက်တွယ်ထားမိသည်။

“မေရယ် ... လွတ်ပါဦး ... ညီမလေး ဒီလောက်အထိ ပျော် သွားရလား”

“အင်း ... ပျော်တယ် ... အရမ်းပျော်တယ်၊ မေလေ ... ဒေါက်တာလက်ထပ်မယ်ပြောသံကြားတိုင်း ခေါင်းတွေမူးနှောထဲ လာတယ် ... မမပုံက ဘယ်လောက်ပဲ သဘောထားပြည့်ဝနေပါ စေ ... မေ တဖြည်းဖြည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်ဝင်လာနေတယ် ကြောက်လာသလိုပဲ ... မေ့မှာ အားကိုးရာက ဒေါက်တာပဲရှိတာ လေ”

“မေရယ် ... ”

သူလည်း မေ့ကိုတုန်ပြန်ပွေ့ဖက် နှစ်သိပ်ပေးမိနေသည့် မဖြစ်သေးပါဘူး။ မေနှင့်တရင်းတနီး နေထိုင်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကြာလွန် သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းတွေ ရစ်သထက် ရစ်ပတ်တော့မည်ဖြစ်စေ မေရော ... သူရော ... နှလုံးသားတွေ ထပ်တူစွာ တဒိန်းဒိန်းလှိုင်း ခုန်သံ တူညီနေသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဒေါက်တာလက်မောင်းကို ချိတ်ဆက်ပြီး သွားရတာ မေ အရမ်းအားရှိတာပဲနော်”

“မေ ပျော်မယ်ဆိုရင် ... ကိုယ့်လက်မောင်းကို တွဲပါ၊ မေ့ စိတ်ဆန္ဒတွေအတိုင်းပါပဲကွယ် ... ”

“မေ့ကို ပျော်စေချင်တာလား”

“အင်း”

“မေ့အတိတ်တွေကို မြန်မြန်သတိရပြီး ပြန်စေချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးမေရယ် ... ကိုယ်လေ မေ့ရှိနေလို့ အထီး မကျန်တာပါ၊ မေ မေ့ဖြစ်လိုက်မှာတောင် စိုးရိမ်နေတယ်လေ”

“တကယ်”

“မေ မယုံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ရှင်မြတ်မိုး

“ကောင်မလေး”

ဒေါက်တာက မေ့ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ မေ့
ဒေါက်တာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျှက် အကာအကွယ်လုပ်သည်။

“မယ့်ဘူးလား မေ ... မယ့်ဘူးလို့ ဆက်ပြောနေရင် မင်းကို
ပွေ့ချီပြီး ရေကန်ထဲပစ်ချမှာနော်”

“အမလေး ... မလုပ်ပါနဲ့ကိုကိုရာ မေ အရမ်းကြောက်ပါ
တယ်”

“ကိုကို ဟုတ်လား”

“ဒေါက်တာလို့ ခေါ်ရတာ အရမ်းစိမ်းကားနေလို့ပါ ... ကိုကို
လို့ပဲခေါ်ချင်တယ် ရမလားဟင်”

“ခေါ်လို့ရပါတယ် မေ ... ညီမလေးပဲဟာ”

“ကိုကို ... ”

“ညီမလေး ... ”

“မေ့ဘဝမှာ ကိုကို့ကိုပဲ အားကိုးစရာရှိတာပါ မေ့ကိုမရတ်
စက်ပါနဲ့နော်”

“မေရယ် ... ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့ မာယာထောင်ချောက်ထဲသို့ ကိုကို
တိုးဝင်လာသည်။ မေ့အတွက် ရွေးချယ်စရာနည်းလမ်းက သိပ်မရှိ
လို့ပါ။ သူမ အပြုံးတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲ

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သည်။ ဒေါက်တာကိုပဲကြည့်လေ အရည်တွေပျော်
လာ၏။ မေ့ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ရဲတင်းစွာ ပွေ့ဖက်လာနေသည်။

“မေ့ အပြုံးလေးတွေက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်ကွာ
ကိုကိုလည်း ပျော်တယ်”

သူ တခါတရံ ထိန်းချုပ်ထားနေရတာ မွန်းကျပ်လွန်းလာ၍
မေ့နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြင်ကြင်နာနာ နေပစ်လိုက်သည်။ ပုံဆီ
က အဆက်အသွယ်မလုပ်ပေ။ သူ့အဆက်အသွယ်လုပ်တော့လည်း
ခိုတာ ဖုန်းမကိုင်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကတစ်မျိုး သူ့တူမနှင့်လက်ထပ်ဖို့
ထိစွဲ မဆီမဆိုင် ဖိအားပေးပြီး ခြိမ်းခြောက်ဟိန်းဟောက်နေ၏။
မေ့နှင့် နေရတာ စိတ်သက်သာရာရလေသည်။

“မေ့ အရမ်းကျွန်းမာနေပြီပဲ မနက်စောစောထ ... ကိုကိုနဲ့
စာနဲ့တော်ကြီးကို အပြေးလေ့ကျင့်ရမယ် ... ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းတယ် ... ကိုကိုနဲ့ဆို မေ့ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့အပြင်
ဘက်ထွက်ရဲတယ်နော်”

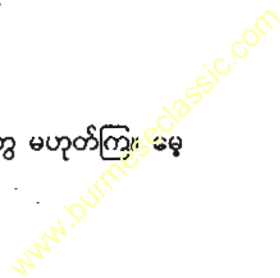
“ကောင်မလေး တော်တော် အပြောကောင်းနေပါလား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း တကယ် ... ”

“မေရယ် ... ”

“ကိုကိုရယ် ... ”

မေ့နဲ့သူက သွေးသားတော်စပ်ကြသူတွေ မဟုတ်ကြ။ မေ့

ရှင်မြတ်နိုး

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အချစ်တွေစီးမျောနေသည်။ ကိုကိုဟုပင် ချိုချို အိအိလေး ခေါ်နေတတ်၏။ သူ ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရမလဲ ... ကလေး ဆန်လွန်းတဲ့ မေ အတိတ်တွေကို မေ့မျောနေ၍ သူ ရက်စက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

“ကိုကို ... မေလေ အတိတ်ကိုသတိမရချင်တော့ဘူး ... တွေးလည်း မတွေ့လို့ရမလား”

“ရတာပေါ့ ... ”

“ကိုကိုကို မမေ့ချင်တာပါ ... အတိတ်တွေကို မေ့ပစ်လိုက် တော့မယ်”

“Ok ... ကောင်းတာပေါ့”

“မေ ပြောသမျှအားလုံး ကောင်းတယ်လို့ပြောနေတာနော် စိတ်ထဲကလည်း မပါပဲနဲ့”

“ပြောပြန်ပြီလား မေ ... ဒီတစ်ခါ ကိုကိုလုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်”

“ဟင် ... ဟင်း ဟင်း ကိုကိုကို နောက်တာပါနော်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှိတွယ်လာတဲ့ မေနှင်းမွဲလွှာ မျက်တောင်လေး လေးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ခတ်လျက် နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးနေသည်ကို ကိုကိုဘာလုပ်ရမလဲ မေ့နှုတ်ခမ်းလေးအား ငုံ့ပစ်ချင်လာ၏။ အ

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

တွေက တားဆီးနေသည်။

“မင်း ငါ့တူမပုံကို လက်မထပ်လို့ မဖြစ်ဘူးနော် ... မောင်မင်းထင် အန်တီဒေဝီက ဒီအတိုင်းကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

အန်တီဒေဝီရဲ့ စကားတွေကို ပြန်၍ကြားယောင်လာသည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က ယောက်ျားဖမ်းတဲ့နေရာမှာတော့ အထူးကျွမ်းကျင်သူပါ။ သူ သတိထားသင့်၏။ မေ့ကို ချစ်ပေမယ့် သူ့လက်ထပ်မှာပါ။

“ကိုကို ... ”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင် ... မေကြောင့် ကိုကိုစိတ်တွေ အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေလား”

“မေ့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကြောင့်လေ ဒီမိန်းမကြီးက ကြောက်စရာကောင်းတယ် ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်သိက္ခာကို ဖျက်စီးပစ်ဖို့ လုံးဝ ဝန်မလေးဘူး”

“မမပုံကို အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ခိုင်းနေလို့လား”

“ဒါက ပုံနဲ့ကိုကိုကိစ္စလေ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ကိုကိုစိတ်တွေ သူမထံယိမ်းယိုင် ညွှန်နူးနေပြီဖြစ်သည်။ မေ သုံးဝ လက်လွှတ်မခံနိုင်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို ပို၍လက်တုန့်ပြန်ချင်သလို တိုကိုကိုလည်း မေ့ချစ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုရာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘာမှတွေ့မနေနဲ့တော့နော် မေ ဒေါ်ညှာကိုသွားကူညီမယ် ... ကိုကို မနက်စာအတွက်ပေါ့ ... ပြီးရင် မေလာခေါ်မယ် ကိုကိုရေချိုးအဝတ်အစားလဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... ”

မေထွက်သွားသည်။ သူ စိတ်မောစွာဖြင့် သူ့အခန်းထဲပြန် ဝင်လာခဲ့မိ၏။ မေနှင့်အတူတူရှိနေတဲ့ ဘဝကို သူ့တွယ်တာနှစ်သက် နေသည်။ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိနေတဲ့ကြားမှ သူ့စိတ်တွေထဲ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ အချစ်တွေကို သူ့အသက်အရွယ်နှင့်မညီ ခံစားချင်နေသည်။

“မောင်မင်းထင် အောက်မှာ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရောက်နေတယ် ဆင်းလာခဲ့ပါဦး”

ဒေါ်ညှာအသံက သူ့စိတ်နှလုံးတွေကို ချွတ်မြို့ကျသွားစေ သည်။ ဘာလာလုပ်တာလဲ ရန်ကုန်မှာဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် အကြာကြီးနေရတာလဲ ... သူ အောက်ထပ်ဆင်းလာသည်။

“ဒေါ်ညှာ ... ”

“ပြောပါမောင်မင်းထင် ... ”

“မေ့ကို မထွက်ပါစေနဲ့ ... ဒီမိန်းမကြီးက ပေါက်ကရေထွေ ထင်မြင်ပြောဆိုနေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ ... ”

ဧည့်ခန်းမှာ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် အခန်းသားထိုင်နေသည်။ စိန်တွေ စာဖျတ်ဖျတ် ... သူ လုံးဝ မနှစ်သက် ... ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေ ဆိုင်တာ လာပြီးပတ်သက်နေသည်။

“အန်တီဒေဝီ ကိစ္စရှိလို့လား”

“မောင်မင်းထင်”

“ပြောပါ အန်တီဒေဝီ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ သတင်းတစ်ခုကြားလို့ အန်တီလာခဲ့တာပါ ... ”

“ပြောပါ အန်တီ”

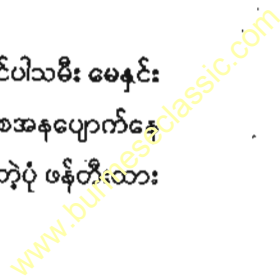
“မင်းကို ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ချောချောလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဈေးဝယ်နေတာတွေ့တယ်တဲ့ ... ဘယ်သူလဲ အန်တီ အပိုတူမက နိုင်ငံခြားမှာနော်”

“ဒါလား ... အန်တီ သူက နယ်ကနေရောက်လာတဲ့ ညွှန်တော့ညီမ ဝမ်းကွဲလေးပါ ... ”

“အခု ဘယ်မှာလဲ”

“နယ်ပြန်သွားပါပြီ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ရန်ကုန်ရောက်နေတာက လင်ပါသမီး မေနှင်း ညွှာအတွက်ပါ ... ဒီကောင်မလေး သတင်းအစအနပျောက်နေ သည်။ ယောက်ျားကိုတော့ လင်နောက်လိုက်သွားတဲ့ပုံ ဖန်တီးသား

ရှင်မြတ်နိုး

ခဲ့၏။ ဒရိုင်ဘာကိုတောက်အား ငွေပေး၍ နယ်မှာနေစေခဲ့သည်။

“ရှင်သမီးက ဒရိုင်ဘာကောင်ကိုမှ ခွဲလန်းနှစ်သက်နေတာလေ ... အခု ပုန်းဆက်တယ် ဒီမှာ”

ဒရိုင်ဘာ ကိုတောက်အား ဖုန်းဆက်စေသည်။

“ဆရာသမီးနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ပါပြီ ... ကျွန်တော်တို့ ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောက် ... ခွေးမသား မင်းကများ ရာရာစစ တန်ရာတန်ရာ မမှန်းဘူး ... ခွေးမကိုလည်း ငါလုံးဝလက်မခံဘူး ... မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ နေချင်သလိုနေကြ ... ”

အသုံးမကျတဲ့ ကိုတောက် မေထွက်သွားသည်တဲ့ ... သူတို့တောင် ခေါင်းရိုက်ခွဲသွားသေး၏။ မသေတာ ကံကောင်း မိမိစိတ်ပူမိတာက မေဘယ်ရောက်နေလဲ ... လုံးဝ စုံစမ်းမရပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒီကြားထဲက အစ်ကိုက ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ တူမလေးပုံပန်းနိုင်ခြားကို ဆေးကုဖို့လိုက်သွားရ၏။ တူမလေးချစ်သူ ဒေါက်တာမင်းထင်သော်က ချမ်းသာသည်။ အရည်အချင်းတွေ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပြည့်စုံသည်။ တူမလေး အမိဖမ်းထားသင့်တယ်။ ထို့ကြောင့်မိမိခရီးသွားဟန်လွှဲ ဝင်ပြီးလုပ်ပေးခဲ့မိ၏။ ဒေဝီနိုင်ကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ပြသရမည်ဖြစ်သည်။

“မောင်မင်းထင်သော် ပုံဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အန်တီလုံး

ချစ်မီးသည်းသည်းထန်

သက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးနော် ... မင်းစကားတွေကို ငါယုံမယ် ဆင်နေလား ... ပုံကို လောလောဆယ် အသိမပေးသေးဘူး ... ဒေဝီကျန်းမာရေးကြောင့်ပါ ... မင်း အခြေအနေကို ငါစောင့်ကြည့်နေမယ် ... မင်းဘက်က ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ်ရင် မင်းကို ဘုရားစွဲရလိမ့်မယ်”

“ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ပုံတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ ... အန်တီ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝင်မပါပါနဲ့ ... ပုံနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်တော် အခြေတမ်း တောင်းဆိုနေတာပါ ... ”

“ကောင်းပြီလေ ... ငါကတော့ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ငါ့တူမတို့စွဲလေ ဝင်မှာရမှာပဲ”

“အန်တီဒေဝီ ပြန်နိုင်ပါပြီ ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

“ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကိုပြီး စကားပြောစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပြီပါ”

“မင်း ... မင်း ... ဘာစကားပြောတာလဲ ... ငါ့ကို လျှော့တွက်ထားတာလား ... မောင်မင်းထင်သော် ... ငါ ဘယ်လောက် ချမ်းသာလဲ မင်းသိထားနော် ... ငါ့ယောက်ျားအရှိန်အဝါနဲ့ မင်းကို ခြိတ်လို့ ရတယ်”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် အော်ဟစ်ဆူပူသောင်းကျန်းရင်း ပြန်သွား

www.burmeseclassic.com

သည်။ သူစိတ်မောမိနေ၏။ ပုံဆီကလည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ပုံကို လက်ထပ်ဖို့ သူ့ခုထိ ဆုံးဖြတ်ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“မောင်မင်းထင်သော် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ် ... ဒီမိန်းမ အကျင့်စရိုက်ကိုလည်း သိသားနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုရာ ... တော်တော်စွာတေးလံပြီး အဆင့်အတန်းမရှိဘူး ... မောက်လာထောင်လွှားလွန်းတယ်”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားတာကို မေသဘောကျမိသည်။ သူတူမကျတော့ သိတတ်နေလိုက်တာ ကိုကိုတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးက မေနှင်းမို့လွှာဆိုတာသိရင် တီကောင်ဆားပုံလိုက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... မေရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ကဲပါ ကိုကိုရာ မဆီမဆိုင် ဝင်ပါနေတဲ့မိန်းမကြီး အကြောင်း မေ့ထားလိုက်ပါ ... မနက်စာစားကြမယ် ... ကိုကိုရေချိုးတော့ နော်”

ကိုကိုလက်မောင်းကို ဖက်တွယ်၍ ပြောမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မင်းထင်သော် စိတ်ထဲမထားနဲ့ အလကား မေ့အကြောင်း ပုံသိနေတာပဲ ... ပုံက သူ့စကားကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ... ”

ပုံက ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်တယ်ဆိုရင်တောင် ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က သူ့ဂုဏ်သိက္ခာထိပါးအောင် လုပ်ဆောင်မှာ အသေအချာပင်။

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ့သွားလိမ့်မယ် ... ကိုကိုက သူတော်ကောင်း”

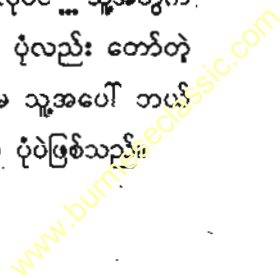
မေနှင့်တွေ့လျှင် သူပျော်ရွှင်သည်။ မေက သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ အပေါ်ထပ်တက်လာ၏။ ကိုကိုရေချိုးတဲ့ မေကိုယ်တိုင် ဝင်ချိုးပေးရမလားဟု မေးရင်းရယ်မောနေသည်။

“ကျွန်မ စားသောက်ခန်းကနေ စောင့်နေမယ်နော် ကိုကို Ok”

အပြင်မှ အော်ဟစ်သံလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူပြုံးမိနေ၏။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကြောင့် အပူသောကတွေ ငြိမ်းအေးသွားသည်။

“ကိုကိုအတွက် မေရှိနေရမယ် ... ကိုကိုကို စွန့်ခွာမသွားပါနဲ့မေ”

သူ ရေချိုးခန်းထဲကထွက်ပြီး အဝတ်အစားတွေလဲလိုက်သည်။ မေ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုလေးက အိမ်ရှင်မလေးလိုပင် ... သူ့အတွက် လိုအပ်တာတွေကို ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးနေ၏။ ပုံလည်း တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မေလောက် မသွက် ... မေ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲတွယ်ငြိနေပါစေ သူ့လက်ထပ်မှာက ပုံပဲဖြစ်သည်။

“ကိုကိုရေ ...”

“လာပြီ မေရေ ...”

“ဆေးရုံသွားရဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ...”

မေအော်သံလေးကိုက လှေခါးထိပ်ကနေ ထွက်ပေါ်လာပြီး
မီးဖိုခန်းထဲပြန်ထွက်သွားသည်။ မနက်စာက အသင့်ပြင်ထား၏။
ဒေါ်ညှာ စီစဉ်ထားတာ ဖြစ်ပေမယ့် မေက သူ့အတွက် စိတ်တိုင်း
ကျ ပြင်ပေးနေလေသည်။

အခန်း (၁၂)

“ပုံ ... ညည်းက ကိုယ့်ချစ်သူကို ဝေသာန္တရာလုပ်ပြီး အလှူ
ကြီးပေးနေတာလား”

အန်တီဒေဝီဖုန်းဆက်ပြန်ပြီ ပုံ စိတ်ညစ်သည်။ ကိုယ်နှင့်ပုံ
တို့ကိစ္စ အန်တီဒေဝီဝင်ပါနေတာ ပုံ မကြိုက် ... အခုချိန်မှာ ဖေဖေ
ကျန်းမာရေး အဓိက ... ကိုယ်ဖောက်ပြန်သွားမယ်ဆိုရင်တောင်
ပုံခွင့်လွှတ်၏။ သူမ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ဝင်မစွက်ဖက်ဖို့ ပြော
လိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်ပုံ ... ဝင်မစွက်ဖက်နဲ့ ဟုတ်လား ... ညည်း
အဆက်ကို ကောင်မငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီးတွေ့တဲ့လူက
တွေ့တယ်တဲ့ အန်တီကိုလာပြောတယ်”

မေပဲနေမှာပါ ... ပုံ သိပြီးသားပဲ ... ကိုယ့်အိမ်မှာ မေရီးဒု
တာ အန်တီဒေဝီကို မသိစေချင်ပေ။ ဝင်ရှုပ်ဦးမယ် ... ကိုယ့်ဂုဏ်

သိက္ခာအတွက်ဖြစ်သည်။

“ပုံကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါပါနဲ့ အန်တီဒေဝီ ... အခုချိန်မှာ ပုံ အတွက် ဖေဖေပဲ အဓိကပါ ... ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ ပုံခေါင်းထဲ မထည့်ထားနိုင်ဘူး”

“ညည်း ရှူးနေလား ပုံ ... ဒေါက်တာမင်းထင်သော်လို လူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ... ညည်း အမိဖမ်းထားရမယ့် ယောက်ျား”

“တော်ပါတော့ အန်တီဒေဝီရာ ကိုယ့်ကိုပုံ ယုံတယ် ... အဲဒီ ကောင်မလေးကလည်း ကိုယ့်ညီမဝမ်းကွဲလေးပါ”

“ပြီးရောအေ ... မင်းထင်သော်လို ယောက်ျားကလေး အမိ ဖမ်းသင့်တယ်ဟဲ့ ...”

ဖုန်းချသွားသည်။ ဒေဝီဆွေမျိုးသားချင်းတွေက အမျိုးအဖြစ် ကနေ မိမိကိစ္စနဲ့ပစ်ထားကြတာပါ။ အခု မိမိချမ်းသာနေပြီပဲ မိမိကို နမူနာထားစေလို၏။ ပုံကိစ္စထား၍ ဒေဝီနယ်ပဲပြန်ဖို့ စဉ်းစားထား သည်။ အနားယူတော့မည်ဟု စဉ်းစားထားကာမှ လူခေါ်ဘဲ(လ်)သံ ကြောင့် ချောင်းပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဒရိုင်တာ ကိုတောက်ဖြစ်နေ၍ ထဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“မမဒေဝီရယ် ရက်စက်တယ်ဗျာ ... မောင်လေးကို ဘာဖြစ် လို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားရတာလဲ”

တကယ်ဆို ကိုတောက်က မိမိနှင့်ဦးပန်းတိုင်တို့လက်မထပ်

ချင်ကတည်း ငြိစွန်းနေသူဖြစ်သည်။ မိမိစိတ်ကုန်ပြီး ဖယ်ရှားလိုနေ ပေမယ့် မရပေ။ တွယ်ကပ်နေ၏။ သူဌေးသမီး မေနှင်းမုံလွှာနှင့် နီးစပ်အောင် ကြံစည်လုပ်ဆောင်ပေးပေမယ့် အသုံးမကျ၍ လက် လွတ်သွားရသည်။

“ဖယ်ပါ ကိုတောက် ... မင်းညှိဖျင်းလို့ သူဌေးသမီး အချော အလှ အနုအထွတ်လေးနဲ့ ဝေးသွားရတာလေ ...”

“ကျွန်တော်က မမဒေဝီကိုပဲ ချစ်တာပါ”

“ဖယ်စမ်းပါ ...”

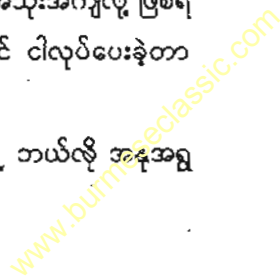
တောက်တက်လိုတွယ်ကပ်နေသည်။ ဦးပန်းတိုင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းမှာ မိမိလာတည်းနေတာပါ။ မေနှင်းမုံလွှာ သတင်းကို လည်း စုံစမ်းရန်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ပြော မေ့သတင်းဘာကြားသေးလဲ”

“မကြားဘူး ... ဒီကောင်မလေး ပျောက်နေတယ် ... ခေါင်း မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ် ... သေပြီထင်တယ်”

“မသေရင်ခက်မယ် ... ဘယ်ကနေ ပေါ်လာမလဲ ... ငါ ဘယ်လောက်စိတ်ပူရလဲ ကိုတောက် ... မင်းအသုံးအကျလို့ ဖြစ်ရ ဘာလေ ... မင်းကို သူဌေးသမက်ဖြစ်အောင် ငါလုပ်ပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးမမေ့နဲ့”

“ကျွန်တော်က မမဒေဝီကိုပဲချစ်တာ ... ဘယ်လို အခုအရွ

ရှင်မြတ်နိုး

အလှအပကမ္မာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို မဖမ်းစားနိုင်ဘူး မမပဲ”
သေလိုက်ပါလားဟု စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီးကြိမ်ဆဲ
မိသည်။ မသာကောင် မိမိဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားတဲ့ သူဌေးကတော်
ဖြစ်နေချိန်တွင် ကိုတောက်လို ဒရိုင်ဘာကောင်နှင့် လုံးဝ မပတ်
သက် မဆက်ဆံချင်တော့ပေ။ အသေသာ သတ်ပစ်လိုက်ချင်နေ
၏။ မငြင်းပယ်ရဲ။ ကိုတောက်ပြုသမျှ နုနေရတဲ့ဘဝ ဒေါသတွေ
ပေါက်ကွဲနေသည်။

“ဘာမှ တွေးပူမနေနဲ့ မမရာ ... ပျော်အောင်နေပါ
မောင်လေးနဲ့လေ ...”

“မမစိတ်ညစ်နေတယ် ... လောလောဆယ် အစ်ကိုကြီး
ပန်းတိုင် အထင်လွဲအောင်မလုပ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်နော် ... ဖယ်
စမ်းပါ”

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်ဗျာ ... ပိုက်ဆံပေးပါ ကျွန်တော့်
အသုံးစရိတ် မရှိတော့ဘူး ...”

“မမမှာလည်း ငွေမပါဘူး ... ညနေပြန်တော့မလို့”

“စိန်လက်စွပ်ပေး ... ဒါဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆို
တာ ကျွန်တော်သိတယ်”

“အစ်ကိုကြီးမေးလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်ကိုဖယ်ထုတ်ပစ်ဖို့တော့ မကြိုးစား

ချစ်ဦးသည်းသည်းထန်

ကျုပ်ဘာကောင်းလည်းဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

မိန်းမလည်မကြီး ဒေဝီနိုင် ရမလား ... ကိုတောက်အပေါ်
လူလည်ကျလို့ မရဘူး ... သူဌေးဦးပန်းတိုင်နှင့် နီးစပ်ရန် မိမိပဲလုပ်
ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ အနီးကပ်နူးနှပ်ပေးနေရတာ ချမ်းသာတော့ မိမိ
အားပယ်ထုတ်ဖို့ ကြံစည်နေ၏။ ကိုတောက်ဘဝအတွက် ပြည့်စုံ
ဖူလုံအောင် အရယူမည်ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ဘာမှအဖိုးမတန်တဲ့ကောင်နော် ခင်ဗျားကြီး အူ
ကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့ နာသွားမယ်”

“ကိုတောက်ရယ် မမဒေဝီ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ရှုပ်နေ
လည်းသိသားနဲ့ ... ကဲပါ စိန်လက်စွပ်က အစ်ကိုကြီးပြဿနာရှာနိုင်
တယ် ငွေပဲယူနော်”

စိန်လက်စွပ်တော့ မပေးနိုင်ဘူး ... ရှေးစိန်တွေ အစ်ကိုကြီး
ဇနီးကြီးကျန်ခဲ့တာ ... ကိုတောက်ကို မချော့လို့မဖြစ်တော့ဘူး
ကိုတောက်တောင်းတဲ့ ငွေတွေပေးလိုက်ရသည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ မမရာ ... လိမ္မာပါတယ် ကိုတောက်ဆန္ဒတွေကို
မဆန့်ကျင်နဲ့နော် ... ဦးပန်းတိုင်ထက် အရင်တွေ ဆုံပေါင်းသင်းလာ
ခဲ့တဲ့ လင်လေ ...”

တော်တော်စော်ကားတဲ့ကောင်ပဲ ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ
မိမိကလည်း ကိုတောက်နှင့် ဘယ်လိုမှ ကင်း၍ မရနိုင်။ ကိုတောက်

ပျော်စရာ

ပြုသမျှ လိုက်လျော့နာခံနေရသည်။ ရန်ကုန်မှာ ညစဉ်မိမိနှင့်အတူ လာအိပ်၏။ နယ်မှာလည်း အစ်ကိုကြီးလစ်လျှင် လစ်သလို အတူ အိပ်စက်သည်။

“အချစ်ပြန်မယ်နော် ... မမဒေဝီကို ချစ်တဲ့လင်ပါ”

ပြန်ထွက်သွားသည့် ကိုတောက်ရဲ့ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြုမူပြောဆိုနေတာတွေကိုလည်း မခံနိုင်တော့ပဲဖြစ်နေသည်။ ဒီညပဲ မိမိရန်ကုန်ကနေ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ခင်ပွန်း ဦးပန်းတိုင်ကို မတွေ့ရပေ။ ဘယ်သွားနေတာလဲ ... သူ့သမီးကို ကြိတ်ရှာနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှာလဲ ဒေဝီပြန်ရောက်နေပြီလေ”

“ဟုတ်လား ဒေဝီ ... အလုပ်ကိစ္စအတွက် အရေးကြီးနေလို့ ညကုဗျ ပြန်လာနိုင်မယ်နော်”

“မရဘူးကွာ ... အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ ... ဒေဝီလွမ်းနေပြီ ... အစ်ကိုကြီး သမီးကိုရှာဖို့ ဒေဝီသွားရတာ ဘယ်လောက်ပင် ပန်းလာလဲ ... ပြန်လာခဲ့နော်”

“အင်းပါကွာ ... အင်းပါ အခုပဲ အလုပ်ကိစ္စဖြတ်ပြီး ပြန်လာပါမယ်”

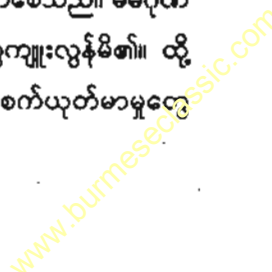
“ပြီးရော မျှော်နေမှာနော်”

ချစ်ဦးထွန်းထွန်းထွန်း

ဦးပန်းတိုင်ကတော့ မိမိလုပ်ရပ်တွေ အတွက်နောင်တတွေ ကြီးစွာရနေခဲ့သည်။ ဒေဝီ မင်းလုပ်နေတာတွေ ငါမသိဘူး ထင်နေလား ... ဒရိုင်ဘာကိုတောက်နှင့် သမီးတွဲလျှက်မရှိဘူးဆိုတာ မိမိသတင်းရထား၏။ ကိုတောက်နှင့်တွဲနေတာက ဒေဝီနိုင်ပဲ ခက်တာက မိမိဘယ်လိုမှ ဒေဝီနိုင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ မိန်းမကိုယူပြီး မိမိကြီးပွားချမ်းသာလာတာပါ ... ဇနီးကြီးအပေါ် မိမိယုတ်မာရက်စက်ခဲ့သည်။ ဒေဝီနိုင် မင်းပဲ ငါ့မိန်းမရဲ့အောက်စီဂျင်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် မိမိမှာ သက်သေအထောက်အထား မရှိခဲ့။ ပြီးတော့လည်း မိမိနှင့် ဒေဝီနိုင်တို့ အချစ်ပလ္လင်တော့ အထောက်အထားတွေ ဒရိုင်ဘာကိုတောက်ကြောင့် အသက်အရွယ် မပြည့်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိမိအတူတူ အိပ်စက်ခဲ့တဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ ရှိနေသည်။

“ဆရာက အရွယ်ရှိသေးတာပဲ ... ဆရာဇနီးကရောဂါစုံနေတယ် ... ဆရာဘဝ သနားစရာပါ ဆရာကပစ်စမ်းပါ”

မိမိကို အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်စေသည်။ မိမိဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင် မငဲ့ကွက်နိုင် ... အမှားတွေကျူးလွန်မိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိဘဝမှာ မိသားစုအပေါ် ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေ လွန်ကျူးမိရသည်။

စုံဖြတ်ကြီး

“သမီးလေးမေ ... ဘယ်မှာလဲ ဒင်းတို့လက်ချက်နဲ့ အန္တရာယ်တွေ ရင်ဆိုင်နေရပြီလားကွယ် ... ဒက်ဒီမှားပါတယ် ဆင်ခြင်တုန့်တရား ကင်းမဲ့တဲ့ အဖေပါ ...”

မိမိနောင်တတွေနှင့်အတူ သမီးပျောက်ကို ကြိတ်ရှာနေမိ သည်။ ဒေဝီနိုင်ကိုလည်း မယုံတော့။

“အစ်ကိုကြီးနော် ဒေဝီကိုတရားဝင်လက်ထပ်ပါ ... ဒေဝီ အထိခိုက်အနစ်နာ မခံနိုင်ဘူး ... ဒေဝီအကြောင်း သိတယ်နော်”

ခြမ်းခြောက်ခဲ့သည်။ ဇနီးကြီး ကွယ်လွန်မှ တိုက်ကြီးပေါ် တက်ပါဆိုတာ တောင်းပန်မရ။ အတင်းခွတ်တက်လာ၏။ ပြီးတော့ ဇနီးကို အပြတ်ရှင်းပစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သမီးက ဒရိုင်ဘာကို ကြိုက်နေတယ် ပလူးပထ နဲ့ အဆင့်အတန်းမရှိဘူး”

ဒရိုင်ဘာကိုတောက်ကိုလည်း မိမိလုပ်မထုတ်ရဲ။ သူ့လို အကောက်ကြံမှာကို မိမိကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်ကိုအလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် ဦးပန်းတိုင် ခင်ဗျားကြီး ကမြင်းကျောထဲခွဲတာတွေ ကျုပ်မှာ အထောက်အထားရှိတယ် ... အင်တာနက် တင်ပစ်လိုက်ရမလား”

ဒရိုင်ဘာကိုတောက်ကိုယ်တိုင် မိမိအား အတင်းဝင်ပူးကပ် ပြီး သူတို့လက်ခုပ်ထဲကရေဖြစ်စေရန် စီစဉ်ကြစည်ခဲ့ကြသည်။

စုံဖြတ်ကြီးထပ်ထပ်ထပ်

“ဒက်ဒီမှားသွားတယ် ... ဒက်ဒီတို့ မိသားစုဘဝလေးပျက်ရ တာ ဒက်ဒီကြောင့်”

မိမိကြိတ်၍ ငိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ မနည်းတော့။ ဒေဝီဆန္ဒ နှုန်သမျှ လိုက်လျောပြည့်စွမ်းပေးခဲ့ရသည်။ သမီးလေး မေမှာလည်း ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိ။ ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခအခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင် ခဲ့ရလဲ ... ဒက်ဒီ မတွေ့ရဲတော့ဘူး ... သမီးပျောက်ကိုလည်း သက် ဆိုင်ရာသို့ မတိုင်ရဲ ... ဒေဝီက ဖုန်းဆက်ထပ်ခေါ်နေသဖြင့် မိမိ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... ဒေဝီမလွဲသာ မရှောင်သာလို့ထွက်သွား ခုတာပါ အရမ်းလွမ်းတာပဲ သိလား”

မိမိရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ရင်း မိမိရင်ဘတ်ကို ရွှံ့လေး ခွတ်သပ်နေသည်။ စိတ်ပျက်ရ၏။ ဒေဝီကို မချစ်မနှစ်သက်တော့ နန်းတီးရွံ့ရှာမှုတွေနှင့်သာ ပြည့်နက်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ...”
“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အေးစက်စက်နဲ့ ... ဘာလဲ ဒေဝီကို မချစ်ဘူး သား ... အစ်ကိုကြီး လက်တွေက ငြိမ်သက်နေတယ် ... ကြည့်လေ သီတောင့်တနေတဲ့ ရေ့က်ဆန္ဒတွေ ...”

“ဒေဝီ ...”
“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး”

ရှုပြန်

“အစ်ကိုကြီး ... ပင်ပန်းလာတယ် လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အဆင်မပြေတာတွေ များနေတယ်ကွာ ... အစ်ကိုကြီးကို နားလည်ပေးပါလား”

“ဘာဆိုလဲ အလုပ်က အလုပ်ပဲ အစ်ကိုကြီးရှောင်လွှဲတာ ဒေဝီလေ အစ်ကိုကြီးကို အရမ်းချစ်တယ် လွမ်းလို့သေတော့မယ်ရှင် မင်းနဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုတောက်ဆို ငါပိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းမှာ အချစ်ပလူးကြတာ ငါမသိဘူးထင်နေလား ဒေဝီနိုင် ... ငါက တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်ကွ ... မလွှဲသာ မရှောင်လာတော့ ဒေဝီနဲ့ ပွေ့ဖက်နမ်းရသည်။ စိတ်မောလိုက်တာ အသက်အရွယ်နှင့်အညီ အရှက်တွေ သိက္ခာတွေ မဲ့လိုက်တာ မိမိဇနီးကြီးပိုင်တဲ့ မိန်းမ ဒေဝီမှာ ညွတ်နေ၏။ သမီးပစ္စည်းတွေရောပဲ ... စိတ်ထိခိုက် ကြောင့် မူတွေ အတိုင်းအဆမရှိ ကြိတ်မှိတ်ခံစားလာရသည်။

“အစ်ကိုကြီး ...”
“ဟင် ...”

“ရန်ကုန်ရောက်တော့လေ၊ အစ်ကိုကြီးသမက် ကိုတော့ လာတွေ့တယ် သိလား ...”

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ဒေဝီ ... ဒီကောင့်အကြောင်း မကြားချင်ဘူး ... သမီးခိုက်အကြောင်းတွေ လာမပြောပါနဲ့”
ဒေဝီရဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတွေကို မကြားလိုတော့ပေ။

ရှုပြန်

စိတ်ဆွေတွေက သတင်းအတိအကျ ပေးထားကြသည်။ သမီးဘက်က မခံမရပ်နိုင်ကြသူတွေဖြစ်၏။ မိမိအားပိုင်း၍ အဖြစ်တင်သံတွေ ဆူပွက်နေသည်။

“မင်း ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပန်းတိုင် ... စိတ်တွေရော နှုတ်နှုတ်သွေးရဲ့ လားကွ ... ဒေဝီနိုင်နဲ့ တွဲနေတာ မင်းဒရိုင်ဘာ ဘိုတောက်ပဲ ... မင်းတိုက်ခန်းမှာလေ”

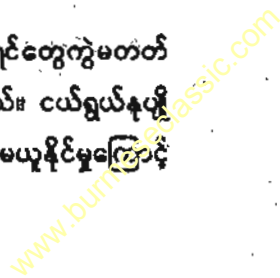
မတတ်နိုင်တော့ဘူး ... အသက်ကြီးမှ အရှက်တကွ အဖြစ် ခံနိုင်။ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချောင်းရတာပါ သမီးရယ်။

“ဒေဝီနိုင်လို့ မိန်းမကို မင်းစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ထိုးအပ်မနေနဲ့ ပန်းတိုင် ... သမီးလေးမေအတွက် စိစဉ်ပေးရမယ် ... အသိရှိ ခမ်းပါကွာ”

သူငယ်ချင်းရှေ့နေနှင့် တိုင်ပင်ပြီး မိမိသမီးလေးအတွက် ဆုတောင်းတာတွေ လုပ်ထားသည်။ ဒေဝီမသိအောင်ပါ။ ဒီဖြူနှင့်တိုက် တိုပင် ဒေဝီအားပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မင်းအနာဂတ်ကနေ ထွက်သွားမယ် ... မင်းလိုမိန်းမယုတ်နဲ့ အဝေးဆုံးကို ငါထွက်သွားမယ်ကွ ...”

ဒေဝီက မိမိထက်ငယ်ရွယ်သူပါ။ မိမိရင်တွေကွဲမတတ် ကြံကွဲမှာကျင်နေရသည်။ သမီးမေကို ရှာရမယ်။ ငယ်ရွယ်နုပျို မာမာသုလေး ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်မယူနိုင်မှုကြောင့်

စုံဖြတ်နိုး

ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ အန္တရာယ်တွေနှင့်ရင်ဆိုင်နေရရှာလဲ။ မတွေ့ရဲ ဒေဝီနိုင်ကိုပဲ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးလာမိသည်။

“အစ်ကိုကြီး ... ”

“ဟင် ... ”

“ရှင်သမီးကို သတ်ရနေတာလားပြော ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေဝီရာ ... သမီးမိုက်အတွက် အစ်ကိုကြီး လုံးဝ သတ်မရပါဘူး ... အစ်ကိုကြီး အဖွေဖြတ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

“တကယ်နော် ... ”

“တကယ်ပါ ဒေဝီ”

“ဒေဝီကလေး အစ်ကိုကြီးနှလုံးသားတွေထဲမှာ ဒေဝီတစ်ယောက်ထဲ ရှိနေစေချင်တာပါ ... အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ဒေဝီနှလုံးသားထဲ သီးသန့်ထားတယ် ... အစ်ကိုကြီးကို အရမ်းချစ်တယ်”

ဒေဝီနိုင်ကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်ချင်လာသည်။ မိမိအရှက်သိက္ခာတွေကြောင့်ပါ မိမိရဲ့ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာအတိုင်းသာ ရေစုန်မှာ မျှောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

“ကိုကို ထတော့လေ ... အိပ်ပျော်ကြီး ဆေးရုံသွားရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သားပဲ ... ကိုကိုအိပ်တာ အရစ်နေဖြင့်သွားတာပဲ မေ လာနီးလို့တော်သေးတယ်”

“ထတော့နော်”

“ခဏလေးပါကွာ”

“မရဘူး ထ ... ”

ကိုကိုလက်ကလေးကို မေ အတင်းဆွဲထုပစ်လိုက်သဖြင့် စွန့်ယောက်သား လုံးထွေးလျှက် ကိုကို အိပ်ရာပေါ်လဲကျသွားသည်။

“အား ... ”

“ဟာ ... ကော့င်မလေး Sorry ကွာ”

ရှင်မြတ်နိုး

“တကယ်ပါပဲ ... ကိုကို့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မနိုင်ဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟင်း ဟင်း ... ”

သူမ လူးလဲအထတွင် ကိုကို့လက်တွေက သူမခန္ဓာကိုယ်
လေးအား မလွှတ်ဘဲ ထပ်၍ တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ဒီအတိုင်းလေး နေပေးစမ်းပါ မေ ... ခဏလေးပါ”

“ကိုကို ... ”

“ဟင်”

“လွှတ်ပါနော် ... ဒီလိုနေထိုင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးလို့ မေ
ထင်တယ်”

“စကားတွေ အရမ်းမများစမ်းပါနဲ့ မေ ... ကိုကို့ဘဝမှာ
အရမ်းအထီးကျန်နေလို့ပါကွာ”

“ကိုကို့ရယ် ... ”

မေကလည်း ဒီအတွက်မျိုးကို ဖန်တီးလိုက်တာပဲ မဟုတ်
လား ... မေလည်း အရမ်းအထီးကျန်နေရလို့ပါ ... မိဘအိမ်ပြန်ဖို့
ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ကိုကို ... ကျွန်မ
အတွက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

“မေ ... ”

“ကိုကို”

ချစ်ဦးထွန်းထွန်းထွန်း

“ကိုကိုရော ... မေရော ဘဝတွေက အနာဂတ်မရေမရာနဲ့
ဆက်ပြီး လျှောက်လှမ်းဖို့ ခက်ခဲလွန်းပါတယ်”

“အင်းနော် ... ”

“ဘဝတူတွေလေ”

“မေ့ဘဝလည်း အရမ်းအထီးကျန်တယ် ကိုကို့ရယ်
အနာဂတ်မဲ့နေတာပါ”

“အားမငယ်နဲ့နော် ... ကိုကို့ရှိပါတယ် မေ့ကို မစွန့်ပစ်ဘူး
တို့ကိုအနားမှာပဲ ထားမယ်”

“တကယ်လား ... ”

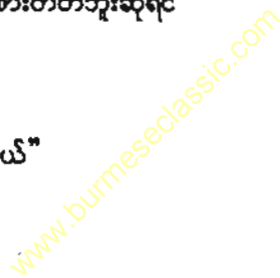
“တကယ်ပါ”

ပုံကရော သူမေပစ်ထားချင်သည်။ သူ့ကို ယုံကြည်ထားတာ
နဲ့ပဲ အဆက်အသွယ်ပင် မလုပ်တော့။ ကိုယ်က သစ်သားနဲ့ထုထား
တဲ့အရပ်လား ပုံရယ် ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်အတူ
သွင်တွဲနေထိုင်ခွင့်တောင် မရှိတော့ဘူးလား။ ကံကြမ္မာက ရိုင်းလွန်း
သည်။

“ကိုကိုလေ အချစ်ကို မသိဘူး ... မခံစားတတ်ဘူးဆိုရင်
ယုံကြည်လက်ခံနိုင်မလား”

“မမပုံ ရှိတယ်လေ ... ”

“လက်ထပ်ဖို့ပဲ ရွေးချယ်မှုတစ်ခုထင်တယ်”

အိမ်ထောင်ရေး

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ ကောင်မလေး”

“ကိုကိုစကားက ရယ်ချင်စရာကြီးပဲ ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတယ်”

သူမ ရုန်းဖယ်ထသည်။ ကိုကိုက မလွတ်ဘဲ ပြန်၍ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ဒီအတိုင်းလေးပဲ နေပါ ...”

“ကိုကို”

“ဟင် ...”

“ချစ်တယ် ...”

“ဘာပြောတယ် မေ ...”

“ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ ...”

“ဟာကွာ ...”

ကိုကိုလက်မောင်းတွေက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ခြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရစ်ပတ်ထွေးပွေ့လာသည်။ ရုန်းဖယ်မရတော့။ တကယ်လည်း ကိုကိုကို မေ ချစ်မိသွားရ၏။ အားကိုးတွယ်တာစွာ တုန်ပြန်ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ကိုကိုနဲ့ မေ ဖူးစာပဲထင်တယ် ... ရင်တွေ ခုန်မြန်လိုက်တာ ... မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ ... ထိန်းချုပ်ထားရတာ စိတ်မော

ချစ်ခြင်းထက်ထက်ထက်

တယ် ... ကိုကိုတို့ ချစ်သူတွေအဖြစ် ပျော်ပျော်လေးနေထိုင်ကြမယ်”

“အင်း ...”

“မေရယ်”

“ကိုကိုရယ်”

မေ့ထောင်ခြောက်ထဲသို့ ကိုကိုလွယ်ကူစွာတိုးဝင်လာသည်။

မေလည်း အပျိုစင်မလေးပါ။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေအောင် ကြောက်လန့်ရ၏။ ဒရိုင်ဘာကိုတောက်နှင့် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ငရဲတမျှ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

“မေ့ကို ချစ်တယ် ... အရမ်းချစ်တယ် ကိုကိုနဲ့လုံးသားတွေထဲမှာ ချစ်တာပေါ့ ...”

“မေလည်း ကိုကို့လိုပါပဲ ... အရမ်းချစ်တယ် မေ့နဲ့လုံးသားတွေထဲကနေ ကိုကိုကို ချစ်တယ်နော်”

ကိုကို့ဆန္ဒတွေအားလုံးကို မေ လိုက်လျောလိုက်သည်။ မေက ဖြူစင်တဲ့ယောက်ျားဆိုလို့ ယင်ဖိုတောင် မသမ်းခဲ့ဘူးတဲ့ အပျိုစင်လေးပါ။ ဒရိုင်ဘာကိုတောက်က သူမအားမထိခင်မှာပင် သူမ ပန်းအိုးနှင့်ရိုက်နှက် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ မိန်းမောရင်း ချိုမြိန်တဲ့အချစ်တွေ မျှဝေခံစားရလေသည်။

“မေ ...”

“ဟင်”

“ကိုကိုတို့ လက်ထပ်မယ်”

“ရှင် ...”

“ကိုကိုကယောက်ျားပါ ... တာဝန်ယူရဲတယ် မေက အတိတ်မေနေတာလေ ... ကိုကို လူမဆန်ဘူးဖြစ်သွားတယ်”

“ကျွန်မ အပြစ်တွေပါ ကိုကို ... မလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေ ကို လုပ်မိတယ် ... တကယ်ဆို ကျွန်မလေ မမပုံမျက်နှာကို ထောက်ထားသင့်ပါတယ်”

“အားလုံး မေပစ်လိုက်တော့နော် ... ကံကြမ္မာပဲလေ ကိုကိုနဲ့ မေက ဖူးစာဖက်တွေဖြစ်ကြမှာပေါ့ကွာ”

“ကိုကိုရယ် ...”

“ပုံနဲ့ ဆွေးနွေးမယ် ... ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ ဘူး ... ပုံ ကိုယ်တိုင်က ဆန္ဒမရှိတာပဲမေ”

“မေကတော့လေ ... ကိုကို့သဘောပါပဲ မေဘဝမှာ အားကိုး တွယ်တာရာက ကိုကိုပဲရှိနေတာပါနော်”

ကိုကို ရင်ခွင်ထဲ ပြန်၍ တိုးဝင်ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရေ ရှင်ကြီး ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ... ရှင်တူမကို ဒေါက်တာမင်းထင်သော်က လက်မထပ်တော့ဘူး ... မေနှင်းမှုံလွှာ ကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ ညားစေချင်တာလေ ... အခု ကျွန်မကို ဆရာဝန်

တစ်ယောက် လက်ထပ်တော့မယ်။

“ကိုကို ...”

“ဟင် ...”

“ထနော် ... ဆေးရုံသွားရဦးမယ်လေ ... အရေးတကြီး ခွဲစိတ်ရမယ့် လူနာရှိတယ်ဆို ... တော်ကြာ ဒေါ်ညွှာကတစ်မျိုး ထင်နေဦးမယ်”

“မေကတော့လေ အသက်ငယ်ပေမယ့် အိမ်ရှင်မလေးတစ်ယောက်လို ကိုကိုအနားမှာ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်တယ်။ မေရှိနေလို့လည်း ကိုကိုပျော်ရွှင်ရတာပါ”

သူမထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ ကျေးဇူးရှင်တွေအပေါ် စော်ကားယုတ်မာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... အခြေအနေအရ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာပါ ... တောင်းပန်ပါတယ် မမပုံရယ် ... အနူးအညွတ်ကို တောင်းပန်ချင်နေတာပါ ... မမပုံဘဝမှာ ကိုကိုထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတွေ ရှာဖွေလက်ထပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို နည်းနည်းလေး လက်တုန့်ပြန်ပါရစေ။

“မောင်မင်းထင်သော်ကို တော်တော်လေးနီးရတယ်ထင်တယ်မေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ညွှာက မေ့ကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေသည်။ မေ

မျက်နှာမထားတတ်တော့ ...

“မေ ... မေ”

“ရှင်”

“သမီး မျက်နှာပေါ်မှာလေ ...”

“ရှင် ဒေါ်ညွှာ ... မေ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲတွတ် ပူးယောင်နေလားလို့”

“ရှင် ...”

ဒေါ်ညွှာစကားကြောင့် မေ့ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖူးတွေနှင့် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးမိသည်။

“အဟင့် ... ဟင့် အီး ... ဟီး”

“မေ ... မေ”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

“မေ အရမ်းရှက်တယ် ... မေ့ကို မေသတ်သေပစ်လိုက် ချင်ပါတယ် ဟီး ဟီး”

“မေ မငိုပါနဲ့ကလေးရယ် ... တိတ်တော့နော် ဒေါ်ညွှာ သိပါတယ် ... မေလေးမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာလေ ... မောင်မင်း ထင်သော်ကိုလည်း မပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး ... ပုံက ဥပေက္ခာပြုထား တာပဲလေ”

“မေ ... မေနဲ့လေ ကိုကိုတို့ အမလေး ဒေါ်ညွှာရယ် ...”

အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်သွားတယ် ... မေကြောင့်ပါ ကိုကိုနဲ့တရင်း တန်း နေထိုင်မိလို့ပါ ...”

“မေ ... မငိုပါနဲ့ကွယ် မေ့အပြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... အဓိက မောင်မင်းထင်သော် ပျော်ရွှင်ရေးပဲ တိတ်လိုက်တော့ မျက်နှာသစ်လိုက် မောင်မင်းထင်သော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလိမ့် မယ်”

မေလည်း ငိုပစ်ချင်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြူ ဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး အမိဖမ်းတာမျိုး မေ့အမှန်းတီးဆုံးပင်။ ဒေါ်ဒေ ပီနိုင်ကြောင့်ပါ။ မေ့ဘဝကို အနိမ့်ဆုံးအဖြစ် ပို့ပစ်ချင်တဲ့ မိန်းမကြီး သူမ မျက်နှာလေး သစ်ပစ်လိုက်၏။ ကိုကိုရောက်လာတော့ ဒေါ်ညွှာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

“မေ ...”

“ဟင် ... ကိုကို”

“မျက်နှာလေး မကောင်းဘူး ... ရှက်နေတာလားဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဟင့်အင်း ...”

“ကိုကို လက်ထပ်မှာပါ ... မေ့တာဝန်ကိုယူတယ် ... ပုံနဲ့ အပြတ်ပြောလိုက်တော့မယ် ... စိတ်အားမငယ်နဲ့နော်”

“ဟုတ် ...”

“မေ့ကို ချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ် ... ကိုကိုအနားမှာ မေ့ ထာဝရနေပေးပါ ...”

မေ့လေ အဲဒီလိုဖြူဆွယ်ဖြာယောင်း သွေးဆောင်ပြီး သူဌေးကတော်ဘဝကို ရယူရတာ အရွံ့ရှာဆုံးပါပဲ။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို အကျင့်စရိုက်မျိုးတွေ မေ့ဆန့်ကျင်ချင်တယ်။ ကျွန်မတို့မိသားစု ဘဝတွေ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာပြိုင်ကွဲသွားရတယ်။ မာမို့နှာခေါင်း မှာတပ်ထားတဲ့ အောက်စီဂျင်ပိုက်ကို ဘယ်သူဖြုတ်တာလဲ ... မာမို့ ကိုယ်တိုင်လား ... ဒဂုန်လား ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်လား ...

“မေ့လေး စားလေ ... ဒီနေ့ ကိုကိုခွင့်ယူလိုက်ရမလား”

“ဟင့်အင်း ... မယူပါနဲ့ ကိုကို့ဘဝနဲ့က အရေးကြီးပါ တယ်။ မေ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ကိုကိုကို ချစ်လို့ပါ မေ့ဘယ်လိုဘဝမျိုး ဖြစ်ဖြစ် နေနိုင်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ...”

မေ့ မျက်ရည်ခဲချင်သည်။ စိတ်တောင်မလုံ။ ကိုကိုက တယ်တယ်ကြင်နာ၏။ မေ့လည်း ကိုကိုကို ပြန်၍ အကြင်နာတွေထေရ်သည်။

“မေ့ရွေးပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ရမယ်လို့ ကိုကို ...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကိုကို့ဘဝ အခုမှ ပြည့်စုံသွားတယ်လို့ တယ် ... မေ့က တကယ့်ကို အိမ်ရှင်မကြီးတပ်ယောက်လို့ပဲ”

မေ့က သူ့ကို အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုစုယုယပေးနေသည်။ ပုံက ပညာရေးနှင့် ဖခင်ကျန်းမာရေးပဲ ဂရုတစိုက် လုပ်ဆောင်နေခဲ့၏။ သူ့ အဖြစ်တွေ ပုံချတာ မဟုတ်ပါဘူး ... မေ့နှင့် သက်ထပ်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ကိုကို ...”

“ပြောလေ မေ့”

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က ပြဿနာလာရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“ပုံ ဆန္ဒပဲလေ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို ဘာမှ ကြောက်စရာမှ မရှိတာ မေ့ အားမငယ်ပါနဲ့နော်”

“အင်း ...”

ကိုကိုက မေ့ကိုနမ်းရှိုက်လျှက် ဆေးရုံကို ထွက်သွားသည်။ အတိတ်ကိုသတိရနေတာ ကိုကိုမသိသေးဘူး။ သိသွားလျှင် ကိုကို အရမ်းဒေါသတွေ ထွက်ပြီး မေ့ကိုမုန်းတီးနာကြည်းသွားမလား ... မေ့ဆီမှာ မေ့ခင်ပွန်းက လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မေ့”

“ဟင် ... ဒေါ်ညှော်”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ... အားမငယ်နဲ့နော် မေ့လေးနဲ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်သော် လက်ထပ်တာ ဒေါ်ညွှာသဘောတူပါတယ်”

“မေ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒေါ်ညွှာရယ် ... မမပုံကိုတော့ မေ အားနာပြီး မျက်နှာအရမ်းပူတယ် ... တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ပုံက အိမ်ထောင်ရေးထက် သူ့ဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် ဦးစားပေးတတ်တယ် ... အင်းလေ ကံကြမ္မာပဲပေါ့”

ဒေါ်ညွှာလည်း မေနှင့်မောင်မင်းထင်သော်ကို လက်ထပ်စေချင်သည်။ ဒီကောင်မလေးက အတိတ်မေ့နေပေမယ့် ရိုးသားဖြူစင်သူလေးပါ။ ဒေါ်ညွှာက ချောမော့နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးမိနေ၏။ မေ့လျော့သနား၍ ဖြစ်သည်။

“မေလေ ... ကိုကိုအိပ်ခန်းကို သန့်ရှင်းလေးလုပ်ပေးချင်တယ် ဒေါ်ညွှာ ... ကိုကို့ကျေးဇူးတွေကို လုပ်အားနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးဆပ်ချင်ပါတယ်”

“မေလေးက တာဝန်ကျေပါတယ် ... ငယ်ပေမယ့် အသိတယ် ... မေက အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

မေက အဆင့်အတန်း မရှိပါဘူး ... ဒေါ်ညွှာရယ် ... ပိုင်းထဲမှာပါ ... မေလုံးဝ မနှစ်သက်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးပစ်လိုက်တာကိုကိုက မေ့ထောင်ခြောက်ထဲ တိုးဝင်မိသွားတာလေ ... ဒါပေမယ့် မေ နောင်တတွေလုံးဝမရခဲ့ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို မေအနိုင်ယူရ

သည်။

“ကိုကို့အတွက် မေ့ဘဝတသက်တာလုံး ပေးဆပ်ပျံ့မယ် မေဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲ နေရပါစေ ... ဒေါက်တာမင်းထင်သော်ရဲ့ ဇနီးသားတစ်ယောက် ဘဝကို ခံယူခွင့်ပြုပေးပါနော်”

မေ့ လုပ်ရပ်တွေအောက်တန်းကျချင်ကျမှာပါ။ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မေ့ မြင့်မြတ်ထားချင်သည်။ တကယ်လို့ ကိုကိုနဲ့ မမပုံတို့ ခြံနှိုင်းမရလည်း မေကတော့ ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ခြံစည်ရမှာပဲဖြစ်စည်။

ချစ်ဖို့ထည်းထည်းထန်

“ပုံ အကူအညီတောင်းတယ် မေလိုက်ခဲ့ပါ ... ကိုကိုလိုက်
သွားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုကို ... ”

“မေ”

“ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါ ... ကိုကိုပစ်သွားမှာကို ကျွန်မ
အရမ်းကြောက်ပါတယ် ... မေတို့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားချင်
တယ်”

“မေရယ် ... ကိုကိုနားလည်ပါတယ် ... မနက်ဖြန်ပဲ
တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ကြမယ် ... ပုံနဲ့ ညှိပြီးမှ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပ
မယ်နော်”

“ကိုကိုရယ် ... မေ အရမ်းကြောက်လို့ပါ ... မေ့ကို စွန့်ပစ်
သွားပါနဲ့နော်”

မေကတော့ ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ဖို့ မလွဲမသွေကြိုးစားရ
တော့မည်ဖြစ်သည်။ မမပုံရောက်တော့မယ် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်
အက်တွယ်၍ ချွဲနဲ့ ပြောဆိုရသည်။

“ပုံကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ် အကူအညီပေးတာပါ ...
မေ့ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်ပစ်ဘူး ... ကိုကိုချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးပါ
ဦး”

မေ့ကို သူ့ချစ်သံသည်။ သူ့နှလုံးသားတွေနှင့် ထပ်လှူထပ်မျှ

အခန်း (၁၄)

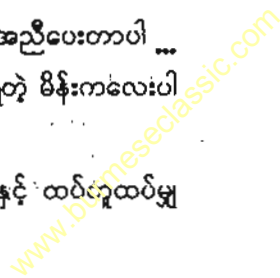
“ပုံဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီ ကိုယ် ... ဖေဖေအလောင်း
ကို ပြန်သယ်ရမယ် ... ကိုယ်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ပုံ ငိုရွိုက်သံတွေရောထွေးလျှက် သူ့ခေါင်းတွေမီးတောက်
သွားမတတ်ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ ခွဲစိတ်မှုက မအောင်မြင်ဘူး ကိုယ်ရယ် ... ပုံ မကယ်
နိုင်တော့ဘူး ... ကိုယ် လာကူညီပါဦး ... ပုံ အားမရှိတော့ဘူး”

“ကိုယ်လာခဲ့မယ် ပုံ ... အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ ... ကိုယ်ချက်
ချင်းပဲ လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်၍မရတော့ ပုံအခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေ
သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား ... မေ့ကို တောင်းဆို
မိ၏။ တရားဝင် လက်ထပ်ရသေးပေမယ့် မေနှင့် သူလင်မယား
အရာမြောက်နေသည်။

ရှင်ပြတ်နိုး

ဖြစ်၏။ မေ အတိတ်ကို သတိရလျှင်လည်း မေနှင့်ပတ်သက်သည့် သူ ရင်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“မေနှုပတ်သက်သမျှ ကိုကိုရင်ဆိုင်မှာပါ ... မေက အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကောင်မလေးလို့ ကိုကိုသတ်မှတ်ထားတယ် ...”

ကျွန်မက လုံးဝမရိုးသားဘူး ကိုကို ... ပိုင်းလုံးမ တစ်ယောက်ပါ ... ကျွန်မ အတိတ်တွေကို ကောင်းကောင်း သတိရနေမိပြီ ... နောက်နေ့တွင် ကိုကိုနှင့်မေတို့ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် မမပုံရယ် ... တကယ့်ကို မေ့သော မရှောင်သာလို့ပါ ...”

တွေးမိတိုင်း မမပုံအပေါ် သစ္စာမဲ့မိတာ မေ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

“ပုံဆီ ကိုကိုလိုက်သွားရမယ် မေလေး စိတ်ချရဲ့လား ... ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ချင်တယ် ... ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လုပ်ဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်”

“မေနားလည်ပါတယ် ကိုကိုရာ စိတ်ချလက်ချသွားပါ ... မမပုံကို အားလုံးကူညီလိုက်နော် မေစိတ်အေးရပြီလေ”

မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးကို လှပခမ်းနားစွာကို လိုက်ပြင်ဆင်ပေးသည်။ မေ့ကို ပျော်ရွှင်စေချင်တာပါပဲ ... မကြာခင် ကိုကို၏

ချစ်မိုးသည်းသည်းတန်

အဖြစ် တရားဝင်လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာပေးမှာပါတဲ့ မင်္ဂလာဦးအခန်းအနားလေးကို ခြံထဲမှာရှိနေကြတဲ့ သူတွေနှင့် ကျင်းပပြီး နောက်နေ့ ကိုကိုနိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားသည်။

“မေ”

“ရှင်”

“ကိုကိုအချစ်တွေကို ယုံနော် ... ပုံနဲ့သူငယ်ချင်းအဖြစ်ထက် မပိုစေရပါဘူး ... ကိုကို ကတိပေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကိုကို”

“မေ့ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“မေလည်း ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ်”

မေနှင့်သူ အနမ်းတွေဖလှယ်ကြသည်။ မေ့ကို သူချစ်၏။ ပုံနှင့်ပြတ်သားစွာ ဆွေးနွေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူ နိုင်ငံခြားကိုရောက်တော့ မေက လာကြိုနေ၏။ အန်ကယ်စစ်နိုင် ရုပ်အလောင်းကို မြန်မာပြည်သယ်ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။

“ပုံတာဝန်ကျေဖို့တယ် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့တော့နော်”

ကိုယ် ... ပုံချစ်ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ... အန်တီဒေဝီက မကြာခင် ဖုန်းဆက်ပြောနေတာက ကိုယ့်လိုချစ်သူကို အရယူထားတဲ့ ... ပြီးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်တဲ့ ... မေပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ပုံကလည်း ကိုယ့်အပေါ် ဥပေက္ခာ

ရှင်မြတ်နိုး

ပြုထားမိတာတွေ ရှိနေသည်။ ဖေဖေဆုံးပြီ ပုံဘာတွေဆက်လုပ် ရမလဲ ... ကိုယ်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။ ချစ်သူလိုက်လာ၍ လည်း ပုံအားတက်မိနေသည်။

“ကိုယ် နေကောင်းရဲ့လား ... မျက်နှာလေးချောင်ကျနေ သလိုပဲ ... အန်တီဒေဝီက ကိုယ့်ကိုလာနေခက်ယှက်သေးလား ... ပုံကတော့ မပတ်သက်ဖို့ ဝင်မရှုပ်ဖို့ ပြောထားတယ် ကိုယ့်ကို ပုံယ့် တယ်”

လောလောဆယ်တော့ ပုံစိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေသဖြင့် သူတို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝအဆုံးသတ်ဖို့ မပြောလိုပေ။ ပုံကိုတွေ့ရတော့ လည်း သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

“ကိုယ့်ကို မယုံပါနဲ့ ပုံ ... ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားပြီး သစ္စာမရှိတော့ဘူး ကိုယ်နဲ့မေ တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်ပြီလေ”

သူ ပြောမထွက် ပုံ ဖေဖေရုပ်အလောင်းအား မြန်မာပြည် သို့ သယ်ဆောင်လာ၍ ရေဝေးသူသာန်မှာ သင်္ဂြိုဟ်သည်။ ဒေါ်ဒေဝီ နိုင်လည်း သူ့ခင်ပွန်းနှင့်အတူတူ ရောက်လာ၏။ တည်ကြည် ခန့်ညားသော လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“အန်တီဒေဝီကတော့လေ တူမလေးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိလာပြီမို့ အနီးကပ်နေရတော့မယ်”

သူ စိတ်အပျက်ဆုံးပင်။ ပုံနှင့် သူ့ကိစ္စဝင်စွက်ဖက်ဖို့ စကား

ချစ်ဖို့ထည်းထည်းထန်

လမ်းစရာလာသည်။ သူ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေပစ်လိုက်၏။ မေ့ကို ကရုဇိန်နေရသည်။

“မနက်ဖန် အသုဘချမှာ မေ့လိုက်ပို့ပေးရမယ်နော် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်တို့ လင်မယားလည်း ရောက်လာတယ် ... အဖွားကြီး က အမှန်အကန်ကို ရထားတာပဲ”

မေသိသည်။ ဒက်ဒီပါ လိုက်လာတာပဲ။ ဒေါ်ဒေဝီနှင့်ဩဇာ ကို ဒက်ဒီမလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့။ သမီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားတာ ကိုမင် မရှာပေ။ ဖေဖေ ရက်စက်တယ်။ သမီးကို ဒရိုင်ဘာနဲ့လိုက် ပြေးတယ်လို့ပြောတာကို ဒက်ဒီလက်ခံနိုင်တယ်နော်။ မေ ငိုပစ်ချင် သည်။

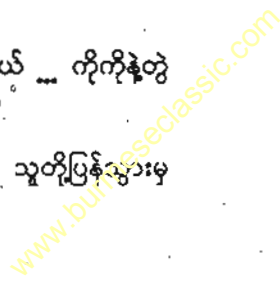
“မေ ...”
“ဟင်”

“မနက်ဖြန် ကိုကိုနဲ့လိုက်ခဲ့နော် ... ပုံကလည်း မေးနေ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
“ပုံကို မျက်နှာပူလို့လား”

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင်နဲ့တွေ့ရမှာ မေကြောက်တယ် ... ကိုကိုနဲ့တဲ့ နေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး စွပ်စွဲပြောဆိုနေမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... မေမလာနဲ့တော့ သူတို့ပြန်သွားမှ

ရှင်မြတ်နိုး

မမပုံကို တောင်းပန်လိုက်နော်”

“မေ့ လိုက်ဖို့ချင်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် မမပုံမျက်နှာကို ခုန်ဆိုင်ရမှာ မေ့ကြောက်နေတယ်”

“မေ့ရယ် ...”

မေ့ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ အသက်အရွယ် ငယ်ပေမယ့် အိမ်ရှင်မအလုပ်တာဝန်တွေ မေ့ မည်းမညာလုပ်နေ၏။ တား၍လည်း မရ။ မေ့လက်လေးတွေက နဖတ်ဖျော့အိအိ ... ကိုကို ဝေယျာဝစ္စတွေကို မေ့လုပ်ပေးချင်လို့ပါဟု ပြောသည်။

“မေ့ ...”

“ရှင်”

“ကိုကိုကိုချစ်လား ...”

“မေ့က မေးရမှာပါ”

“အရမ်းချစ်တယ် ... မြတ်နိုးတယ် ... ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲက အချစ်တွေအားလုံး မေ့ဆီမှာ ပုံထားတာ”

“ကိုကိုရယ် ...”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က မကြာခင်ကိုကိုနှင့် မမပုံတို့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကြိုးစားလာတော့မည်ဖြစ်သည်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ရှင်တူမအတွက် ရွေးချယ်တဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းက ကျွန်မ

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

ယောက်ျားဖြစ်နေပြီလေ။ မေ့က ပညာမတတ် ... လူအထင်ကြီးစရာလည်း မရှိ၍ ကိုကိုကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ အိမ်ရှင်မတာဝန်ကို နိုင်နင်းစွာ ယူနိုင်အောင် မေ့ကြိုးစားသည်။ တစ်နေ့နေ့ ဒေါ်ဒေဝီနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ဖြစ်၏။ မေ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေမည်။

“ကိုကိုအချစ်တွေကို အပြီးအပိုင် ရယူထားဖို့ပဲ”

ဖေဖေကိုလည်း မေ့ မတွေ့တော့ပါဘူး ... ကိုကိုနဲ့အတူတူ အချစ်ရိပ်မြို့လေး တစ်ခု တည်ဆောက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အသုဘချတာကို မေ့မသွားတော့ ... ရေဝေးသုသာန်ကို သွားဖို့ ကိုကိုကားနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်က မဆင်းခဲ့။

“မေ့ ကားထဲကပဲ စောင့်နေမယ် ကိုကို”

“မေ့ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုကို ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်နှင့် ဒက်ဒီတို့ စုံတွဲ ရောက်လာကြ၏။ တသိမ့်သိမ့်ခိုရွက်ဖို့နေတဲ့ ဇနီးကိုပွေ့ဖက်ချော့မော့နေသည်။

“သမီး တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မေ့ထားလိုက်ပြီလား ဒက်ဒီ ... ရက်စက်လွန်းပါတယ်”

ဒက်ဒီ ပိန်ချုံးသွားသည်။ အစ်ကိုရဲ့ အသုဘကိုလာတဲ့ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိန်တွေသီးထနေ၏။ အသုဘကိစ္စပြီး

ရှင်မြတ်နိုး

တော့ ကိုကိုနှင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

“ပုံက မေ့ကိုမေးနေတယ်”

“ခေါင်းသိပ်မကောင်းသေးလို့ ခေါ်မလာဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ကိုကို ...”

“မမပုံနဲ့ ဆွေးနွေးလို့ အဆင်မပြေရင်ရောဟင်”

“ကိုကို ရှင်းပြပါမယ် ... ပုံက ကိုကိုကို နားလည်ပြီးသားလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေက ကိုကိုတရားဝင် ဇနီးပဲ ... မကြာခင် လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာမှာပါ”

“မေကြောက်လို့ပါ ... ကိုကို စွန့်ပစ်လိုက်မှာ မေကြောက်တယ် ... မမပုံ လက်ထဲကနေ မေက လှယူလိုက်တာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုချစ်မိသွားတာပါ ... မေ အားမငယ်နဲ့ မေ့ကိုလေ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ကိုကိုမစွန့်ပစ်ဘူး”

“ကိုကိုကိုချစ်တယ် ...”

ကိုကိုက ကြင်နာတတ်သည်။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ မေ တိုးဝင် ခိုလှုံရင်း အင်အားတွေ တိုးပွားလာရ၏။ ဒေါ်ဒေါ်နိုင်ကို စိန်ခေါ်ဖို့ ထက် ကိုကိုကို မေအရမ်းချစ်မိသွား၍လည်း ဖြစ်သည်။ အသုဘ ကိစ္စပြီးတော့ မမပုံက မေ့ဆီလာတွေ့၏။ မေ ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ညီမလေး နေကောင်းလားကွယ် ... မမပုံနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော် ... ပိုပြီးတောင် လှလာသလိုပဲ”

“ကျွန်မလေ မမပုံရဲ့ဖေဖေကိစ္စ မလာတာခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“မမကို တောင်းပန်စရာတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ အားလုံးအတွက် မေအနူးညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ... မမပုံရယ်နော်”

“မမပုံက ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ညီမလေးရယ် ... ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲလေ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးနော်”

ပုံ စိတ်တွေထင်လာသည်။ မေက ဘာကြောင့် အနူးညွတ်တောင်းပန်နေရတာလဲ။ ကိုယ့်အမူအရာတွေလည်း ပျက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ရဲ့ အပြုအမူတွေက နွေးထွေးမှုမရှိ။ စိမ်းကားအေးစက်နေ၏။ ပုံနဲ့ကိုယ် ပြတ်သားစွာ ဖြေရှင်းရမည်ဖြစ်သည်။

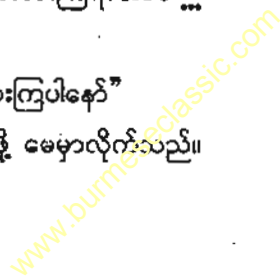
“ကိုယ် ...”

“ပုံ”

“မေ့ကိုပါ ခေါ်ပြီး အပြင်မှာ ညစာသွားစားကြရအောင် ... ပုံတို့ မထွက်တာ ကြာပြီလေ”

“မေ မလိုက်ပါဘူး ... မမပုံတို့ပဲ သွားကြပါနော်”

ကိုကိုကို အပြတ်သားဆုံး ဖြေရှင်းခဲ့ဖို့ မေမှာလိုက်သည်။

ပုဂံပြန်

မမပုံဖေဖေ ကိစ္စပြီးသွားပြီ။ မကြာခင် ဒေါ်ဒေါ်နိုင်နှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံရမည်ဖြစ်လေသည်

“ကိုယ်တို့ပဲ သွားကြမယ်ပုံ ...”

ပုံကိုခေါ်ပြီး မင်းထင်သော် အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မေ့ဆန္ဒ အတိုင်း ပုံနှင့်အပြတ်သားဆုံး ဖြေရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ မေ့နှင့် တရားဝင် လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ဖို့ သူစီစဉ်ချင်နေသည်။

“ကိုယ် ...”

“ဟင် ... ပုံ”

“ကိုယ့်ဆီက စကားလုံးတွေ ပုံ ... နားထောင်ချင်တယ် ကိုယ်ပြောလေ ...”

“ဟုတ်တယ် ပုံ ... ကိုယ့်မှာ ပြောစရာစကားတွေရှိတယ် ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ် ပုံရယ်”

“မေ့နဲ့ငြိသွားကြပြီထင်တယ် ပုံလည်း ထင်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ပုံ ... ကိုယ် သစ္စာမဲ့မိသွားတယ်၊ မေ့နဲ့ ငြိစွန်း မိလို့ ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တယ်လေ”

ပုံထင်သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကိုတော့ အပြစ်မတင် လိုပေ။ ပုံအမှားတွေပဲ ဖေဖေကျန်းမာရေးကြောင့် ကိုယ်နှင့်စေ့စပ် ထားဖို့ပင် ပုံလက်မခံခဲ့ပေ။ နောက်ဆံမတင်းလို၍ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ အဖြစ်ပဲဆက်ခံကြရ

ချစ်ဦးထပ်ထပ်ထပ်

အောင်နော်ပုံ ... အဓိက အပြစ်ရှိသူက ကိုယ်ပါပဲ ... ခေတ ငယ်ရွယ်တယ်လေ ... အားကိုးရာမဲ့နေလို့ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကြားထဲ မျှောဝင်ရတာပါ”

ကိုယ်က မေ့ကိုတော့ ချစ်မြတ်နိုးပုံပင်။ အသက်အရွယ်အရ နေရာ အလုပ်တာဝန်တွေနှင့် ပုံနဲ့ကိုယ် ချစ်သူဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြ။ ပုံ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ရသည်။

“ပုံ သဘောတူပါတယ် ... ကိုယ့်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက် မိသွား ပုံဘက်က ချို့ယွင်းချက်ရှိနေခဲ့တာလေ ... ကိုယ်နဲ့မေ့ ဆက်ထပ်တာ ပုံသဘောတူတယ်”

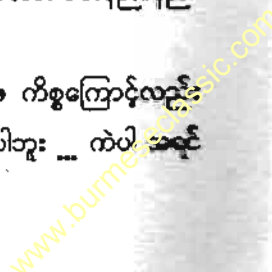
“ပုံရယ် ...”

သူ လုံးဝ နောင်တမရခဲ့။ မေ့ကိုချစ်သည်။ ပုံနဲ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ်က အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ကဲပါ ... အားလုံးမေ့ပစ်ကြမယ် ... သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ဖြန်ပြီး အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြရအောင်နော် ... မင်းထင်”

“ပုံ ... မင်း ... မင်းတကယ်ပဲ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ တာပါပဲလားကွာ ... ကိုယ်ကို မချစ်တဲ့သဘောလား မင်းနည်းနည်း လေးမှ ခံစားချက်မရှိသလိုပဲ”

“ပုံက စိတ်ပြတ်တယ်လေ ... ဖေဖေ ကိစ္စကြောင့်လည်း နှိပ်စက်ခံရလို့ လက်ထပ်ဖို့ ပုံမလိုက်လျှောနိုင်သေးပါဘူး ... ကဲပါ ... အခု

၁၇၆

ရှင်မြတ်နိုး

ကအတိုင်းပဲ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်ပဲ ခရီးဆက်ကြမယ် ... မင်းထင်သော်”

သူ့ရင်တွေ ပေါ့ပါးသွားသည်။ မေလည်း ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ပျော်ရွှင်သွားမလဲ ... ချစ်ရတဲ့ မေ့ကို အနှောင်အဖွဲ့ မရှိ ချစ်ခွင့် ရရှိလည်း သူ ပျော်ရွှင်ရသည်။ မေ့ကို သူ့ဇနီးအဖြစ် မင်္ဂလာခွဲ ကျင်းပမည်ဖြစ်၏။ မေ့ဆီ ပြန်ဖို့ သူ့စိတ်တွေ အပြင်းပြဆုံး ဖြစ်နေ လေသည်။

အနီး (၁၅)

“ညည်းတော်တော် အသုံးမကျတာပဲ ... ဒေါက်တာမင်းထင် သော်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ ညည်းအမိဖမ်းရမှာလေ”

“ပုံ ကိစ္စတွေထဲ ဝင်ပါလို့မဖြစ်ဘူး ... အန်တီဒေဝီ ... တောင်း နှိပ်တယ်နော် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ပါတော”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ပုံအတွက် ဒေါက်တာမင်း ထင်သော်က အလိုအပ်ဆုံးပါ။ အေးစက်စက်နှင့် သဘောကောင်းတဲ့ နေ့ရိုးရိုးအအကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသည်။

“ညည်းအလိုက်တာ မောင်မင်းထင်သော်မှာ ပြဿနာတက် နှာ မိဘလည်း မရှိဘူး ... အထူးကုဆရာဝန်ပေါက်စ ချမ်းလည်း နှစ်သက်တယ် ဒါကိုများ ... ”

“ပုံလေ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အမိဖမ်းပြီး မယူချင် နှာ ... ပုံ စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေ့ကို မေ့ပျောက်လို့ မရသေးဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

“အဖေကို သတိရတာများအေ ယောက်ျားယူပြီးလည်း သတိရလို့ရတာပဲ ... အသုံးမကျလိုက်တာ”

“အန်တီဒေဝီ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ ... ကိုယ့်ကို အမင်းထင်သော်ကိုသွားပြီး မနှောက်ယှက်ပါနဲ့ ပုံတို့သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရှေ့ဆက်ဖို့ သဘောတူထားတယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ပုံရယ် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

“ပုံ သဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်ပါရစေ အန်တီဒေဝီ ... ပြန်တော့”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကတော့ မပြန်နိုင်သေးဘဲ ... မောင်မင်းထင်သော်ကို ဖိအားပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို များ လက်လွှတ်ခံရတယ်လို့ မရဘူး ... မိမိကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မောင်မင်းထင်သော် အိမ်လိုက်လာခဲ့သည်။

“တီ ... တီ”

“တီ ... ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ကားဝင်လိုက်သည်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အပြူးအပြဲလိုက်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရ၏။ မေနှင်းမှုံလွှာပဲ ... ကြည့်စမ်း ဒီကောင်မလေးဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေရတာလဲ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ကားကိုထိုးရပ်စစ်

ချစ်ဇိုးထည်းထည်းထန်

လိုက်သည်။

“မေနှင်းမှုံလွှာ ... ညည်းက ဒီရောက်နေတာကိုး ... ”

ကိုကိုရှိနေ၍ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်အား ဘာမှတုန်ပြန်မပြောတော့ဘဲ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“မောင်မင်းထင်သော် ... မင်း မင်း ဒီဟာမလေးနဲ့”

“မေက ကျွန်တော့်ဇနီးပါ အန်တီဒေဝီ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားတာကို မေတွေ့လိုက်ရသည်။ ပျော်လိုက်တာ ... မေ စူးစူးစိုက်စိုက်ပဲ ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ကိုကိုက မေ့ကို ကာကွယ်ထားလေသည်။

“ငါ့တူမကို မင်းအရှက်သိက္ခာကျအောင်လုပ်တာပဲ မင်းထင်သော် ... ဒီကောင်မလေးက ငါ့သမီးပဲ ... မင်းကို ပြားယောင်းသွေးဆောင်လက်ထပ်မှုနဲ့ တရားစွဲရမယ်”

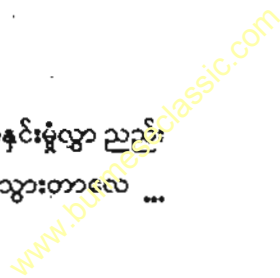
“မေ ... ”

“ဟင် ... ”

“သူ့ကို သိလား”

“ဟင့်အင်း ... ”

“ညည်းက အတိတ်မေ့နေတာလား ... မေနှင်းမှုံလွှာ ညည်းညည်း ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတာလေ ... ”

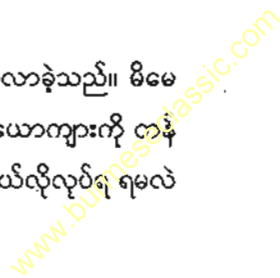

ရှင်မြတ်နိုး

ဘယ်မှာလဲ ညည်းယောက်ျားကိုတောက် ... ”
 “သူ ... သူ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ကိုကို ... ဘယ်သူ
 လဲ ... အား မေ့ခေါင်းတွေ မူးလာပြီ”
 “ဒေါ်ညွှာ ... ဒေါ်ညွှာ လာပါဦး ... ”
 “လာပါပြီ မောင်မင်းထင်”
 “မေ့ကို အထဲခေါ်သွားပါ ... အနားယူပါစေ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ”
 “မေ့ အနားယူနေနော် ... ဘာမှ မတွေ့နဲ့ မေ့ရှေ့မှာ ကိုကို
 ကာကွယ်ပေးနေပါမယ်”
 “ကိုကိုရယ် မေကြောက်တယ် ... သူ သူက မမပုံအဒေါ်
 မဟုတ်လား ... မေနဲ့ မဆိုင်ဘူး ... လုံးဝ မပတ်သက်ခဲ့တာပါ”
 “ကိုကိုအားလုံး ဖြေရှင်းပေးမယ်နော် မေ ... မကြောက်နဲ့
 မေ့ကို ဘယ်သူမှ စော်ကားလို့ မရဘူး”
 ဒေါ်ညွှာက မေ့ကိုတွဲ၍ တိုက်ကြီးထဲပြန်ဝင်သွားသည်။
 “ဒီကောင်မလေးက ငါ့လင်ပါသမီးပဲ မင်းထင်သော် ...
 မင်းလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကများ ... မင်းကို ငါတံရားစွဲမယ်”
 “အန်တီဒေဝီ ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီခြံထဲ
 ကနေ ထွက်သွားပေးပါ”
 “ငါ့တူမလေးက ဖူးဖူးစင်စင် ချောချောလေး ... ဒီဟာမက

ချစ်ဦးထည်းထည်းထန်

ဒရိုင်ဘာ ကိုတောက်နဲ့ ဦးရာလိုက်ပြေးသွားတာပဲ ... မင်း အမှုပတ်
 မယ် မင်းထင်သော်”
 “အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ... မေ့ကို ဒဏ်ရာတွေနဲ့လမ်းမှာ
 လဲကုန်နေလို့ ကျွန်တော် ကားပေါ်တင်ခေါ်လာခဲ့တာပါ ... အဲဒီကိစ္စ
 ရဲကို တိုင်ရမယ် ... မေဘာတွေ ဖြစ်လာလဲလို့လေ”
 ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ပြောမယ့်သာပြောတာ အမှုဖြစ်လို့မရဘူးဆို
 တာသိသည်။ မိမိက ဒရိုင်ဘာနှင့် လွတ်ပေးခဲ့၏။ မေ လူလယ်မ
 ငါ့ တူမလက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ ညည်းက
 လက်ထပ်ယူရတယ်လို့ ဒေါသတွေ ထွက်နေရသည်။
 “သူ ... သူ့ကို ငါပြန်ခေါ်သွားမယ် ... ငါ့သမီးပဲ မင်းက
 အတိတ်မေ့နေတဲ့ ကလေးကို လက်ထပ်ရလား ... သူ့ဒက်ဒီကို
 ခေါ်လာခဲ့မယ် ... ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်”
 “အန်တီဒေဝီ သဘောပဲ ... ကျွန်တော်ပိုင်နက် ကျူးလွန်မှုနဲ့
 တရားမစွဲခင် အန်တီဒေဝီ သမီးဆိုရင် သူ့ဒက်ဒီကို ခေါ်လာခဲ့ပါ
 ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်”
 “တောက် ... ”
 ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဒေါသတကြီးနှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမေ
 နှင်းမှုဲလွှာ ညည်းကများ ငါ့တူမလက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားကို တန်
 ရာ မလုပ်ဘူး ... ဒရိုင်ဘာနဲ့ပဲ တန်တယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ရ ရမလဲ

ရှင်မြတ်နိုး

မိမိတည်းခိုရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကိုပန်းတိုင်ကို ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ... ဒင်းသမီးကောင်းစား နေတာကို ပြောပြရင် ကြိတ်ဝမ်းသာမှာ ... မဟုတ်သေးဘူး ... ပြောရမယ် ဒီကောင်မဒရိုင်ဘာ မယားပဲဖြစ်ရမယ်”

သူမ ပြောပြီး ဒင်းသမီးကို ပြန်ခေါ်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်သည်။

“ဒေဝီ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသထွက်နေတာလဲ”

“ကိုပန်းတိုင်”

“ပြော ...”

“ရှင်သမီးကိုတွေ့ပြီ ... အတိတ်မေ့နေတယ်လေ”

“ဘာပြောတယ် ... မင်းပြောတော့ ဒရိုင်ဘာကိုတောက်နဲ့ လိုက်ပြေးတယ်ဆို”

“မဟုတ်ဘူး ... အခုတွေ့ပြီ ... ဒေဝီတို့ ပြန်ခေါ်ရမယ်”

သမီးလေးကိုတွေ့ပြီဆိုတော့ မိမိဝမ်းသာမိသည်။ ဒရိုင်ဘာ ကိုတောက်နှင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစောကြီးထဲက သိထားရုံ ဒေဝီကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ မိမိကြိတ်ရှာနေခဲ့သည်။

“သမီးကိုတွေ့ရင်တော့ ပြန်ခေါ်ရမှာပဲ ... အတိတ်မေ့နေ တာဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်းမေးရမယ် ဒေဝီ”

ဒင်းက အတိတ်မေ့နေတယ်ဆိုတော့ ဘာမှပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကိုတောက်လက်ထဲ ပြန်ထည့်

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

မယ်။

“ရှင်သမီး ရောက်နေတာက ကျွန်မတူမလက်ထပ်မယ့် ဒေါက်တာမင်းထင်သော်ဆီမှာ”

“ဟင် ...”

ဒေဝီ ဒီလောက်ဒေါသထွက်နေတာ သူတူမကြောင့်ကို ... ပုံ ခင်ပွန်းလောင်းက လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ မိမိသမီးလေး နဲ့ကိုကျတော့ ဒရိုင်ဘာလက်ထဲ ထိုးအပ်၏။ ဦးပန်းတိုင် မကျေနပ် ပေမယ့် ဒေဝီကိုမလွန်ဆန်နိုင် ငြိမ်နေရသည်။

“ကိုပန်းတိုင်”

“ပြော”

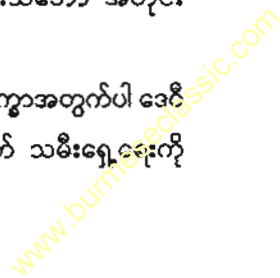
“ရှင်သမီးကို ပြန်ခေါ် ... ကျွန်မတူမ ခင်ပွန်းလောင်းနဲ့ လက်ထပ်တာ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ကိုပန်းတိုင်ကိုပဲ မိမိအကျပ်ကိုင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားထားသည်။

“ဒေဝီအကြောင်းသိတယ်နော် ... ရှင်သမီးက ကျွန်မတူမ အနာဂတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ ... ရှင်ပြန်ခေါ်ပါ”

“ကိုယ် သမီးနဲ့တွေ့ချင်တယ် ... မင်းသဘော အတိုင်း ကိုယ်လုပ်ပေးပါမယ် ဒေဝီ”

ဒေဝီကို မိမိမဆန်ကျင်ရဲ့ပေ။ မိမိဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ ဒေဝီ မိန်းမယုတ်မ မိမိဘဝကို အဆုံးသတ်ဖို့အတွက် သမီးရှေ့ရေးကို

ရှင်မြတ်နိုး

အရင်ဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။

“ပြောထားပြီးပြီနော် ... ရှင့်သမီးကို ဘယ်လိုအကြောင်း တွေ့ပဲရှိရှိ ပြန်ခေါ်ရမယ် ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဒေဝီ ... ကိုယ်သိပါတယ် မင်းကိုဘယ်လိုလုပ် ပြီး ကိုယ်လွန်ဆန်နိုင်မလဲ”

မိမိ အချို့သတ်ပြီး ဒေဝီပုခုံးလေးကို ဖက်သည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ မင်းအလှည့်ပဲ ဒေဝီနိုင် ... ဦးပန်းတိုင် စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါး နေမိ၏။ သမီးလေးကို တွေ့ချင်၍ ဒေဝီကိုချော့မော့ကာ လိုက်လာ ရသည်။ သမီးလေးနေထိုင်တဲ့ မြဲကြီးဝန်းကျယ် ချမ်းသာတဲ့အသိုင်း အဝိုင်းဖြစ်နေ၍ စိတ်အေးရသည်။

“မြဲကြီးဝင်းကျယ် တွေ့ရလို့ ရှင့်သမီးကို ထားခဲ့မယ်လို့ မစဉ်းစားနဲ့နော် ... အရခေါ် ဒေဝီအမိန့်ကို နာခံ”

“အေးပါကွာ ... ဒေဝီဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ အားလုံးဖြစ်စေရ မယ် ... စိတ်ချ”

“ပြီးရော ...”

တိုက်ကြီးထဲရောက်တော့ သမီးကိုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ဒေါက်တာမင်းထင်သော်နှင့် တွေ့ရသည်။

“ဒါက ငါ့ယောက်ျားပဲ ... မေ့ရဲ့ ဒက်ဒီ သူက မင်းထင်သော် တဲ့ ဒေဝီတူမရဲ့ ချစ်သူလေ”

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ် ... တကယ်တော့ မေက ကျွန်တော့် ဇနီးဖြစ်နေပြီ မေ့မှာ တရားဝင်လင်ယောက်ျား မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ပဲစောင့်ရှောက်ထားပါရစေ”

“မေ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ် ... ကိုတောက်တဲ့ ဟုတ်တယ် နော် ကိုပန်းတိုင် ပြောလိုက်လေ ...”

မိမိက မရှိပါဘူး မောင်ရင်ပဲ စောင့်ရှောက်ပါဟု ပြောလိုက် ချင်ပေမယ့် ဒေဝီကို ကြောက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင် ... အပြစ်မတင်ချင်ပေမယ့် သမီး ကို ပြန်ခေါ်သွားပါရစေ”

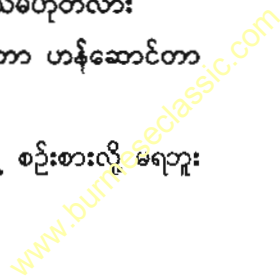
“မင်းကို တရားမစွဲဖို့ အန်တီဒေဝီတောင်းပန်ထားရတယ် မေရော ...”

ဒေါ်ညွှာက မေ့ကိုဖေးမလျက် အောက်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ သည်။ ဧည့်ခန်းမှာရှိတဲ့ လူတွေကို မသိဘဲ ကြောင်စီစီကြည့်နေ ၏။ မေ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာကို သက်သေအထောက် အထားခိုင်လုံမှ ယုံကြည်မည်ဖြစ်သည်။

“သမီး မေ ... ဒက်ဒီလေ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

ဒက်ဒီ သမီးကိုတွေ့လို့ဝမ်းသာသွားတာ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်လား ... မေ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မသိဘူး ... မေ လုံးဝမသိတာပါ ... စဉ်းစားလို့ မရဘူး

ရွှေပြည်တိုင်း

ကိုကို သူတို့တွေ ဘယ်သူတွေလဲ မေကြောက်တယ်”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်မျက်နှာကြီးက စုတင်းပုတ်သိုးနေသည်။ မေပျော်လိုက်တာ ရှင်ကြီးကို ဒီထက်ပြဿနာရှာပစ်မယ် ... ဒေါက်တာမင်းထင်သော်နဲ့ ရှင်တူမ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ လက်မထပ်စေရဘူး ... ဒက်ဒီကိုလည်း မေအားမကိုးပါဘူး ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ဘက်ကပဲ လိုက်နေသည်။

“မေ ... ညည်းမလိုက်လို့ မရဘူးနော် ... ညည်းမှာ ယောက်ျားရှိတယ် ... ကိုတောက်တဲ့ ဒေါက်တာမင်းထင်သော် အချုပ်ထဲရောက်သွားမယ်နော်”

လူလိမ်မကြီးပဲ ကျွန်မကိုအတိတ်မေ့နေတယ်လို့ ထင်နေတာလား။

“ကျွန်မ သူတို့လက်ထဲမအပ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်နော် ... မေ့ကိုချစ်တယ်ဆို မေ့ကို လုံးဝမခွဲဘူးဆို မေက ကိုကိုမိန်းမလေ”

မေ့အသံတွေက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည်။ ကိုကိုကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားခဲ့၏။ ဒက်ဒီ သမီးအပေါ် မရက်စက်ပါနဲ့နော် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေ ပြောပြရင်လည်း ဒက်ဒီက ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကိုပဲ ကာကွယ်ပေးမှာ မဟုတ်လား။

“သမီး ပြန်လိုက်ရမယ် ... မလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးနော် ဒက်ဒီနဲ့ အခုလိုက်ခွဲ”

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

“မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး ... ဒီလူတွေကို မေကြောက်တယ် ... မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ ကိုကိုရယ်နော် အီး ... ဟီး”

မေ ချုံးပွဲချင်တော့ ကိုကိုကပြောပြသလဲနှင့် မေ့အားပေးဖက်ထားသည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တင်းနေ၏။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဘယ်လိုပဲ ခြိမ်းခြောက်နေပါစေ။ မေ မလိုက်ခွဲ ... ဒက်ဒီက နောက်လာခေါ်ဦးမည်ဟု ပြော၍ ပြန်သွားသည်။

“ကိုကို ... ”

“မေ ... ”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ် ... ကျွန်မကို စွန့်ပစ်မသွားပါနဲ့ ... ကိုကိုကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်တယ် ကိုကိုနဲ့ပဲ မေနေပါရစေ”

“မေရယ် ... ကိုကိုတာဝန်ယူပါတယ် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ပြောတိုင်း ကိုကိုမယုံပါဘူး ... သေသေချာချာ အထောက်အထားပြမှပါ မေ့အားမငယ်နဲ့နော်”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်အား အနိုင်ရလိုက်၍ မေ့ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေလေသည်။

“နင် ... နင်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

မေ သဘောကျစွာရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ဆီ
မေ ပုန်းဆက်လိုက်၏။ ဒက်ဒီကို မဆက်သွယ်ပါဘူး ... ဒေါ်ဒေဝီ
နိုင်ဆီ အမိန့်ကို နာခံနေရ၍ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကို အိပ်ဆေးခပ်ပြီး ဒရိုင်ဘာကိုတောက်နဲ့ အိပ်ခန်း
ထဲမှာ လွှတ်ပေးခဲ့တာလေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မ တရားဝင်ယောက်ျား မရှိဘူးနော် ... ရှင်ကြီးလာ
နောက်ယုက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ... သက်ဆိုင်ရာကို အားလုံးဖွင့်ပြော
ရလိမ့်မယ်”

“ညည်း ... ညည်း အကောက်ကြံတဲ့ ပိုင်းလုံးမပဲ”

“ရှင်ကို အတုယူတာလေ ... ကျွန်မ မာမီရဲ့ အသက်ရှူတဲ့
အောက်စီဂျင်ပိုက်ကို ရှင်ဖြုတ်လိုက်တာပဲ ... ဒက်ဒီတောင်းပန်
ထားလို့ ... ကျွန်မ ငြိမ်နေခဲ့တာပါ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ဆီကို အကြီးအကျယ်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။
မေနှင်းမှုံလွှာက အရင်ကလို ငတုန်းငအ ဒက်ဒီမျက်နှာထောက်ထား
နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ...

“ကျွန်မကို ထပ်နှောက်ယုက်နေရင် ရှင်ကြီးအရှက်တွေ့ ဝက်

အခန်း (၁၆)

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ...”

“ဟင် ... ညည်း ညည်းမေနှင်းမှုံလွှာ ... ကျုပ်ကိုများ ရာရာ
စစ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မ အတိတ်ကို ပြန်သတိရနေတာ ... ရှင်ကြီးကိုတွေ့
လိုက်ပြီးထဲကလေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မ အတိတ်ကိုပြန်သတိရခြင်းမှာပဲ ကံဆိုးသွားသူက
ရှင်ကြီးတူမ ပုံလေ”

“ညည်း ... ညည်း အကြိပ်ပက်စက်လှချည်လား ... မေနှင်းမှုံ
လွှာ ညည်းလိုကောင်မကများ ...”

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ရှင်လမ်းစဉ်အတိုင်းပဲ ... ရှင်
တူမလက်ထဲကနေ ကိုကိုကို ခြောင်လှယူပစ်လိုက်တာပဲလေ”

ဝက်ကွဲအောင် ခွဲပစ်ရမယ် မေနှင်းမှုံလွှာကို လျှော့တွက်မထားနဲ့ နော် ... ရှင်ကြီးက ဒရိုင်ဘာလက်ထဲ အပ်ပေမယ့် ကျွန်မကံက ဆရာဝန်ကတော်ကံဇာတာပါ”

“တောက် ... ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်။ မေနှင်းမှုံလွှာ ကိုလည်း အရမ်းပြဿနာမရှာရဲ ... ဒီကောင်မလေး မိန်းမလည်ဖြစ် နေ၏။ နင့်ကို ငါက ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားပေးမယ်ထင်လား ... မင်းထင်သော်ရဲ့ အမုန်းတွေကို နှင်တစ်နေရစေမယ် ... မေရဲ့ ရယ် မောသံတွေ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် နှလုံးသားတွေကို ချွန်ထက်တဲ့ အပ်တစ် ချောင်းနှင့် ထိုးဆွပစ်လိုက်သလိုပင် ... ဒေါ်သ အမျက်တွေချောင်း ချောင်းထွက်နေသည်။

“ဒေါက်တာမင်းထင်သော်က ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တယ် ဖူးစာဖက်တွေထင်တယ် ... မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ဆုံကြပြီး အရမ်းချစ် သွားကြတယ်”

“ညည်းလုပ်ထားဦးပေါ့ မေနှင်းမှုံလွှာ ... ကျုပ်ကိုညည်း တစ်ခုခုလုပ်တာနဲ့ ညည်းဒက်ဒီဘဝ တစ်ခုလုံးမြောင်းထဲရောက် သွားအောင် လုပ်ပစ်မယ် ... ”

“ဒက်ဒီက ကျွန်မဘဝထဲမှာ မရှိဘူးနော် ... ရှင်ထောင်ထဲ မရောက်ဖို့ပဲ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ ... ဒေါက်တာမင်းထင်သော်

က ကျွန်မကိုစွန့်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“တောက် ... ”

“ဒေါက်တာက ဒေါ်ဒေဝီနိုင် တူမခင်ပွန်းလောင်းမို့ ကျွန်မ အပိုင်ချိုင်းပစ်လိုက်တာပါနော် ... မမပုံ ကံဆိုးတာက ရှင်ကြောင့်ပဲ ကျွန်မနဲ့ထိုက်တန်တာက ဒရိုင်ဘာမဟုတ်ဘူးနော် ... ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့ ဆရာဝန် ... စည်းစိမ်တွေ အပြည့်နဲ့ ... ကျွန်မလုပ်တာ တရားမျှတပါတယ်”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် စွေ့စွေ့ခုန် ဒေါသတွေထွက်နေရသည်။ တိုတောက် အသုံးမကျတာပဲ ဒီဟာမကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာ မေ့ကို ဘယ်လိုခုကွဲပေးရမလဲ ... ဒင်းကို မောင်မင်းထင်သော် အထင်လွဲ အောင် လုပ်ရမယ် ... ညည်းကောင်းစားနေတာကို ကျုပ်ကြည့် ခနေနိုင်ဘူး ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီးလည်း လက်တုန့်မပြန်နဲ့။

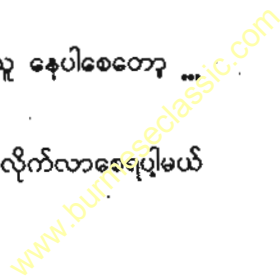
“ဒေဝီ ... ”

“ဟင်”

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ ဘာတွေဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ ... သမီးကို ကိုယ်ပြန်ခေါ်မလို့လေ ... ”

“ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူး ... သူ့ဟာသူ နေပါစေတော့ ... ကျွန်မတို့ပြန်မယ် ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မိန်းမရာ သမီးပြန်လိုက်လာရေပြုမယ်

ကိုယ့်တာဝန်ထားပါ”

“မခေါ်တော့ဘူး ရှင့်သမီးက မိန်းမလည်မ အတိတ်ကို ပြန်သတိရနေပြီ ...”

“ဟင် ...”

“အဖေကိုတောင် မသိဘူးလုပ်နေတာ”

ဦးပန်းတိုင် စိတ်ထဲမှာကြိတ်ပြီးဝမ်းသာနေသည်။ သမီးဘဝ အတွက် စိတ်ပူနေတာပါ ဒေဝီနိုင်ဘာတွေ ဆက်ပြီး ယုတ်မာဦးမလဲ သူ့တူမ လက်ထပ်မယ့်ယောက်ျားကို သမီးက အရယူလိုက်တာပါ ဒေဝီနိုင်လက်ထိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ် ... သမီးအတွက် စိတ်ပူ သည်။

“ပြန်မယ် ... ပြန်မယ် မိန်းမလည်မ တစ်နေ့ကျရင် ဒေဝီနိုင် အကြောင်း သိစေရမယ်”

ဦးပန်းတိုင်က ဘာမှမပြောတော့ ... ဒေဝီနိုင်အကြောင်း မိမိအသိဆုံးပါ။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သမီးလေးရဲ့ဘဝကို ဒက်ဒီ အကာအကွယ်ပေး ပါမယ် ... ဒက်ဒီကြောင့် မိသားစုဘဝလေး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရတာ ပါ သမီးရယ် ... ။

“ဒီမှာ ကိုပန်းတိုင် ကျွန်မကိုတိုက်ခဲ့ပြီလွှဲပေးလေ ... ရှင့် သမီးကို တပြားတချပ်မှ မပေးနိုင်ဘူး ... ရှင့်သမီးက သူဌေး

ကတော်ဖြစ်နေပြီ”

“ပေးပါမယ် ဒေဝီ ... သမီးအတွက် ကိုယ်စိတ်ကူးထဲမှာ တောင်မရှိဘူး ... စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ”

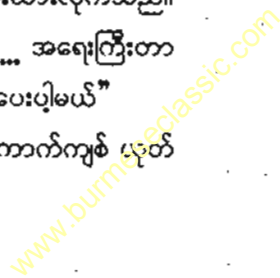
သမီးလေး မေ့ကို နှောက်ယှက်မှာ ဦးပန်းတိုင်အကြောက် ဆုံးပင်။ ဒေဝီအား အချို့သတ်၍ မိမိခွင့်ထဲဝင်အောင် စောင့်နေခဲ့ ၏။ မိမိကြောင့် သမီးလေးဘဝ ဘယ်လောက်အထိ ပျက်စီးနစ်မြန်း သွားခဲ့ရလဲ ... မိမိကြောင့်ပဲ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ ငယ်ချစ် နန်းလည်း ဒေဝီလုပ်ကြံလို့ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒေဝီနိုင် မကြာခင် ခင်းအလှည့်ရောက်ရစေမယ် ... ငါ့ဘဝနဲ့လဲပစ်မယ် ဦးပန်းတိုင် စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

“မေနှင်းမှုံလွှာ လူပါးဝလွန်းတယ် ... ဒေဝီနိုင်ကိုများ အနိုင် ခုမယ်လို့ ထင်နေလား”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် တစ်ယောက် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း သွက်နေသည်။ သိတယ် ... နင် ဘာကောင်မလဲ ငါ့ကို လျော့တွက် ထားနဲ့ခေတ် ... နင့်ဘဝကြီးနှစ်ခုလုံး ပြုမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားစေ ရမယ် ... စိတ်ထဲကနေ ကြိတ်၍ အညှိုးအတေးထားလိုက်သည်။

“ဒေဝီရယ် သမီးကိုမေ့ထားလိုက်စမ်းပါ ... အရေးကြီးတာ သ ဒေဝီဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ကိုယ်လုပ်ပေးပါမယ်”

ဒေဝီနိုင် ဘယ်လောက်အထိ ယုတ်မာကောက်ကျစ် ယုတ်

စုတ်ချုပ်

မာကောက်ကုန်လည်းဆိုတာ မိမိအသိဆုံးပါ။ သမီးလေးတင့်တယ် နေပြီပဲ။ စိတ်အေးချင်သည်။

“ငါ့တူမ ယူမယ့်ခင်ပွန်းလောင်းကိုများ လုယူရတယ်လို့ ညည်း တမင်လုပ်တာပဲ ... ငါ့ကို အနိုင်ယူတာ ... ညည်း အတိတ် မေ့နေတယ်ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဆက်သွယ်လိုက်တာက ကိုတောက်ပင်။ မိမိကို အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားတဲ့ကောင်မ ... ရမလား ဒေါက်တာမင်း ထင်သော်က အရာရာပြည့်စုံသူပါ ... ညည်းနဲ့တန်လို့လား၊ ညည်း တန်တာက ဒရိုင်ဘာကိုတောက်ပဲ ... ဦးပန်းတိုင် မသိအောင် ကိုတောက်အား သွားတွေ့သည်။

“မမဒေဝီ ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ ပြောစမ်းပါ ... ကိုတောက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နင့်ဟာမလေ ... တန်ရာတန်ရာ မလုပ်ဘူး ... ငါ့တူမ လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူကို အကြောကြီးနဲ့ လုယူသွားတယ်”

“ပြော ... ကိုတောက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အရှက်ခွဲပေး ဒင်းလင်ဆီသွားပြီး နင့်မယားပါလို့ပြောပေး စမ်းပါ ... မမဒေဝီ ဒင်းကိုမြောင်းထဲ ရောက်သွားစေချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ... မမဒေဝီအတွက်ဆို ကိုတောက်ဘာပဲလုပ်ပေး ရ လုပ်ပေးရပါ အချစ်ရယ် ...”

ချစ်စိုးသည်းထည်ထန်

ကိုတောက်ရဲ့ အပြုအမူတွေကို ဒေါ်ဒေဝီနိုင် မနှစ်သက်ပေ မယ့် မငြင်းဆန်ရဲပေ။ ကိုတောက်နဲ့ မိမိတို့ ပူးပေါင်းကြံစည်၍ ကိုပန်းတိုင်အား အဓိပမ်းခဲ့သည်။

“ဖယ်စမ်းပါဦး ကိုတောက်ရယ် အရေးကြီးတဲ့အချိန်လေ”

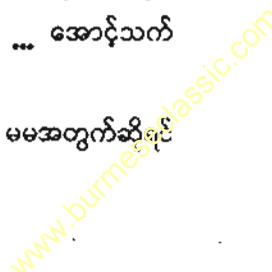
ကိုပန်းတိုင်ဆီက အပိုင်သိမ်းမယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အမြောက်အများ ရှိနေသေး၍ ကိုတောက်နှင့် ကိစ္စမသိစေချင်ပေ။ ကိုတောက်လက်တွေကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“မမဒေဝီရာ ဘာဖြစ်လို့ငြင်းနေရတာလဲ ... ကိုတောက် ဘာဝန်ကြီးတယ်လေ ... ဒေါက်တာမင်းထင်သော်ကို အရှက်ခွဲ ချာ ကျွန်တော်ချစ်တာက မမဒေဝီပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... မမဒေဝီလည်း သိပါတယ် ... ဒီပေမယ့် လုပ်ငန်းတွေက ရှိသေးတယ်လေ ... ဦးပန်းတိုင် အမွေ ဆွဲသိမ်းလိုက်ရဦးမယ်”

ကိုတောက်က မရပေ။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို အမြဲတမ်းအနိုင်ကျင့် နေသည်။ စိတ်တိုလိုက်တံ့ မိမိကတော့ ဒရိုင်ဘာလိုအဆင့်နှင့် ဆတ်သက် မဆက်ဆံချင်။ နင့်ကိုခွာပစ်ရမယ် ... အောင့်သက် သက်နှင့် ကိုတောက်နှင့်ဆက်ဆံရသည်။

“စိတ်ချပါ မမရယ် ... ကိုတောက်လေ မမအတွက်ဆိုရင် အသက်တောင် ပေးနိုင်ပါတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“မင်းစကားအတိုင်းပဲနော် ... ဒေါက်တာမင်းထင်သော် ဆီ
မေနှင်းမှုံလွှာဟာ မင်းမိန်းမလို့ပြော ... အရှက်တွေကောင်းကောင်း
ခွဲပစ်ပေးရမယ် ... ”

“လုပ်မယ် ... လုပ်မယ် ... မေနှင်းမှုံလွှာလို့ကောင်မမျိုး
လုံးဝ မြောင်းထဲရောက်သွားစေရမယ် ... ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့ မမ
အတွက် ... ”

“တော်ပါတော့ ဟယ် ... ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဒေါ်သထွေနှင့် နာကြည်းမှုတွေက လူသတ်ချင်
စိတ် ပြင်းပြနေသည်။

“မင်း တာဝန်ကျေပါစေ ... မမက မင်းအတွက်ဆိုရင်
အရာရာ ပေးဆပ်တယ်နော်”

“ကျွန်တော် ချစ်ရတာကလည်း မမဒေဝီပါဗျာ”

ကိုတောက်ကြောင့်ပဲ သူဌေးကိုပန်းတိုင်နှင့် ဒေဝီလက်ထပ်
ရသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အပြည့်နေထိုင်ရသည်။ သူဌေးဦးပန်းတိုင်
ကို နည်းမျိုးစုံစည်းရုံး သိမ်းသွင်း၍ မိမိတို့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်
အောင် ကိုတောက် အစွမ်းအစနှင့် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့၏။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်
လုံးဝ မလွန်ဆန်နိုင် ... ကိုတောက်နှင့် အချစ်ရေယာဉ်ကျောမှာ
မျှောလျက်ပေးဆပ်နေရသည်။

အခန်း (၁၇)

“ကိုကို”

“မေရယ် ... ”

“ဒက်ဒီဆိုတဲ့ လူကြီးလက်ထဲ မေ့ကိုမအပ်လိုက်ပါနဲ့နော် မေ
ကြောက်တယ်”

“မအပ်ပါဘူး မေလေးရယ် ... မကြောက်နဲ့နော် မေ့မိထွေး
ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ချယ်လှယ်နေတာပဲဖြစ်မယ် ... ကိုကိုက သက်သေ
အထောက်အထား ခိုင်လုံမှ လက်ခံမယ် ... ကိုကိုလေ မေသတိ
ပြန်လယ်ပြီး ကိုကိုကို မေ့သွားမှာပဲကြောက်နေမိတာပါ”

“ကျွန်မ အတိတ်တွေကို သတိမရချင်ဘူး ... ကိုကိုနဲ့ မဝေး
ချင်တာပါ”

“မေရယ် ... ”

သူချစ်မြတ်နိုးတာ မေ့ကို လက်လွတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူး

စွန့်ခွာခြင်း

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကိုလည်း မယုံပေ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာတဲ့ မေ့ကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားမိသည်။

“မေက ရိုးသားဖြူစင်သူပါ ... ကိုကိုစိတ်တွေ မထိန်းချုပ်နိုင်မှုတွေကြောင့် အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ ... အဓိက မေ့နှလုံးသားတွေထဲမှာ ကိုကို့ကိုချစ် မြတ်နိုးနေဖို့ပဲ လိုတယ်”

“ချစ်တယ် ... ကိုကို့ကို မေ့အရမ်းအားကိုးပါတယ်နော်”

ကိုကို့ကို မေ့ အရမ်းကိုချစ်မြတ်နိုးမိတာပါ။ မမပုံဆီက လူယူလိုက်တာ မှန်ပေမယ့် မေ့ချစ်လို့ပါနော် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်နှင့်ဒက်ဒီထပ်ရောက်မလာတော့ပေ။ မေ့ခြိမ်းခြောက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ဒေဝီနိုင် နောက်ဆုတ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မေ့စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုနှင့် ရင်သွေးလေးတစ်ယောက်ရယူချင်တာ အရူးအမူးဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုအား သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းတွေနှင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားလိုသည်။

“ကိုကို ... ဆေးရုံကိုသွားရမယ်လေ ... မေ့အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပေးတယ် ... အဝတ်အစားတွေက အစလေ”

“လိမ်မာလိုက်တဲ့ ဇနီးလေး မေ့နဲ့ကိုကို မဝေးချင်ဘူးကွာအတိတ်အကြောင်းတွေလည်း ပြန်တွေးမနေနဲ့တော့နော်”

“အင်း ...”

မင်းထင်သော် နှလုံးသားတွေက ချစ်ဇနီးလေးရဲ့ အယုအယ

ချစ်ဇနီးထပ်ထပ်ထပ်ထပ်

အပြုအမူတွေကြားထဲမှာ အချစ်တွေ စိမ့်ဝင်စိမ်းဖျော ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။ မေ့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့၏။ သူ့ ဆေးရုံသွားခါနီး မေ့က အိတ်လေးဆွဲလျှက်သား ကားနားအထိ လိုက်ပို့တတ်သည်။

“မိန်းမ ... ကိုကိုသွားပြီနော်”

“ကိုကို့ကို ချစ်တယ်”

“ရွတ် ...”

ချစ်ဇနီးရဲ့ ပါးပြင်လေးကို နှမ်းရွိုက်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ ဆေးရုံမရောက်ခင် ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရဲ့ ကားလေးက တားဆီးနေသဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်ရ၏။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဆင်းလာသည်။

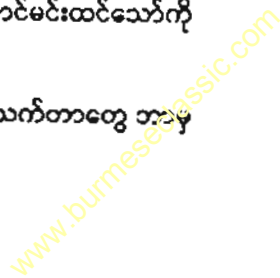
“ကညွန်တော့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်နှောက်ယှက်ချင်နေတာလဲ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်”

“မောင်မင်းထင်သော်ကို အသိပေးစရာလေး တစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ပြောပါ ...”

“မေ့နှင်းမှုံလွှာ အုတ်တံကို သတိရနေတာ ကြာပြီဆိုတာပါ အန်တီဒေဝီကို လက်စားချေချင်တာနဲ့ ... မောင်မင်းထင်သော်ကို အရယူတာပါ ...”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် မေ့နှုတ်သက်တာတွေ ဘာမှ မကြားလိုတော့ပါဘူး”

“အန်တီဒေဝီကြောင့် တူမလေးပုံ ဘဝပျက်ရတယ် ... ချစ်သူ နဲ့ဝေးရတယ် ... ဟိုကောင်မလေးက အန်တီဒေဝီကို လက်စားချေ ချင်တာနဲ့ မင်းကိုမြူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့တာပါ ... မေက အပျို လည်းမဟုတ်ဘူး ... ကိုတောက်နဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ခင်ထဲက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြပြီး အတူအိပ်ခဲ့ကြတာပဲ ... ”

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ... မေ့အကြောင်း ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး ... လက်ရှိမှာ မေက ကျွန်တော့်ဇနီးပဲ”

“အင်းလေ ... မင်းသဒီရင်ပြီးတာပဲ ... ငါ့တူမလေးထဲ အပြစ်ကင်းတယ် ... ဖြူစင်တယ် ... မေနှင်းမို့လွှာ မိန်းမလည်မ ဝိုင်းလုံးမ”

သူ ကားထဲကို ပြန်ဝင်၍ ဝေါခနဲမှောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က မေနှင့်ပြောခဲ့တဲ့အသံကို ဖွင့်ပြ၏။ မေ့အသံတွေထဲ ဝိပြင်ပြတ်သားလွန်းနေသည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်စကားတွေကို မင်းထင် သော် လက်မခံနိုင်ပေ။ မေ အတိတ်တွေကို သတိရနေတာကြောင့် တဲ့ မေဖုန်းဆက်တဲ့ အသံတွေ သူ့ဖွင့်ပြခဲ့သည်။

“တောက် ... ”

မေက အတိတ်ကို သတိရနေပါလျက်နှင့် သူ့ကိုဖြားယောင်း မြူဆွယ်ခဲ့တာကို သူ့ပြန်၍ စဉ်းစားမိလာသည်။

“မေ ... ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ ... ကိုကိုအချစ်တွေထိ

ဘာဖြစ်လို့ စော်ကားခဲ့ရတာလဲ”

မေ ရိုးသားဖြူစင်သူဟု သူထင်မှတ်ထားခဲ့တာပါ။

“ကျွန်မ အတိတ်တွေကို သတိရနေတာကြာပြီ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ရှင်ကြီးက ဒီရိုင်ဘာနဲ့ညားစေချင်တာ မဟုတ်လား ... ကျွန်မနဲ့တန် တာက ဆရာဝန်သူဌေးပဲ ... ”

မေ့စကားသံတွေကို သူတဝက်တပျက်နှင့် ဆက်နားမ ထောင်နိုင်တော့ဘဲ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြား ချင်တော့ပေ။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို လက်စားချေဖို့ သူ့ကိုအသုံးချလိုက် တာပဲဖြစ်၏။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို တွေ့ပြီးမှ မေ့အမူအရာတွေ ပြောင်း သွားတာကို သူသတိထားမိသွားသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကြိမ်ဖန်များ ဧွာ လဲပြိုကျအောင် မာယာထောင်ခြောက်တွေ ဆင်ခဲ့၏။ မေ မရိုးသားဘူး ... သူ ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဘဝ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရှိစေချင်ခဲ့သည်။

“ငါ့တူမလေးက ရိုးသားတယ် ... ဖြူစင်တယ် ... ငါ့ကို လက်စားချေချင်တာနဲ့ ငါ့တူမလေးချစ်သူကို အမိဖမ်းပစ်လိုက် တာပါ”

“တောက် ... ”

သူ့နှလုံးသားတွေက မေ့ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်နေ တယ်ဆိုတာ သူအသိဆုံးပင်။ အပြစ်တင်ဖို့ ဝန်လေးနေသည်။ သူ

စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်လိုက်ရ၏။ ဆေးရုံဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ မင်းထင်သော်ဆိုတာလား”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ...”

သူ ကားပေါ်ကနေဆင်းလိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက် သူ့အနားကပ်လာသည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က ကိုတောက်ပါ ... မေနှင်းမို့လွှာရဲ့ ချစ်သူလေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ကိုတောက်ဆိုတဲ့ လူကို သူ့အထိတ်တလန့်မော့ကြည့်မိသည်။ ရုပ်ရည်ရှိတဲ့သူပါ ဒါရိုင်ဘာရုပ်မပေါက် မေ့ချစ်သူဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ... သူ့ သတိလက်လွတ် မဖြစ်စေရန် ထိန်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ... ဘာပြောချင်လို့လဲ ... မေနှဲ့ ခင်ဗျား လက်ထပ်ထားတဲ့ အထောက်အထားရှိရင်ပြပါ”

“မရှိလို့ပေါ့ဗျာ ... မေနှဲ့ လင်မယားလိုနေထိုင်ခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ ... ကျွန်တော်တို့က အရမ်းချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ သူ့ ဒက်ဒီက သဘောမတူလို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးရင်း ဆိုင်ကယ် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး မေဒဏ်ရာရသွားတာပါ ... ကျွန်တော်က သတိလစ်နေပြီး မေက အထိတ်တလန့်နဲ့ သွေးရူးသွေးတန်း ထွက်ပြေးသွားတာ

လေ ...”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုနှင့် ကိုတောက်ပြောလိုက်ရသည်။ ကိုတောက်က မေထက် ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို ကပ်ချင်၏။ ငွေတွင်းကြီး မေ့ကို ဦးပန်းတိုင်က အမွေဖြစ်ရင် သူ့ဘာရမှာလဲ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် စိတ်တိုင်းကျ ပြောနေရသည်။

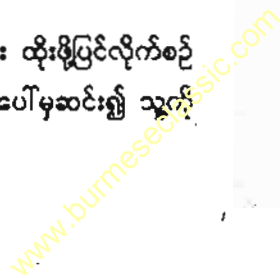
“ကျွန်ပြောတာကို မယုံလည်း ခင်ဗျား သဘောပါပဲလေ ခင်ဗျားက လူကြီးလူကောင်း ပညာတတ်ဆရာဝန်ပါဗျာ ... သူများ ရည်းစားကို လှယူတာလည်း မကောင်းပါဘူး ... မေကိုယ်တိုင်က အတိတ်ကို သတိရနေပါလျက် ခင်ဗျားကို အမိဖမ်းတော့တာပဲ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး ... ခင်ဗျား ဘာပြောပြော မယုံဘူးဗျာ ... မေအပျိုစစ်စစ် မစစ်စစ် ကျွန်ုပ်လက်ခံတယ် မေနှဲ့ခင်ဗျား လက်ထပ်ထားတာ မရှိဘူး မဟုတ်လား ... ခင်ဗျား ပြန်တော့ ...”

“မေနှင်းမို့လွှာကို ခင်ဗျားက တော်တော်ချစ်တာပဲ ... နွားဆိုကြီး မြက်နကြိုက်တာပေါ့လေ ...”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား”

ကိုတောက်ဆိုတဲ့လူရဲ့ အင်္ကျီစကိုဆွဲပြီး ထိုးဖို့ပြင်လိုက်စဉ် ပုံကားလေးက သူ့အနားထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှဆင်း၍ သူ့ကို တားဆီးသည်။

“မင်းထင်သော် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... သူက ဘယ်သူလဲ”
“ဖယ်စမ်းပါ ပုံ ... ဒီလို ကောင်မျိုးကို သတ်ပစ်ချင်တယ်
ကိုယ်ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဒါ ဆေးရုံဝင်းလေ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... သတိထားပါ
ဦး”

“ခင်ဗျားက ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရဲ့တူမ ပုံလား ... အံ့ဩပါရဲ့
ဒေါက်တာရယ် ... ဒီလို ဂုဏ်သရေရှိ ချောမောလှပတဲ့ ဆရာဝန်
မလေးကိုများ ပစ်ထားခဲ့ပြီး အောက်တန်းစားမကိုမှ ... ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း”

“ရှင် ထွက်သွားပါ ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”
မင်းထင်သော်ကို သတိထားဖို့ ပုံကပြောနေသည်။ ဒေါ်ဒေဝီ
နိုင်ရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေကို သူသိလိုက်၏။ ဟိုကောင်
ထွက်သွားသည်။

“မင်းထင်သော် ... ခဏလောက် သည်းခံပါ ... ဆေးရုံဝင်း
ထဲ မဝင်သေးပဲ ... အပြင်မှာ ခဏလောက်ပါ စကားပြောရ
အောင်”

ပုံလည်း ဘာမှမသိပေ။ မင်းထင်သော် ဂုဏ်သိက္ခာထိ
ထိခိုက်မှာ သူမ စိတ်ပူမိသည်။ မင်းထင်သော်ကို ချောမောနှစ်
စားသောက်ဆိုင်ဘက် ခေါ်လာခဲ့၏။ ပုံ ချောမောနှစ်သိမ့်ပေအောင်

သည်။

“မင်းထင်သော်မှာ ဘာအခက်အခဲတွေရှိနေလဲ ... ပုံကို
ပြောပြပါ ... ပုံတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”
သူ့ဒေါသတွေကို ထိန်းလိုက်သည်။ ပုံရောက်လာလို့ပေါ့
သူ့လူသတ်မှု ကျူးလွန်တော့မလို့ ... သူ့အမှားတွေအတွက် ပုံကို
ပြောပြရမှာပင် ရှက်သည်။

“ပြောလေ ... ပုံကို ယုံပါ မင်းထင်သော်ရဲ့အကျိုးစီးပွားကို
ဘယ်တော့မှ ပျက်စီးအောင်မလုပ်ဘူးဆိုတာပါ ... လက်ခံပေးပါ”

“ပုံ ... ”

“ပြောလေ ... ”

“မေနဲ့ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်တို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို မင်းသိလား”

“ဟင့်အင်း ... မသိပါဘူး ... မေ့အကြောင်းတောင် အန်တီ
ဒေဝီကို ပုံမပြောပြခဲ့ဘူး ... ပုံ့အဒေါ်ဆိုပေမယ့် အကျင့်စရိုက်မတူ
ခါဘူး ... ပုံ့ကို ယုံပါ”

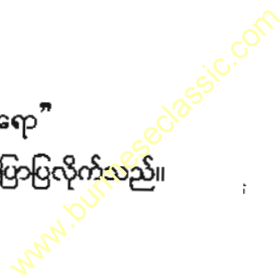
“အန်တီဒေဝီက မေ့မိထွေးပဲ ... ”

“ဟင့် ... ”

“ဦးပန်းဆိုင်က မေ့ ဒက်ဒီ”

“ဟုတ်လား ... ပုံ မသိဘူး ... ဟိုလူကရော”

မေနှင့်ပတ်သက်တာတွေကို အားလုံးဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

ပုံက တည်ငြိမ်အေးချမ်း၏။ မေ့ကို အပြစ်မတင်ပေ။ အဖြစ်မှန်တွေကို မေ့ဆီ အသေအချာမေးမြန်းကြည့်ဖို့ ပြောနေသည်။

“မေ့ကို မေးကြည့်ပါဦး မင်းထင်ရယ် ... အန်တီဒေဝီက စိတ်ဓာတ်မကောင်းဘူးလေ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေက ရိုးသားပါတယ် ... မင်းထင် မမှားပါဘူး”

ပုံရယ် မင်းဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်မထိ စိတ်သဘောထားတွေ ပြည့်နေတာလဲ ... ကိုယ်မှားတယ်။ ကိုယ့်စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး ... ဘာမမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ထောင်ခြောက်ထဲ တိုးဝင်မိတယ် အသုံးမကျလိုက်တာ ပုံက ဖြူစင်သည်။

“ပုံကို ဘာကြည့်နေတာလဲ မင်းထင် ... ဘာလဲ နောင်တရပြီး လွတ်တဲ့ငါးကြီးဖြစ်နေတာလား ... ရှင့်ဇနီးချောလေးက မေ့နော် ... ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပါ ... ဘယ်လိုအခြေအနေ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းလာရလဲမှ မသိတာ ...”

ပုံ စကားတွေကို သူလက်ခံသည်။ မေ့ကိုချစ်နေဆဲပင် စွန့်လွှတ်ဖို့လည်း ဝန်လေးနေ၏။ သူ့စိတ်တွေ သက်သာသွားသည်။

“ရှင်က အမြဲတမ်း သမာဓိရှိပြီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်တယ် ... တာဝန်ယူရတယ် ... ပုံကြောင့် ရှင့်ဘဝတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်နေ

တာပါ ... ထပ်ပြီး အဖျက်ဆီးမခံပါနဲ့တော့နော်”

ပုံနှင့်စကားတွေအများကြီးပြောပြီးမှ သူဆေးရုံထဲဝင်သည်။ ပုံက ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ဆေးရုံကိုလာတာဖြစ်ပြီး ဂျူတီမရှိပေ။ သူ့ကို နှစ်သိမ့်အားပေးနေတာက ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် မပိုကြောင်း သမာဓိအပြည့်ပြသသွားခဲ့၏။

မေက ငယ်ရွယ်သူတဲ့ သူတို့ပြောတာတွေထက် မေ့စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်ပါတဲ့ ... ရှင့် ဂုဏ်သိက္ခာထက် ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူးတဲ့ ... မေက သူ့ရဲ့တရားဝင် ဇနီးဖြစ်နေသဖြင့် သူ အစစအရာရာ ထိန်းချုပ်လုပ်ဆောင်ဖို့ ပုံက အထပ်ထပ်သတိပေးနေလေသည်။

နာကြည်းရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒက်ဒီနှင့်ပတ်သက် ဆက်ဆံခြင်း မပြု
လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မေနှင်းမို့လွှာ ... ညည်းသိပ်ပြီး ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့ဦး ...
ညည်းအဆင့် ညည်းသိထား ... ကျုပ်ကို အနိုင်ယူထားဦးပေါ့လေ”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က ဒက်ဒီဆီကဖုန်းကိုယူ၍ မေ့ကိုဒေါသတကြီး
ပြောနေသည်။

“ငါ့ကို တိုင်တောတာတွေ ညည်းလုပ်ရင် ငါကကြောက်
မယ်ထင်နေလားဟဲ့ ... ညည်းလည်း ဘဝပျက်သွားရလိမ့်မယ် ခွေး
ခလေး”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က အနာပေါ်တုတ်
ထူသွားတာပဲ ... မေနှင်းမို့က ဒရိုင်ဘာကတော်ထက် ဆရာဝန်
ထတော်ဖြစ်မယ့် ဇာတာရှင်ပါ ... ပြီးတော့လေ ရှင့်ကြီးတူမနဲ့
ထက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားဆိုတာ သိလိုက်လို့ ဒေါက်တာမင်းထင်
သော်ကို အမိဖမ်းလိုက်တာ ... ရှင့်ကြီး အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာရ
ပြီလေ ... ပျော်လိုက်တာ ဟား ဟား ဟား ...”

“မေ ...”
“ဟင်”

မေ့နောက်မှာ မားမားကြီးရပ်နေတဲ့ ဒေါက်တာ့ကိုတွေ့
ဆုံရ၍ မေ အထိတ်တလန့်ကြောက်သွားသည်။ ကိုကိုမထင်မှတ်

အခန်း (၁၈)

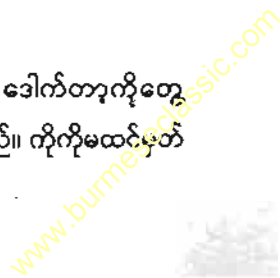
“ဒက်ဒီမိန်းမကို မေအနိုင်ရလိုက်တာ အရမ်းပျော်တယ်လေ
ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က သမီးဘဝကို ပျက်စီးစေချင်တာပါ”

ဒက်ဒီက မေ့ဆီဖုန်းဆက်သည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဖုန်းဆက်ခိုင်း
တာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“သမီးက မတရားလုပ်တာပဲလေ ... ဒေဝီတူမရဲ့ချစ်သူကို
မှ လုယူရလား ... သမီး ပြန်လာနဲ့ပါ”

“မလာဘူး ... ဒက်ဒီ မေ့ဘဝကို မေအကောင်းဆုံးရွေးချယ်
လိုက်တာပါ ... ဒက်ဒီက ဒီမိန်းမကြီးဘက်ကပဲ ရပ်တည်နေတော့
မှာလား ...”

မေက ဒေါ်ဒေဝီနိုင် လုပ်ရပ်တွေကို မေပြောပြလည်း သမီး
ဘက်က ရပ်တည်ပေးမည့်သူ အခင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
မေသိသည်။ ဒက်ဒီရဲ့ စိမ်းကားရက်စက်မှုတွေကိုလည်း မေ

ရှင်မြတ်နိုး

ဘဲ အစောကြီးပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ မေ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ ... ကိုကို့မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာနေသည်။

“မင်း ... မင်း အတိတ်ကို အစောကြီးကတည်းက ပြန်သတိရတာ မဟုတ်လား မေ ... ”

“ကိုကို ... ”

“မင်း အကြံပက်စက်လှချည်လား မေ ... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားရတာလဲ ... မင်းကို ရိုးသားဖြူစင်မယ်လို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ မှားတာပဲ”

“မေ ... မေရှင်းပြပါရစေ ကိုကို ... မေလေ ... မေ”

“တော်ပြီ ... မင်း ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့ မင်းအကြောင်းတွေကို အားလုံးကိုတောက်က ဆေးရုံမှာ လာပြောသွားတယ်ကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ... မေ ရှင်းပြတာတွေကို နားထောင်ပေးပါ ... ဒီလူနဲ့ မေက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... မေ့ဘဝတို့ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ... ”

“တော်ပြီ ... မင်းဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့ မေ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို လက်စားချေချင်တာနဲ့ မင်းက ငါ့ကိုအမိဖမ်းလိုက်တာ မဟုတ်လား ... မင်း ဆရာဝန်ကတော် ဘဝကို မရိုးမသားရယူပစ်လိုက်တာကွ ... မင်း အတိတ်ကို သတိရပါလျှင် ဟန်ဆောင်လိမ်ညာတာ မရိုးသားတာပဲ ကောက်ကျစ်ယုတ်

ချစ်ဦးထည်ထည်ထန်

တာပဲ ... မင်းအပေါ် စေတနာပြည့်တဲ့ ပုံကိုလည်း စော်ကားတယ်”

“ကိုကို ... မေလေ ... မေ”

“မင်းက ငါ့ရဲ့တရားဝင် စနီးဘဝကိုခံယူထားလို့ မင်းဘဝကြီး ပြည်စုံသွားပြီလို့ ထင်နေတာလား”

“မေ ရှင်းပြပါရစေကိုကိုရယ် ... မေ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းလာတဲ့ဘဝက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလွန်းပါတယ်”

“ငါ ဘာမှထပ်မကြားချင်တော့ဘူး ... မင်း ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မင်းစဉ်းစားထားပါ ... ဒါပေမဲ့ ... ”

“ကိုကို ... ”

ကိုကိုထွက်သွားသည်။ မေ နောက်ကနေပြေးလိုက်လာတာ ကိုကိုက ကားကိုဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

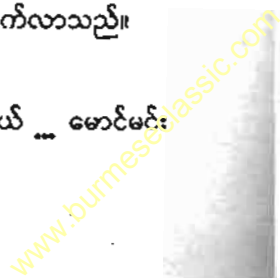
“ကိုကို ... ခဏနေပါဦး မေရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေး ... ”

ကိုကိုကားလေးက ခြံထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကံဆိုးတယ်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို အနိုင်ယူချင်တာနှင့် သတိလက်

သွတ်ဖြစ်သွားရ၏။ မေ့အနားသို့ ဒေါ်ညှာလျှောက်လာသည်။

“ဒေါ်ညှာ ... ”

“ဒေါ်ညှာကတော့ မေ့ကို နားလည်ပါတယ် ... မောင်မင်း ... နေသော်ကို သည်းခံပေးလိုက်ပါကွယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒေါ်ညွှာရယ် ... မေဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုကိုအထင်လွဲ သွားပြီ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ရဲ့ ကုန်းချောစကားတွေကို လက်ခံသွားပြီ မေလည်း မှားပါတယ် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို အနိုင်ယူချင်တဲ့စိတ်ကို ဦးစားပေးမိလိုက်တာပါ”

မေရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းလာရတဲ့ ဘဝအမှန်တွေကို ဒေါ်ညွှာ အား ရှင်းပြမိသည်။

“မေ ပြောတဲ့စကားတွေက လိမ်ညာတာတစ်လုံးမျှ မပါပါဘူး ဒေါ်ညွှာရယ် ... အမှန်တွေပါ ... မေ့ကို ဒရိုင်ဘာလက်ထဲ အပ်လိုက်တယ် ... အိပ်ဆေးခပ်ပြီးတော့ပါ မေသတိရလို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ ... ကိုကိုကို ရှင်းပြပေးပါနော်”

“မောင်မင်းထင်သော်က မေ့ကိုချစ်ပါတယ် ... မေသည်းခံလိုက် အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရဘူးမေ”

ဒေါ်ညွှာရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ခိုမိသည်။ တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ မေတွေးဘေးပြီးသားပါ ... ကိုကိုအနားက နေထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ... မေ့ကို ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲထားထား နေမည်ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို အနိုင်ယူချင်တာကြောင့် မေ အတိတ်ထဲ သတိရနေပြီဆိုတာ မပြောခဲ့တာပါ ... ဒေါ်ညွှာရယ်၊ ကိုကိုကို ချစ်မြတ်နိုးလို့လည်း လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိဖူးပါ”

ချစ်မိုးသည်းသည်းထန်

“မောင်မင်းထင်သော်လည်း မေ့ကိုချစ်ပါတယ် သည်းခံပြီး နေပါမေရယ် ... ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားစရာ မလိုဘူးနော်”

မေက တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ခိုမိသည်။ မေ့ဘက်က အမှားပါ။ မမပုံကို မကောင်းကြံစည်မိတဲ့အတွက် မေရင်ကွဲမတတ် ပြန်၍ ခံစားနေရ၏။ ဒက်ဒီဆီလည်း ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး ... မိထွေးက အဆပေါင်းများစွာ တုန်ပြန်ရက်စက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

“မေ ကိုကိုအနားမှာပဲနေမယ် ... အဖြစ်မှန်တွေ ကိုကိုသိလာတဲ့နေ့ လက်ခံလာတဲ့နေ့ အထိပါ ... ပြီးမှ ကိုကိုအဆုံး အဖြတ် ဒေတွကို မေနှာခံပါ့မယ်”

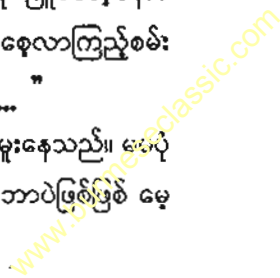
ကိုကို ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာသည်။ မမပုံလည်း ပါလာ၏။ လက်ဆွဲပြီး မေ့ဆီခေါ်ဆောင်လာသည်။

“မင်းထင်သော် ... ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ အဓိပ္ပါယ် မရှိတာပဲ ပုံ့ လက်ကိုလွှတ်ပါ ...”

အိပ်ခန်းထဲသို့ ကိုကိုနှင့် မမပုံတို့ ရောက်လာသည်။

“ပုံ့ ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ... မင်းလို ဖြူစင်တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ကို စော်ကားလိုက်တဲ့ မိန်းမကို စေ့စေ့လာကြည့်စမ်းပါ ... မင်းဂုဏ်သိက္ခာတွေမဲ့စေတဲ့ မိန်းမ ဒီမှာ ...”

ကိုကို အရက်တွေသောက်လာပြီး အရမ်းမူးနေသည်။ မမပုံ မလိုက်ချင်ပဲ လိုက်လာရတယ်ဆိုတာ မေသိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့

ရှင်မြတ်နိုး

အမှားတွေပါပဲ ... မမပုံက မေ့ကို သနားကြင်နာစွာကြည့်သည်။

“မေ ...”

“ရှင် ...”

“ညီမလေး မမှားပါဘူး ... မင်းငယ်သေးတာပဲ ... မမပုံ အန်တီဒေဝီအကြောင်း အသိဆုံးပါ ... မေ့နေရာမှာ မမဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်မှာပါ”

“မမပုံရယ် ...”

မမပုံလို မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် မေ့ မဆင်မခြင်လုပ်ပစ်မိတာ အရမ်းကို နောင်တတွေရနေမိသည်။ မေ့ ခြေသလုံးဖက်၍ တောင်းပန်မိ၏။ မမပုံက မေ့ကို ဆွဲထူရပ်စေသည်။

“မင်းထင်သော်ကို သည်းခံပါမေ့ ... အန်တီဒေဝီကြောင့်ပဲ တစ်နေ့နေ့မှာ မေ့တာတွေရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရတယ်ဆိုတာ ညီမကိုကိုသိပြီး နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးမှာပါ”

ကိုကိုကတော့ ဘာမှ မသိတော့ပဲ အိပ်ယာပေါ်ပစ်လဲထွဲသွားသည်။ မမပုံက မေ့ကို နှုတ်ဆက်အားပေး၍ ပြန်သွား၏။ ကိုကို အိပ်ပျော်နေသည်။

“ကိုကိုရယ် ... မေ့ တောင်းပန်ပါတယ် ... မေ့ရဲ့ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့မှုတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

ကိုကိုက မလှုပ်ပေ။ မေ့ အဝတ်အစားတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

လဲပေးရသည်။ အရက်ဆိုတာ လုံးဝသောက်လေ့ မရှိတာ မေ့ အသိဆုံးပင်။ ကိုကိုစိတ်တွေက မမပုံဆီ ပြန်လည်သွားပြီလားပဲ ... မေ့ နောက်ဆုတ်ပေးသင့်၏။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ဒေဝီနီနီကို အရှုံးပေးလိုက်ရမှာလည်း မေ့မလိုလားပေ။ မေ့မှာ ပြန်သွားစရာ ဒက်ဒီဆီပဲရှိသည်။ ပြေးရာ မြေမရှိ။

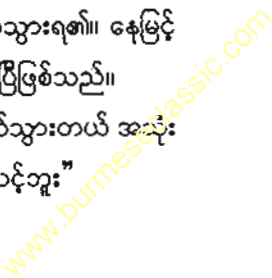
“ကိုကို ... ကိုကို မေ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် ... မေ့ကို အရမ်းပဲ မုန်းတီးသွားပြီလား ကိုကိုရယ်”

မေ့ အိပ်လို့မရ ... မေ့ကို အရမ်းချစ်ပြီး ယုယကြင်နာတတ်တဲ့ ယောကျ်ားက အသိမဲ့စွာ မေ့အနားမှာ ရှိနေသည်။ ချစ်သူကို သတ္တိရှိရှိ ပြတ်သားစွာ စွန့်ခွာ၍ မေ့ကို အမြတ်တနိုး လက်ထပ်ယူခဲ့၏။ ကိုကိုက ယောကျ်ားပီသသည်။

“မေ့ တောင်းပန်ပါတယ် ... ဘယ်လို ပေးဆပ်မှ မေ့ကို ကျေနပ်နိုင်မလဲဆိုတာ မေ့ကိုပြောပြပါ ...”

ကိုကိုတိုက်ကနေ မေ့ အပြီးအပိုင်ထွက်သွားသင့်လား ကိုကိုနှင့်တွေ့ဆုံခြင်းက ကိုကိုနဲ့ မေ့တို့ကဆိုးမိုးမှောင်ကျသွားစေခဲ့သည်။ မေ့ တစ်ညလုံးငိုပြီး ကိုကိုဘေးနားမှာ အိပ်ပျော်သွားရ၏။ နေ့မြင့်မှ မေ့နိုးလာပြီး ကိုကိုက ဆေးရုံကို ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ညွှာ ကိုကိုရောဟင် ... မေ့ အိပ်ပျော်သွားတယ် အသုံးမကျလိုက်တာ ... မေ့ ဒီလောက်အထိ မအိပ်သင့်ဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

“မောင်မင်းထင်သော် ထွက်သွားတာ ဒေါ်ညှာတောင် မသိ ပါဘူးကွယ် ... မေလေး စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ပုံကလည်း မေ့ကို အားပေးဖို့မှာ သွားတယ် ... မင်းထင်သော် အနားကနေ လုံးဝ ထွက်မသွားပါနဲ့တဲ့ ... ”

မမပို့အပေါ် မေယုတ်မာကောက်ကျစ်မိတာကိုလည်း နောင်တရလို့ မဆုံးပေ။

“မမပုံရယ် ... မေ ဖားပါတယ် ... တကယ်လို့လေ ကိုကို ဆန္ဒရှိရင် မမပုံလက်ထဲ ကိုကိုကို ပြန်အပ်ပါ့မယ်နော်”

“မေတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို မမပုံမပြုစေချင်ဘူးကွယ် ... ညီမလေး ထွက်သွားမယ့်အကြောင်းတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့”

မမပုံဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ကိုကိုကဆေးရုံမှာတဲ့ ကိုကိုဆီက နေ ထွက်မသွားဖို့ ပြောနေသည်။

“ကိုကိုစိတ်တွေလောသွားမှာ မေစိတ်ပူပါတယ် ... မေ ဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲ မမပုံ”

“မေ အသာနေပါ ... မင်းထင်သော်က မေ့ကို အရမ်းချစ် ပါတယ် ... အရမ်းကြီး စိတ်မပူနဲ့နော်”

“ဟုတ် ... ”

မေက မင်းထင်သော်ကို အမိဖမ်းလိုက်ပေမယ့်လည်း သူမ ဘဝအခြေအနေအရ ဖြစ်နိုင်သည်။ ပုံလည်း ချစ်သူကိုစွန့်လွှတ်လိုက်

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

ရလို့ နာကျင်ရပေမယ့် မေ့ကို ခွင့်လွှတ်သည်။ ပုံ ဆေးရုံကို လိုက်လာ တော့ မင်းထင်သော် ပြန်သွားပြီတဲ့ ဘယ်ပြန်သွားတာလဲ ... ပုံ ဖုန်းဆက်တော့ ကိုင်သည်။

“မင်းထင်သော် ရှင်ဘယ်မှာလဲ ... ပုံ စိတ်ပူတယ် မေလည်း ရှာနေတယ်”

“ပုံ ... ”

“ပြော”

“မင်းလာခဲ့ ... ”

“အင်း လာခဲ့မယ် ... ရှင် ဘယ်မှာလဲဆိုတာပဲပြော”

မင်းထင်သော်က နာမည်ကြီး Bar တစ်ခုမှာပါ ပုံလိုက်သွား သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ပြဿနာကို ဒီလိုဖြေရှင်းလို့ ရမယ်ထင်လား မင်းထင်သော် ... ”

“ကိုယ် အရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ် ... ကိုယ် ဖြူစင်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ မိန်းမက အရမ်းကို ကောက်ကျစ်လိမ်ညာလှည့်ဖြား တတ်လို့လေ ... ”

“အခု ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူး ... ကိုယ်အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်ချင်တယ် တလောကလုံးကို မေ့ပစ်ချင်တယ် ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“မေ့ကို ကွာရှင်းလိုက်”

“ဘာ ...”

“စိတ်ခုကွတွေ အရောက်ခံနေမယ့်အစား သူ့ကိုပေးသင့် သလောက်ပေးပြီး ကွာပစ်လိုက်ပါလား”

မင်းထင်သော်စိတ်ကို ပုံတမင်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာပါ။ ငြိမ်သွားသည် မေ့ကို မင်းထင်သော် ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ကြောင်း ပုံသိလိုက်၏။ ကွာရှင်းပါဆိုတော့လည်း ငြိမ်နေသည်။

“ပို့ အဒေါ်အကြောင်းကို ပုံသိတယ် ... စိတ်ဓာတ် မကောင်း ဘူး ... မင်းထင် မေလေး ဘဝသနားစရာကောင်းပါတယ် ... ရှင် အိမ်ထောင်ရေးကို ပြန်ထိမ်းပါ ...”

“မင်း ... မင်းဘာဖြစ်လို့များသဘောကောင်းနေရတာလဲ ပုံ ... ခွင့်မလွှတ်စမ်းပါနဲ့ပုံ ... ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ဖဲ့ချွေပစ်လိုက်တဲ့ မိန်းမကွ ...”

“အဲဒါ ... မေမဟုတ်ဘူး ရှင်ပဲ မင်းထင်သော် ... မေ့ကို စတွေ့ထဲက ရှင်အမူအယာတွေ ပြောင်းလဲသွားတာ ပုံသတိထားမိ တယ် ... ခွင့်မလွှတ်ကြေးဆိုရင် ခွင့်မလွှတ်သင့်တဲ့လူက ရှင်ပဲ”

“ဘာပြောတယ် ...”

“ချစ်သူအပေါ် အလွယ်တကူ သစ္စာဖောက်တာ ဘယ်သူလဲ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ...”

ချစ်ဇိုးထည်းထည်းထန်

“တောက် ...”

“ပြန်တော့ ...”

“ဘယ်ကိုလဲ ...”

“ရှင်အိမ်လေ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေဆက်မလုပ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် ... မင်းထင်သော်ရယ် အရက်သောက်နေတာ ပြဿနာကို ပိုပြီးကြီးထွားစေတာပဲ”

ပုံက မေ့ကိုကွာရှင်းလိုက်ပါဆိုတော့လည်း သူ့စိတ်တွေ မပြတ်သားနိုင်။ မေထွက်သွားမှာပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သူ လုံးဝ ဖြေလို့ မရတာက သူ့ကို အမိဖမ်းလိုက်တာဆိုတာပဲ ... သေသေ ချာချာ တွေးကြည့်လေ မေဖြားယောင်းသွေးဆောင် မာယာတွေ များခဲ့တာကြောင့် မေနှင့်သူ့ငြိစွန်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“မေ့့့့... ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွေးနွေးပါ ... မင်းထင်သော် ရယ် ရှင်က ထူးချွန်ထက်မြက်သူပါ တာဝန်ယူတတ်စမ်းပါဟာ”

ပုံနှင့်ကွဲကွာပြီး မေ့ကိုလက်ထပ်လိုက်မိတဲ့အတွက် ဒီအချိန် အထိ မင်းထင်သော် နှောင့်တမရမိသေးပေ ... ပုံကိုတော့ အားနာ မိသည်။ မေ့ကို ကွာရှင်းဖို့ ပုံနှင့် ပြန်၍ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ မင်းထင်သော် မစဉ်းစားမိသေးတာတော့ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၉)

“ကိုကို ... ဘာဖြစ်လို့များ အရက်တွေ ဒီလောက်အထိ သောက်ရတာလဲ မေ့ကြောင့်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... မင်း ငါ့ကိုလိမ်ညာလှည့်ဖြား အမိဖမ်းလိုက် တာ ငါအရမ်းခံစားရတယ် ... မင်း အတိတ်တွေကို သတိရပါတယ် လို့ ဝန်ခံသင့်တယ် ... တောက် ... ငါ ငါ မင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင် ဘူး ... ”

ကိုတောက်ဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာက သူ့ချစ်သူပါဟု ပြောတာ လည်း မင်းထင်သော် ဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေရ၏။ ဘယ်သူ့ဖြောင့်ဖြတ်စကားကိုမှ နားမဝင်ဘဲ အရမ်းပေါက်ကွဲနေသည်။

“ကိုကိုရယ် ... မေ့မှားပါတယ် ... တကယ်တော့ မေ့ မိသွေး ဒေါ်ဒေဝီနိုင်က ဒရိုင်ဘာလက်ထဲ အတင်းအပ်လိုက်တာပါ

မေ့ အိပ်ဆေးမိပြီး ဘာမှ မသိရပါဘူး ... မေ့ သတိရတော့ သူ့ကို ရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးလာတာပါ”

“မပြောနဲ့ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့ မင်းစကားတွေကို ငါ မယုံတော့ဘူး ... မင်း လိမ်ညာနေတာပဲ မင်းအမှန်တွေကို ပြောနဲ့ ဖူးလို့လား ... ”

“မေ့စကားတွေကို ယုံပေးပါ ... မေ့ မလိမ်ပါဘူး ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို တွေ့မှ မေ့အတိတ်တွေကို သတိရတာပါ ... မေ့လေ မမပုံကို ချစ်ပါတယ် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို လက်စားချေချင်တာ တစ် ခုတည်းနဲ့ အမှားတွေကို ကျူးလွန်မိတာပါ ... ”

“တော်ပြီကွာ ... ဆက်မပြောနဲ့တော့ ... မင်းစကားတွေကို ငါမယုံဘူး ... မင်းကိုမုန်းတယ်”

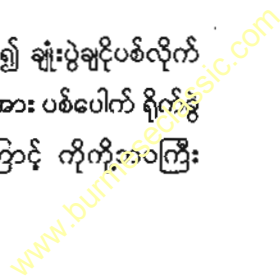
“ဝုန်း ... ”

“ဒိုင်း ... ”

“တောက် ... ”

“မေ့ တောင်းပန်ပါတယ် ... ကိုကိုရယ်၊ မေ့ကို မုန်းပါ ခွင့် မလွှတ်ပါနဲ့ မေ့ သေပါရစေ”

မေ့ကြမ်းပြင်ပေါ် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်၍ ချုံးပွဲချဉ်ပစ်လိုက် မိသည်။ ကိုကို ဝုန်းဒိုင်းကြံအောင် ပစ္စည်းတွေအား ပစ်ပေါက် ရိုက်ခွဲ နေသဖြင့် ဒေါ်ညွှာပါ တားနေရ၏။ မေ့ကြောင့် ကိုကို့အပကြီး

တစ်ခုလုံး ပျက်စီးပြိုလဲသွားမှာကိုတော့ မေမလို့လားနိုင် ... ကိုကို့ အနားကနေ မေထွက်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကိုကို ဒေါသတွေထွက်မနေပါနဲ့တော့ ... မေက လူလိမ်လူညာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူပါ ... မေပဲ ကိုကို့အနားကနေ ထွက်သွားပေးပါမယ်”

“ထွက်သွား ... အခုထွက်သွား မင်းမျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး ... မင်းလို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမကို ငါအမုန်းဆုံးပဲကွ ... ”

“ထွက်သွားပါမယ် ကိုကို ... မေ့ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မေ့ကြောင့် ကိုကို ဘဝမပျက်စီးစေရပါဘူးနော်”

“သွား ... ထွက်သွားစမ်း ... မင်း ငါနဲ့အဝေးဆုံးမှာပဲနေမင်းကို ကွာရှင်းမယ် ... အို ဘာမှကွာရှင်းနေစရာမလိုဘူး ... မင်းနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ကိုဖြစ်လိုက်ရင် ပြီးပြီ ... ”

“ကိုကို မလုပ်ပါနဲ့ မေတောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်နော် မေ့ကိုပဲ သတ်ပစ်လိုက်ပါ ... ”

ကိုကိုလက်ထဲကနေ လက်ထပ်စာချုပ်တွေကို လှယူပြီး မေပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းမျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး ထွက်သွားစမ်းပါ ... ငါနဲ့ မင်းဝေသထက်ဝေးတဲ့နေရာ အဝီစိပ်ဖြစ်ဖြစ် မင်းထွက်သွား ... ”

မေသွေးရူးသွေးတန်းနှင့် အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒေါ်ညွှာက ပြေးဖက်ထားလိုက်၍ မေ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။ မျက်ရည်ပေါက်တွေက မေ့ပါးပြင်လေးပေါ် တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းကျနေသည်။

“မေ့ထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ... ညဉ့်နက်နေပြီ ... ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မေ့ ထွက်သွားပါရစေ ... ကိုကိုနဲ့ဝေးရာကိုပါ မေ့ကြောင့် ကိုကို ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ပွန်းပဲ့နိမ့်ကျသွားလိမ့်မယ် ... မေ့ကို သွားခွင့်ပြုပါ ဒေါ်ညွှာရယ်”

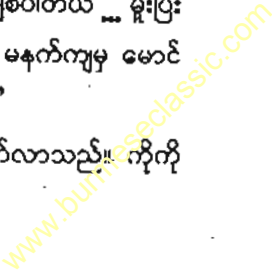
“မေ့ ဘယ်သွားမှာလဲ မေ့မှာ သွားစရာနေရာရှိလို့လား ခုကတော့ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ် မေ့ ... ”

“ဒက်ဒီဆီပြန်မယ် ... မေ့ မိထွေး ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဘဝကို မေ့မယူမယ် ... မေ့ သေပါရစေ”

ဒေါ်ညွှာကတားဆီးပြီး မေ့ကိုချော့မော့ နှစ်သိမ့်၍ ကိုကို့အနားကို ပြန်သွားစေသည်။

“မောင်မင်းထင်သော်က မင်းကိုအရမ်းချစ်ပါတယ် ... မူးပြီး အသိလွတ်နေလို့ပါ မေ့ရယ် ... ပြန်သွားပါ ... မနက်ကျမှ မောင်မင်းထင်သော် အမူးပြေမှ ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ပါ”

မေ့ နာခံပြီးကိုကို့ အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုကို

အသိမဲ့စွာ အိပ်စက်နေ၏။ အဝတ်အစားတွေပင် မလဲနိုင်။ မေမထီ
ရဲ့ ကိုကိုဒေါသတွေကို မေကြောက်လာ၏။ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့
ကိုကို မျက်နှာပေါ်မှာ နာကြင်ကြေကွဲရိပ်တွေနှင့် ညှိုးနွမ်းနေသည်။

“မေ့ကြောင့်ပါ အစောကြီးထဲက မေ အမှန်တွေကို ဖွင့်ပြော
ပြသင့်တာပါ ... မေ မှားပါတယ်”

ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲလည်း မေပြစ်မထားရက်ပေ။ ကိုကို
အနားမှာ မေကျေးကျွန်ဘဝနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နေထိုင်လိုသည်။ သူမ
ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေမိ၏။ မျက်ရည် တလိမ့်လိမ့်
ကျဆင်းနေသည်။

“အင်း ... အား”

“ကိုကို ...”

“အင်း ... ပုံ ကိုယ်မှားသွားတယ်ကွာ ... ပုံအပေါ် သစ္စာမဲ့
မိသွားတယ် ... ပုံ ... ပုံရယ် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ပုံကိုချစ်
တယ်”

“ဟင် ...”

ကိုကိုတမ်းတ ညီးညူနေတာက မမပုံကိုပဲ ဖြစ်နေသည်။
ဟုတ်မှာပါ ကိုကိုနဲ့ မမပုံတို့က ငယ်ချစ်တွေ မေ့ကြောင့်ဝေးသွား
ရတာ ... မမ ပုံမိသားစု ကိစ္စ ရှုပ်ထွေးနေစဉ် မေက ကိုကိုထံ
အရယူဖြစ်ခဲ့သည်။

“ပုံ ... ပုံရယ် ... ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေတယ်၊
ကိုယ့်အနားမှာ နေပေးပါလားကွာ”

“ကိုကို ...”

“ပုံ ...”

“အမလေး ...”

ကိုကိုက မေ့စွဲမှာကိုယ်လေးအား ရုတ်တရက် မွေ့ဖက်ပြီး
နမ်းနှိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ မေ ရုန်းဖယ်နေမိ၏။ မမပုံအဖြစ်
ကိုကိုက နမ်းနှိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ ... မေ့နာကျင်ရသည်။

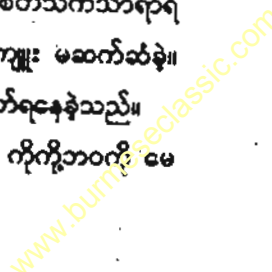
“ပုံ ... ပုံရယ် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာနေပါ ... ကိုယ့်နှလုံးသား
တွေ အရမ်းနာကျင်ရတယ် ... မီးတွေ ထတောက်မတတ်ပဲကွာ”

မမပုံ အမှတ်နှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ကို ဖက်ထားနိုင်ပါတယ် ကိုကို
ဇနီး ... ဖက်ပါ မေလေ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုအနားမှာ
မပြောနိုင်ပါတယ်လေ ... ။

“ပုံ ... ပုံ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းတယ် ... ပုံအနားကနေ
ချွတ်သွားလို့ ကိုယ်ပူလောင်ရတာပါ”

ကိုကိုပြန်၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။ မေ စိတ်သက်သာရာရ
သွား၏။ မမပုံ အမှတ်နှင့်ချစ်သူလို အလွန်အကျွေး မဆက်ဆံခဲ့။
ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို မမအမှတ်ရနေခဲ့သည်။

“မေ မှားပါတယ်ကိုကို ... အပြစ်မရှိတဲ့ ကိုကိုဘဝကို မေ

မဖျက်ဆီးသင့်ပါဘူး ... ”

မေနှောင်တတွေ အကြီးအကျယ်ရနေမိသည်။ အရက်သမားကြီးဘဝကိုတော့ မခံယူလိုက်ပါနဲ့နော် ... မေ အိပ်မရ မျက်လုံးတွေ ကြောင်စီနေခဲ့သည် ကိုကိုနှင့်အတူတူယှဉ်အိပ်ရမှာ ကိုကိုမနှစ်သက်မှာ စိုးရိမ်၍ ခုတင်အောက်ကြမ်းပြင်မှာပဲ အိပ်စက်မိ၏။ သူမ အိပ်ရာမှ နိုးတဲ့အချိန်တွင်း ကိုကိုအဝတ်အစားတွေပင်လဲနေသည်။

“ကိုကို ... ”

“မင်း ငါ့ကို ခေါ်စရာမလိုဘူး ... ဘာကိုကိုလဲ ... ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ ... ငါနဲ့ အဝေးဆုံးမှာနေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို ... ”

မေကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတာတွေတွေ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပေမယ့် မေ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့။ ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမပဲ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာ လှည့်ဖြားတတ်တဲ့ မိန်းမတွေကို သူမုန်းသည်။

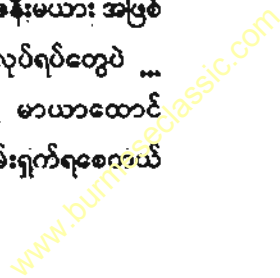
“ကိုကိုကို ကွာရှင်းပေးပါမယ် ... မေ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ အရက်တွေ မသောက်ပါနဲ့တော့နော်”

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး ... ငါ့ကို လာပြီး အမိန့်မပေးနဲ့ ကျန်တာကတော့ မင်းသဘောပဲ ... ”

“ကိုကို့ဘဝ မနှစ်မွန်းစေချင်ပါဘူး ... မေကြောင့် အရက်တွေ မသောက်ပါနဲ့ ကိုကို ... အမြဲတမ်း ခန့်ညားတည်ကြည် ရင့်ကျက်သူပါ ... မေ အဝေးကို ထွက်သွားမှ ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် မေထွက်သွားပေးပါမယ်နော်”

မေ့ကို သူဆတ်ခနဲ ကြည့်၍ တားဆီးဖို့ စိတ်ကူးမိသေးသည်။ အလကား မိန်းမ မာယာတွေ များနေတာပဲဟု ထင်မိ၏။ သူ့စိတ်တွေ လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ... ဒရိုင်ဘာ ကိုတောက်နဲ့လည်း ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ငြိစွန်းခဲ့လဲ ... သူ့ကိုတောင် အလွယ်တကူ သူမ ခန္ဓာကိုယ်အား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ မေက မရိုးသားဘူး ပုံနှင့် ညှုချစ်သူသက်တမ်း တလျှောက် ပုံဆီက ဖြားယောင်းသွေးဆောင်လုံးဝမရှိခဲ့။ ပုံအနေတည်ခဲ့သည်။

“ငါ မင်းကိုကယ်တင်လိုက်တာ ... ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အောက်ထိုးမိုးမျှော် ရွပ်ထွေးစေခဲ့တယ် ... ဂုဏ်သိက္ခာတွေလည်း ခွဲခဲ့ရတယ် ... မင်းကိုချစ်ပြီး ငါ့တာဝန်ယူခဲ့တာကွ ... ပုံနဲ့ငါ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ အားလုံးသို့တယ် ... ငါ အသိုင်းအဝိုင်းကရောပဲ အပေမယ့် မင်းကိုငါလက်ထပ်ခဲ့တယ် ... တရားဝင်နန်းမယား အဖြစ် ကြေငြာခဲ့တယ် ... အားလုံး ငါ့ရဲ့ မဆင်မခြင်လုပ်ရပ်တွေပဲ ... အသုံးမကျတဲ့ကောင် ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာထောင်ချောက်ကို တိုးဝင်တယ် ... တွေးမိတိုင်း အရမ်းရှက်ရစေတယ်”

ဗုဒ္ဓကဏ္ဍ

သွားပြီ ... ငါဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး မင်းသိရဲ့လား”

“အဲဒီ အမှားတွေအတွက် မေဘယ်လို ပေးဆပ်မှ ကိုကို ကျေနပ်မှာလဲဟင် ... ကိုကိုစိတ်တွေ သက်သာမယ့်နည်းလမ်းတွေ ကို ပြောပြပါ”

“မသိဘူးကွာ ... မသိဘူး ... ငါဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး ငါပဲ သေပစ်လိုက်မှ ဆေးမယ်ကွာ ...”

“ကိုကို ...”

သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ မေ့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုပေ။ ကိုတောက်စကားတွေကိုလည်း သူမေ့ပစ်၍ မရနိုင်။ စိတ်တွေ ခြောက်ခြားနေသည်။ မေ့ထွက်သွားမယ်ဆိုတော့လည်း မကွာရှင် နိုင်ပဲ တားဆီးထားချင်သည်။ သူ ကားကိုဆက်မမောင်းနိုင်တော့ဆဲ လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်၏။ မေ့အတွက် ပူပင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“မင်းထင်သော်ရာ ဒီကောင်မလေးကို ကွာရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ ... မင်းဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကို နင်းခြေဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ”

သူ့စိတ်တွေ ပူလောင်ပြင်းပြလျက် မေ့ကိုလည်း သတိမလွမ်းမိနေသည်။ မေ့မျက်နှာလေးက အပြစ်မဲ့သလို ငယ်ရွယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား သူက မဆင်မခြင်လက်ထပ်လိုက်တာက သူပဲ ...

ဗုဒ္ဓကဏ္ဍ

“ရှင် မှားတာလေ မင်းထင်သော် ... ကျွန်မအပေါ် သစ္စာ ဖောက်တာက ရှင်ပဲ ... မေ မဟုတ်ဘူး”

ပုံပြောတဲ့ စကားတွေက အမှန်ပင် သစ္စာမတည် ကိုယ်ကျင့် တရားတွေ မထိန်းချုပ်နိုင်သူက သူပဲ မေက ငယ်ရွယ်သူပါ သူကား ကို ဆက်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။ ဆေးရုံတာဝန်တွေပင် လစ်ဟင်း လာခဲ့ရသည်။ တာဝန်ကျေပြန်တဲ့ ဆရာဝန်က မိန်းကလေးတစ် ယောက်အတွက် ဘဝတွေကို နင်းခြေပစ်ဖို့ လုပ်ဆောင်နေ၏။ မင်း ဘယ်လောက်ရှက်စရာ ကောင်းလဲ ... မေ့ကို ကွာရှင်းလိုက်ရင် ရော သူ့စိတ်တွေ လုံခြုံသွားမလားပဲ ... ရင်တွေ စူးနစ်ရသည်။

“မေ့ကို မင်းစွန့်ပစ်နိုင်လို့လား ... မင်းထင်သော် မင်းနှလုံး သားတွေကို မင်းအသိဆုံးပါကွာ ... မင်းစိတ်တွေ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် စမ်းပါ”

သူ ဆေးရုံကိုရောက်တော့ မေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်မှ မသွားဖို့ သူ့ကိုစောင့်နေဖို့ ပြောမည်ဟု ကြံစည်မိသေးသည်။ တွန့် ဆုတ်နေ၏။ မေ့လုပ်ရပ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ အချိန်တွေက လိုအပ်နေ သေးသည်။ သူအပြန်တွင် ပုံနှင့်တွေ့သေး၏။ သူ့စိတ်တွေက မေ့ ဆီပဲ ပြန်ချင်နေခဲ့သည်။

“မင်းထင်သော်ရယ် ... ရှင်ကိုယ်ရှင် လိမ်ညာမနေစမ်းပါ နဲ့ ရှင်ချစ်တာ မေနှင်းမှလွှာပါနော်”

ပုံစကားတွေကို သူငြင်းဆန်ပစ်ဖို့ထက် ငြိမ်သက်စွာ ဆိတ်

ဆိတ်နေခဲ့သည်။

“မင်းထင်သော် ...”

“ဟင် ...”

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းနော် ... ဟုတ်တမ်း မဟုတ်လား”

“ကိုယ် ပြန်တော့မယ် ...”

“မိန်းမကို အရမ်းလွမ်းသွားပြီလား ... ကောင်းပါတယ် တည်ဆောက်ပြီးတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အလွယ်တကူ ဖြိုဖျက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ မင်းထင်သော် ... ရှင်က ပညာတတ်တစ်ယောက်ပေါ့

ပုံကို အလျှင်အမြန် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခေ့ အကြေအလည် ဆွေးနွေးရမယ် ... မေ တံနေရာကို ထွက်သွားမှာ လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ လွန်ကဲလာ၏။ အိမ်ကိုပဲ အမြန်ဆုံးမောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ တိုက်ထဲဝင်လိုက်တော့ ဒေါ်ညွှာက မေမရှိတော့ ဘူးဟု ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ညွှာ လက်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ကိုင်ထား သည်။

“စာတစ်စောင်ထားခဲ့တယ် ... ဖတ်ကြည့်ပါဦး မောင်မင်း ထင်သော် ... ဒေါ်ညွှာရင်တုန်လိုက်တာ မေလေးမှာ သွားစရာ နေရာမှ မရှိတာ ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားရင် ဒုက္ခ ပါပဲ ... ရှာပါဦး ...”

ဒေါ်ညွှာပေးတဲ့ စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဒေါက်တာ ...”

တကယ်တော့ မေက လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး ဒေါက်တာကို ရယူခဲ့တာ မေဝန်ခံပါတယ် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကြောင့်ပါ ... မေ့ကို ဒရိုင်ဘာလက်ထဲထိုးအပ်ခဲ့လို့ မေ့နာကြည်းပြီး သူတုမ လက်ထပ် မယ့်ဆရာဝန်ကို အရယူခဲ့တာပါ ... ဒါပေမယ့်လည်း ဒေါက်တာကို မေအရမ်းချစ်မိသွားတာလည်း ပါပါတယ် ...

မေ့စကားတွေကို ဒေါက်တာယုံကြည်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး ... မေ ဘာမှလည်း ရှင်းပြမနေချင်ဘူး မေ့ဘဝနဲ့ မေပဲလေ”

ဒေါက်တာအနားမှာက ဒေါက်တာမြတ်နိုးပုံပဲ ရှိနေသင့်တာ ပါ ... မေ ကွာရှင်းစာချုပ် ပို့ပေးလိုက်ပါမယ် ... ဘယ်လိုအကြောင်း နဲ့မှ ဒေါက်တာနဲ့ မမပုံကို ထပ်မနှော့က်ယှက်တော့ပါဘူး ...

ဒေါက်တာကို အရက်သမားကြီးဘဝနဲ့လည်း မေမဖြစ်ရက် ပါဘူး ... ဒါကြောင့် ဒေါက်တာနဲ့ အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားဖို့ပဲ မေဆုံး ဖြတ်လိုက်တာပါ ...

မေ့ကို ကယ်တင်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာကို တောင်းပေးကြီးတင်ပါတယ်နော် ...”

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်
မေနှင်းမို့လွှာ

ရှင်ဖြူမိ

“ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“ဝင်မပါနဲ့တော့ သမီးဘဝနားခိုရာအတွက် ဒရိုင်ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူပါမယ်”

“သမီးလေးရယ်”

ဒက်ဒီ ထောင်ခြောက်တစ်ခုထဲ တိုးဝင်မိနေပြီဆိုတာ မေ
သိသည်။ ကိုကိုအတွက် ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ကျေနပ်တဲ့အထိ နေထိုင်စေ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကိုကို ဝုဏ်သိက္ခာအတွက် မေအပြတ်ရှင်းပစ်
ရမည်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီနေ့တော့ ညည်းအနားယူလိုက် ...
ညည်းနဲ့ ကိုတောက် မင်္ဂလာညလေးမှာ အားအင်တွေပြည့်နေ
အောင်ပါ ...”

“ဒေါ်ဒေဝီနိုင် စိတ်တိုင်းကျပဲ စီစဉ်ပါ ...”

“မေနှင်းမုံလွှာ ငါ့ကိုများ ညည်းကမလေးမစားနဲ့ မာမိလို့
ခေါ်စမ်းပါ ... ခေါ်လေ”

“မခေါ်နိုင်ဘူး ... ရှင်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ ဒေဝေ
နေရာမှာထားမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကျန်တာတော့ ရှင်ကြီးလုပ်ချင်ရာ
လုပ်လို့ရတယ်”

“တောက် လူပါးဝလိုက်တာ”

ရှင်ဖြူမိအားထုတ်စဉ်

ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို မေသက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ကြားရပါလျက် ကိုကို
နာမည်နှင့် ဒက်ဒီကြောင့်လည်း သည်းခံပစ်လိုက်သည်။ ကိုကိုကို
လည်း သကြီးမကြီး မထိုးနှက်စေရန် မေပဲအနစ်နာခံလိုက်မည်ဖြစ်
၏။ မေ့ဘာဝပဲလေ ... အရင်က မိမိနေထိုင်ရာ အိပ်ခန်းလေးထဲ
ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုတောက် ခရီးထွက်သွားလို့ ညည်းသက်သာတယ်မှတ်ပါ
မေနှင်းမုံလွှာ ... အခုတော့ အနားယူလိုက်ဦးပေါ့အေ”

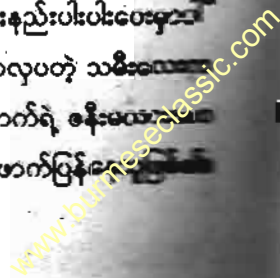
ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကတော့ မိမိအနိုင်ရလိုက်၍ ပီတိတွေဖြစ်နေ
သည်။ မေနှင်းမုံလွှာ ညည်းလိုကောင်မလေးမျိုးကများအေ ညည်း
ဒရိုင်ဘာမယားပဲ ဖြစ်စေရမယ် ... ငါကတော့ ငါ့တူမအတွက်
လှုပ်ရှားရဦးမယ်လေ ... ငတုံးမ ... ပုံ ...

“ကိုပန်းတိုင် ... ရှင်လုပ်ရမယ့် ကိစ္စက ကျွန်မနာမည်နဲ့
ဒီခြံကို လှဲပေးဖို့ပဲ အချိန်ဆွဲလို့ မရတော့ဘူးနော် ...”

“စိတ်ချပါ ဒေဝီရာ ... ကိုယ်လုပ်ပေးမှာပါ”

“မနက်ပဲလုပ်ပါ ... ကျွန်မကတော့ လုံးဝ အချိန်မစောင့်
နိုင်ဘူး ... ကိုတောက်နဲ့ ရှင်သမီးယုရင် နည်းနည်းပါးပါးပေးမှသာ”

မိမိရင်တွေနာကျင်ရသည်။ ချောမောလှပတဲ့ သမီးလေး
ဒရိုင်ဘာကိုတောက်လို လူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ ခန်းမဝ ...
ခံယူရမှာလား ... ပြီးတော့လည်း ဒေဝီနဲ့ဖောက်ပြန်နေ ...

ဒေဝီနိုင်လက်အောက်မှာတော့ မနေတော့ဘူး ... ဒေဝီနိုင်ကို အချိ
သတ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ လုပ်ပေးပါမယ် ဒေဝီ ...
လာပါ အိပ်ကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ ...”

ဒေါ်ဒေဝီနိုင် အောင်မြင်သူကြီးအဖြစ် မောက်မားဝင့်ကြား
နေသည်။ ကိုတောက်ကိုလည်း ဖယ်ရှားပစ်ရမယ် ... ဒင်းက မိမိအား
တွယ်ကပ်ချင်းနေချင်သေး၏။ ခွေးကောင် မိမိကတော့ စည်းစိမ်
တွေအပြည့်နှင့် ကိုပန်းတိုင်ကိုလည်း ခေါက်ပစ်လိုက်တော့မည်ဖြစ်
သည်။ ကိုတောက် ခရီးထွက်နေတယ် ... မိမိဆီက ငိုက်ဆံတွေယူ
သွား၏။ အဓိက ကိုပန်းတိုင်ဆီက ခြံကြီးပါပို့ပဲ ... ကိုတောက်ဆီက
ဖုန်းဆက်တော့ အတော်ပဲဖြစ်သွားသည်။

“မမဒေဝီလား ... ကျွန်တော် အရမ်းသတိရလို့ ဆက်လိုက်
တာပါ ...”

ကိုပန်းတိုင်ရှိနေ၍ မိမိသာလေး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုတောက် နင်ဘယ်ကနေပြန်လာတာလဲ ... အတော်ပဲ
ကောင်မလေးရောက်နေပြီ”

“မေနှင်းမှုံကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး ... မမဒေဝီ လောလော
ဆယ် ကျွပ် ဟိုတယ်မြဲမာလာမှာ ရပ်နေတယ် ... ခင်ဗျားနဲ့လည်း

မဝေးပါဘူး လာခဲ့ပါ ...”

“ဟဲ့ ... ငါလာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုပန်းတိုင်ရှိတယ် ...
မင်းအတွက် ငါလုပ်ပေးမှာပါ မေနှင်းမှုံလွှာကို ရအောင်ယူစမ်းပါ
ငါတူမ ချစ်သူကိုလုယူသွားတဲ့ကောင်မကို ပညာပေးချင်လို့”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကျွပ်ယူမှာပါ ရှေ့ဆက်မနေပဲ ကျွပ်ဘဝခရီး
ဆက်တော့မယ် ... ဒီည နှုတ်ဆက်ပွဲလေး ကျင်းပချင်တယ်”

“ကိုပန်းတိုင်ရှိတယ်ဟဲ့ ... မနက်ဖြန် သူ့ဆီက လွှဲပြောင်း
ရယူစရာတွေ ရှိတယ် ... ငါ မလာနိုင်ဘူး”

“လာစမ်းပါ ... မမဒေဝီရယ် ကျွန်တော်အရမ်း တမ်းတနေ
မိလို့ပါ ... စိတ်ဆာနေတယ်”

“ခွေးကောင် ...”

ဦးပန်းတိုင် အနားကပ်ပြီး မိမိကနူးနှပ်ရဦးမည်။ ခြံကို အရ
ယူရမယ် ကိုတောက်ကိုလည်း မိမိမလွန်ဆန်နိုင်။ ဒီကောင်နဲ့က
လုပ်စရာတွေ လုပ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မမဒေဝီလာနဲ့ပါဗျာ ... ကျွန်တော် လုံးဝမနေနိုင်တော့
ဘူး ... နှုတ်ဆက်ပွဲလေးပါ”

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ... ခွေးကောင် နင့်ကိုအလိုမလိုက်နိုင်
တော့ဘူး တော်ပြီ ...”

မိမိ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး အလှည့်တွင် မိမိနောက်မှာ ကိုပန်း

www.burmeseclassic.com

တိုင်ရပ်နေသည်။

“ကိုပန်းတိုင် ...”

“မင်းနဲ့ကိုတောက်က ဘာလဲ ...”

“ဘာရမလဲ ရိုးရိုးပါ ... ကျွန်မရဲ့ သမက်လောင်းလေ အမြန်
လာဖို့ခေါ်နေတာပဲ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“ဒေဝီ ...”

“ဘာလဲ ...”

“မင်းနဲ့ကိုတောက် ဖောက်ပြန်နေတာ ငါမသိဘဲနေမလား”

“ဘာရှင် ...”

“မင်းလင်ကကိုတောက်ပဲ မင်းနဲ့ကိုတောက် ငါ့ကိုအကွက်
ဆင် ထောင်ခြောက်ထဲ ဆွဲသွင်းခဲ့ကြတာ”

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ရှင်မှာ သက်သေရှိလို့
လား ... ပြလေ ... လူတစ်ယောက်ကို ရမ်းစွပ်စွဲလို့ရမလား ...
မကျေနပ်ရင် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်လိုက်လေ ...”

“ငါ မတိုင်ဘူး သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်လို့ရတဲ့ ပြေရှင်းနည်း
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ် ...”

ကိုပန်းတိုင်ရဲ့ အကြည့်တွေက ကြောက်စရာကောင်း
လောက်အောင် ဝင်းတောက်မာထန်နေသည့် ဒေါ်ဒေဝီနဲ့ကို

တကြိမ်တခါမျှ ထိုကဲ့သို့ မကြည့်ဘူးပေ ...။

“ရှင်က ကျွန်မကို အာခံချင်တာလား ကိုပန်းတိုင် ... ရှင်ရဲ့
ကပြင်းကျောထထားတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေက
ကျွန်မတို့ဆီမှာနော် ... ရှင်အရှက်ကွဲမယ် ရှင်သမီး ဘာဖြစ်သွားမယ်
ထင်လဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီကိစ္စကို ငါအပြတ်သားဆုံး ပြေရှင်းဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ကျွန်မတို့က အင်တာနက်ကိုတင်လိုက်မှာနော်”

“မိန်းမယုတ်မ ကောက်ကျင့်စဉ်းလဲလွန်းတဲ့မင်းလို မိန်းမ
ကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ် ... ငါ့ ဂုဏ်သိက္ခာထက် လွှဲလောက
ကြီးထဲမှာ နင်လုံးဝ မရှိသင့်တော့လို့ပဲ”

“ရှင် ... ရှင်”

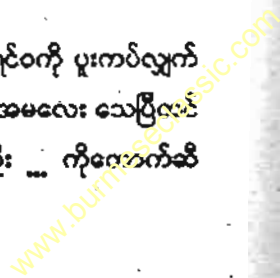
“အင့် ...”

“သေစမ်း ... မင်းအတွက် ငရဲပဲထိုက်တန်တယ်”

“အင့် ...”

“အား ... ရှင် ... ရှင်”

ကိုပန်းတိုင်က မထင်မှတ်စွာဖြင့် မိမိရင်ဝကို ပူးကပ်လျက်
စားနှင့်ထိုးသည်။ ရင်ဝမှာ စူးအောင့်သွား၏။ အမလေး သေပြီလဲ
ထယ် ... ကိုတောက်ရေ မမကိုလာကယ်ပါဦး ... ကိုတောက်ဆီ

ရှင်မြတ်

သွားလိုက်ရင် အကောင်းသားပဲ ဗျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာသည်။

“ငါလုပ်ရမယ့် အလုပ်တာ မင်းကိုသတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ... ငါ အလုပ်ပြီးသွားပြီ ဒေဝီနိုင်”

“ရှင် ... ရှင် ရက်စက်တယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော် ကျွန်မကို ဆေးရုံပို့ပေးပါ ... ဒေဝီကို ချစ်တယ်ဆို ... မသေပါရစေနဲ့”

ဒေဝီနိုင်က လက်အုပ်ချီလျက် ခူးထောက်တောင်းပန်ပေမယ့် ဦးပန်းတိုင်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာပြီး ဖြစ်သည်။

“အင့် ...”

“အား ...”

နောက်ဆုံး တစ်ချက်ထိုးချလိုက်ပြီး မားကိုဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးပန်းတိုင် ခြေရင်းမှာ ဒေဝီနိုင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လဲကျသွား၏။ မိမိကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒက်ဒီ ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒက်ဒီရယ် ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်ကို ဆေးရုံပို့ရအောင်ပါ”

“သူသေပြီ ...”

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီကရော”

“သွားအဖမ်းခံမယ် သမီး ... ရဲစခန်းကို ဒက်ဒီသွားမယ် သမီးဘာမှမကြောက်နဲ့ သတ္တိရှိရင်ဆိုင်ပါ ... သမီးကို ဒက်ဒီ မိတ်

ချစ်ဦးထွန်းထွန်းထွန်း

ဆွေ ရှေ့နေကြီးက လာကူညီလိမ့်မယ် ... သမီးရသင့်တဲ့ ဒက်ဒီ ဧည့်စိမ်ဥစ္စာတွေ သူပေးလိမ့်မယ်”

“သမီး ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး ဒက်ဒီ ... မေတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ ... မေကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့ အားမငယ်နဲ့ သမီးအတွက် ဒက်ဒီအားလုံး စီစဉ်ထားပြီးပြီနော် ... အခု ဒက်ဒီသက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်မယ် ဒက်ဒီ အဖမ်းခံလိုက်မယ် ... သက်ဆိုင်ရာကပေးတဲ့ အပြစ်ကို ဒက်ဒီ ခံလူမယ် ... သမီး မေ သတ္တိရှိဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်”

“ဒက်ဒီရယ် ...”

ဒက်ဒီ ရင်ခွင်ထဲ မေ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးလေးရယ် ... ဒက်ဒီကြောင့်ပါ အသုံးမကျတဲ့ အပေကြောင့်ပဲ ... ဒင်းတို့ရဲ့ သွေးဆောင် ဖြားယောင်းမှုထောင် ခြောက်ထဲ တိုးဝင်မိသွားတယ် ... မိသားစုပါ ပြိုကွဲခဲ့ရတယ်လေ”

“ဒက်ဒီ ...”

“ပြော ...”

“မာမိ နှာခေါင်းမှာစာပ်တဲ့ အောက်စီဂျင်ကို ဘယ်သူဖြုတ် ပစ်လိုက်တာလဲ ...”

“ဒေဝီနိုင်ပဲ ...”

“ရက်စက်လိုက်ကြတာ”

www.burmeseclassic.com

ပုန်းလှည့်

“ဒီမိန်းမကို ဒီလိုလုပ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ် သမီး ... ဒက်ဒီ မှာရင်တာကလေး အရာအားလုံးကို သမီးသတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ပါ ဒက်ဒီ ထောင်ထဲမှာ အပြစ်ကျခံပြီးရင် ပြန်လာမယ် ... သမီး သတ္တိရှိပါ”

ဒက်ဒီ ဖုန်းဆက်လိုက်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတွေကလာပြီး ဖမ်းကြသည်။ မေ့ကို သတ္တိရှိဖို့ အားမငယ်ဖို့ ဒက်ဒီက အထပ်ထပ် မှာကြားပြီး ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ရာနောက် လိုက်သွားသည်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် အလောင်းကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်တာတွေ လုပ်ဆောင်၍ သက်ဆိုင်ရာက သယ်ဆောင်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံး တိုက်ကြီးထဲမှာ အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးနှင့် အတူတူကျန်ခဲ့တာက တစ်ယောက်ထဲပါ ... ဒေါ်ညွှာကို သတိရမိသည်။

“ကိုကိုရယ် မေ့ကိုလာကယ်ပါဦး ... မေ့ အရမ်းကြောက်တယ်”

ကိုကိုဆီလှမ်းဖုန်းဆက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပေမယ့် မေ့တို့ ကို အရှုပ်တွေထဲမှာ ကိုကိုမှာမည် ဝင်မပါစေလို၍ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“မေ့ ... သမီး ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် မနက်ဖြန် အန်ကယ် ရောက်လာမယ် ... သမီး ဒက်ဒီဖုန်းဆက် ထားပြီးပါပြီ”

ဒက်ဒီ မိတ်ဆွေရှေ့နေကြီးက ဖုန်းဆက်သည်။ အိမ်ဆော် အဒေါ်ချောကလည်း ဘာမှ အားမငယ်ဖို့ အားပေးနေ၏။ မနက်ဖြန်

ဒက်ဒီ မိတ်ဆွေနဲ့ မေ့လိုက်သွားမယ်။ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မနေချင် တော့ပါဘူး။ ဒက်ဒီရဲ့ နောက်ဆုံးသမီးအတွက်ပဲ ထည့်သွင်းစဉ်းစား၍ အပြတ်သားဆုံး လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

“သမီးရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ အဆင့်က ဒရိုင်ဘာမိန်းမ တစ်ယောက် လုံးဝ မဖြစ်စေရပါဘူး ... ဒက်ဒီကြောင့် သမီးလေးဘဝနိမ့်ကျခဲ့ရ တယ် ... ဒက်ဒီ ဂုဏ်သိက္ခာထက် သမီးလေး အနာဂတ်အရေး ကြီးပါတယ်ကွယ် ... ဒက်ဒီ မိတ်ဆွေက အားလုံးစီစဉ်ပေးပါလိမ့် မယ်”

မေ့ ကြောက်တယ် သတ္တိလည်း မရှိဘူး ... မနက်ဖြန် ဒက်ဒီ ရှေ့နေကြီး ရောက်လာရင် မေ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒီခြံကြီး ထဲကနေ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မာမီ မေ့ဘဝ ဘယ်လို ခရီးဆက်ရမလဲ ဟင် ... ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းလွန်းပါတယ် ... မာမီ ကူညီပါနော် ... မေ့ ဆုတောင်းနေမိသည်။

အခန်း (၂၀)

“မေ ...”
“ဟင် ...”

သူမ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ သူမနာမည်ခေါ်သံကြောင့် မေလနို့ပြီး ကိုကိုရောက်လာတာလားဟု ဖျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်သွားပြီး ထလိုက်သည်။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ... ကိုတောက် ဒီအထဲ ဘယ်လိုဝင် လာတာလဲ ...”

“မေရယ် ဒါများ ကိုယ့်ဆီမှာ ဒီတစ်တိုက်လုံး ဖွင့်စေနိုင်တဲ့ သော့တွေ ရှိတယ်လေ ... ဥပမာ ဒေါ်ချောက ကိုယ့်လှုပ်”

“ဟင် ...”

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ... ဒေါ်ချောက အကျိုး အကြောင်းတွေပြောပြတယ် ... မေ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ်ရောက်

စွမ်းရည်ထပ်ထပ်ထပ်

လာတာပါ ...”

“မလိုပါဘူး ... ဒေါ်ဒေဝီနိုင်လည်း မရှိတော့ဘူး ... ရှင် ထွက်သွားနော် ... ဒီတိုက်ထဲ ရှင်ဝင်ခွင့် လုံးဝမရှိတော့ဘူး”

“ရှိတယ်လေ ... မင်းကို စိတ်မချဘူး ... ကိုယ်စောင့်ရှောက် နို့လိုအပ်တယ် ... မမဒေဝီမရှိတော့ မင်းကိုအရယူမှ ဖြစ်တော့မယ် လေ ...”

“ရှင် ... ရှင် ...”

“မင်းကို ကူညီမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ... ဒေါ်ချော ထ ကိုယ့်လူလေ ... မင်း အသာတကြည်နေစမ်းပါ ... ကိုယ့်ကိုယ် အားကိုးကိုးပါ ... ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နားခိုပြီးပျော်ပါ ...”

“ရှင် ... ရှင် လှယုတ်မာ”

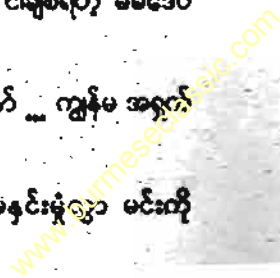
“အရင်ကလို မင်းထွက်ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး မေ ဘိုယ်က တမင်လျှော်ပေးလိုက်တာ မမဒေဝီကိုချစ်လို့”

“ဘာ ...”

“မမဒေဝီမရှိတော့ မင်းကို အရယူပြီး ငါချစ်ရတဲ့ မမဒေဝီ အစား မင်းကိုနှိပ်စက်ရမယ်လေ”

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မအနားမကပ်နဲ့နော် ... ကျွန်မ အရှက် နဲ့ အသက်ကိုလဲပစ်မှာနော်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမရတော့ဘူး မေနှင်းမှုံလွှာ မင်းကို

ရှင်မြတ်နိုး

အရယူမှ မင်းလင်ဘဝနဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ရမှာလေ”

“ရှင် ... ရှင်”

မေပြေးပေါက်မရှိတော့ ကိုတောက်ကပ်တံထားသည်။ ငြိ
တော့ ဒေါ်ချောက ကိုတောက်ရဲ့လူ မေခန္ဓာကိုယ်လေးအား
ကိုတောက်ကပွေ့မက်၍ ခုတင်ပေါ် လှဲချပစ်လိုက်၏။ ဧ
ကြောက်လန့်တကြားနှင့် တွန်းထိုးရုန်းကန်ပေမယ့် မလွတ်
အင်အားခြင်း မမျှ သူ့လက်တွေက မေအင်္ကျီတွေကို ချွတ်ဖိခံ
ကြိုးစားနေသည်။

“လူယုတ်မာ ရှင်ကိုရဲတိုင်မယ် ... လွှတ်နော် လွှတ်”

“တိုင်လေ ... ကိုတောက်တို့က ထောင်လည်းမကြောက်
ဘူး ... မင်းအရှက်မရှိရင် တိုင် ... ဒေါ်ချောက မင်းဖုန်းဆက်ခေါ်
လို့ ကိုယ်ရောက်လာတာပါလို့ သက်သေထွက်ပေးလိမ့်မယ်”

မမဒေဝီ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုတောက် ငွေတွင်းပိတ်
ထို့ကြောင့်ပင် မေ့ကိုအရယူမည်။ မေက သူ့ငွေးသမီး ဦးပန်းတိုင်
သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အနင်းခြေခံသွားတာပဲဖြစ်သည်။

“မင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ကိုယ်နဲ့ မင်္ဂလာဦးညကို ဖြတ်သန်းလိုက်
ပါလား မေရယ် ... မင်းမှာ အားကိုးရာမှ မရှိတာပဲ”

“ကျွန်မမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ လူရှိတယ် ... ငါ
တရားစွဲခံရမှာနော်”

ရှင်မြတ်နိုးထပ်ထပ်ထပ်

“မေရယ် ... မင်းလုပ်ကြည့်လေ ဒေါက်တာမင်းထင်သော်
ရာမည် မှုခင်းကုန်နယ်မှာပါစေချင်လို့လား ... ကိုတောက်က သေမ
ထူး နေမထူးဘဲ”

မေဘယ်လိုမှ ရုန်းကန်တွန်းဖယ်ပစ်လို့ မရ။ မေဘဝတော့
ဆုံးပါပြီ ဒက်ဒီရဲ့ မနက်ဖြန်တောင် မေဘဝ ကံကောင်းစေဖို့ အချိန်
ပေးပါလား ... မေ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာပဲ မေ တဖြည်းဖြည်း
နှင့် အင်အားတွေ ချိန် မောပမ်းလာသည်။ ကိုတောက်ပြုသမျှ နေ
တော့မည့် အနေအထားဖြစ်သွား၏။ မလှုပ်ရှားနိုင် မေဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
ချက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

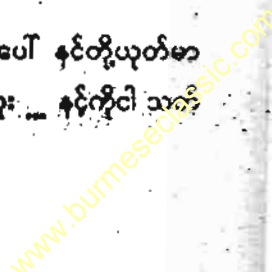
“အား ...”

“ဟင်”

ကိုတောက် အော်သံကြီးထွက်ပေါ်လာပြီး သူမ ခန္ဓာကိုယ်
လေးပေါ်မှ ခွာလိုက်သည်။ တုတ်ကြီးကိုငိုပြီး ရပ်နေသူက
ဒေါ်ချော ...

“ဟင် ... ဒေါ်ချော ခင်ဗျားကြီးက သစ္စာမဲ့တာပဲ ... ကျွတ်
ကျားဖူးတွေကို ကန်းတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကလေးမလေးအပေါ် နှင်တို့ယုတ်မာ
ဝက်စက်နေတာတွေ ငါကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး ... နှင်ကိုငါ သက်
ဝစ်ရမယ်”

ရှင်ဖြူတို့

“ခင်ဗျားကြီးကများ ...”

“မေ ... ပြေးတော့ ဒေါ်ချော တံခါးတွေအားလုံး ဖွင့်ထားတယ် ... လွတ်အောင်ပြေး ... နောက်ကြောင်း ပြန်မကြည့်နဲ့ ဒီမှာ ဒေါ်ချော တာဝန်ယူထားမယ် ... ပြေးလေ ပြေး ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ပြေးလေ”

ကိုတောက်က ဒေါ်ချောဆီကနေ တုတ်ကိုလှူနေသည်။ သူ့လက်ထဲ တုတ်မရောက်ခင် ဒေါ်ချောက အတင်းပြေးခိုင်းနေ၍ မေထွက်ပြေးလာခဲ့၏။ မြဲကြီးတွေက တခြံနှင့်တခြံ အကွယ်ကြီးတွေဖြစ်သဖြင့် တခြံကတခြံ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ ဘာမှ မသိနိုင်ကြ။ မေ လမ်းမကြီးအတိုင်း အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးနေ၏။ မိုးတွေက သံသံမဲမဲနှင့် တဝေါဝေါရွာချလာသည်။ ကိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ညလေးတစ်ညကို အမှတ်ရလာသည်။

“ကျွန်မဒုက္ခကို ကယ်တင်ပါဦး ကိုကိုရယ် ... မိုးတွေကလည်း မညှာမတာ အရမ်းရွာနေတယ် ... ကိုကိုက ကျွန်မကို မုန်းတီးရှုံ့ရှာပြီး မေ့ပစ်လိုက်တော့မှာပါ”

“ဝေါ ... ဝေါ”

“ဝေါ ... ဝေါ”

“ခြိမ်း ... ဂလိန်း”

ဒေါ်ချောရော ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ... ကိုတောက်ရန်က

ရှင်ဖြူတို့

လွတ်အောင်တော့ မေ အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးရမည်ဖြစ်သည်။

“တီ ... တီ”

“တီ ... တီ”

“ဟော ... ကားတစ်စီးလာပြီ ... တားရမယ် အကူအညီ တောင်းရမယ် ... ရပ်ပါ ရပ်ပါ ... ကျွန်မကို ကယ်ပါ ကယ်ပါ”

မိုးတွေထဲမှာ မေတအားအော်ဟစ်ပြီး တားဆီးနေမိသည်။

“ရပ်ပေးပါ ... ကယ်ကြပါဦးရှင် ... ကားရပ်ပေးပါ ကျွန်မလူကောင်းပါ ... ဒုက္ခတွေ့နေလို့ပါ ကယ်ပါရှင်”

ကားက မရပ်ပေးဘဲ မေ့ကိုကျော်သွားသည်။ မေ အော်ဟစ်ရင်း ခေါင်းတွေချာချာလည်အောင် မူးလာပြီး လမ်းမပေါ်လဲကျသွား၏။ မေ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အမှောင်ထုက အထပ်လိုက်ကျသွားလေသည်။

“ဟင် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် တားနေတာပဲ ... မေဈားလား ... လမ်းပေါ်လဲကျသွားပြီ အရေးကြီးပါတယ် ဆိုမှကွာ”

ဒေါက်တာမင်းထင်သော် ကားကိုဆက်မောင်းသွားတော့ ခလိုဖြစ်ပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ကားကိုရပ်ပစ်လိုက်၏။ မေ့ကို သတိရလာမိသည်။ မေ့နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့တုန်းကလည်း ဒီလိုအချိန်မျိုး ခိုသံသံထန် ရွာသွန်းနေတဲ့ညမှာပါ ... သူကားပေါ်ကဆင်ပြီး ဒီလိုအလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် မေ့နိုးမှုလွှာ

အိမ်ထောင်ရေး

ဖြစ်နေ၏။ မေ့စားလေးကိုဖတ်ပြီး မေ့ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်သဖြင့် မေ့နေထိုင်ရာ လိပ်စာအား ပုံတံတွင် မေးပြီးလိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကားမီးရောင်အောက်မှာလဲနေသူက မေမှ မေ ... သူဝယ်ပေးထားတဲ့ နက်ပြာရောင် ဝမ်းဆက်လေးနှင့်ဖြစ်သည်။

“မေ ... မေရယ် ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ... ကိုကို့ စိတ်မချလို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

မေ့ကို ကားပေါ်ပွေတင်ပြီး ပုံပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း မေ့တို့နေထိုင်တဲ့ ခြံကြီးဆီ ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ မေက သတိလစ်နေ၏။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် နေတဲ့လိပ်စာကို ပုံကပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်တီဒေဝီက ဖုန်းဆက်တယ် မေ့နင်းမှလွှာ သူ့ဆီရောက်လာပြီတဲ့ ... ဒရိုင်ဘာ ကိုတောက်နဲ့ပေါင်းတော့မယ်တဲ့ ... ပုံ မအနဲ့ ဒေါက်တာမင်းထင်သော်ကို အရယူတဲ့ ... ရှင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ မင်းထင်”

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မေ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ ဒေါ်ဒေဝီနိုင် ဘယ်လောက်အထိ ကောက်ကွန်ယုတ်မာနေမလဲ ... သူ့ ဝုတ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်ပြီး မေ့ ရှောင်ထွက်သွားတာ ဖြစ်ကြောင်းသူသိသည်။

“မေ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ... ပုံကိုယ်လိုက်သွားမယ် မေ့ကို

ချစ်မိုးထည်းထည်းထန်

မျက်နှာချင်းဆိုင် ကိုယ်တိုင်မေးမယ် ... မေက ကိုယ့်ရဲ့တရားဝင်စနိုးပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်သော် စဉ်းစားတွေဝေမနေတော့ဘဲ မေ့နေထိုင်တဲ့ မြို့လေးဆီ ကားမောင်းထွက်လာရင်း အံ့ဩထူးဆန်းစွာ လမ်းမှာပဲ မေ့နှင့်တွေ့ဆုံရသည်။ မိုးတွေကလည်း သည်းသည်းထန်နေ၏။ သူနှင့်တွေ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ မေ့တို့ခြံထဲရောက်တော့ ရဲ့တွေ့ ရောက်နေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ... ဒီခြံနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာမည်က ဒေါက်တာမင်းထင်သော်ပါ ... မေ့ရဲ့ ခင်ပွန်းပါ ... ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာပါလဲ”

မေ့ကို နွေးထွေးအောင် လုပ်ပေးပြီး ဆရာဝန်အား ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရသည်။

“ဒေါက်တာရယ် မေ့လေးမှာ ဘာအဖြစ်မှ မရှိပါဘူး ... ကျွန်မက ဒေါ်ချောပါ ... ကိုတောက်အကူအညီနဲ့ ဒီတိုက်ထဲမှာ အိမ်ဖော် အလုပ်ရပြီး သူတို့လူယုံဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဌေးဦးပန်းထိုင်စို့သားအဖအပေါ် မတရားလုပ်နေတာ မကြည့်ရက်တော့လို့ ဒါ မေ့လေးကို ကယ်တင်လိုက်တာပါ ... ကိုတောက် သေသွားစေပြီ ကျွန်မရိုက်ပစ်လိုက်တာပါ ... လူယုတ်မာတွေ ဓာတ်သိပ်သွားတာပေါ့ ဥပဒေကပေးတဲ့ အပြစ်တွေကို ကျွန်မခံယူပါတော့မယ်”

စုံဖြူရီ

အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်ချောက အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ သူလည်း သက်ဆိုင်ရာကို လက်ထပ်စာချုပ် ပြလိုက်၏။ မေ ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်တွေကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရပါစေ သူ အကာအကွယ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မေလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... သနားစရာကောင်းပါ တယ် ... မိထွေးဒဏ်ကို တော်တော်လေး ခံနေရတာပါ”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ချောရယ် ... မေ့ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ ဒေါ်ချောကိုလည်း အကောင်းဆုံး ရှေ့နေတွေ ငှားရမ်းပြီး စုခံ ကာကွယ်ပေးပါမယ်”

“ဒေါ်ချောက အရေးမကြီးပါဘူးကွယ် ... မေလေးဘဝက အေးချမ်းစေချင်ပါတယ် ... သနားလို့ပါ”

သက်ဆိုင်ရာတွေက ဒေါ်ချောကို ဖမ်းဆီးသွားကြသည်။ တစ်ရက်ထဲမှာပဲ လူသတ်မှုနှစ်ခုဖြစ်ရတဲ့အတွက် လူစိတ်ဝင်စားဆုံး အမှုအခင်း ဖြစ်သွားရ၏။ နောက်တစ်နေ့မှ မေသတ်ပြန်ရလာ သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ ... ကြောက်တယ် အရမ်းကြောက်တယ် ... ကိုကိုရေ ကိုကို မေ့ကိုလာကယ်ပါဦး”

“မေ ... မေ သတိထားပါ မေ့အနားမှာ ကိုကိုရောက်နေ ပါပြီ”

ကိုကိုအသံပဲ မေကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ် ... သူမ နှုတ်လုံးလေးတွေ ပွင့်သွားပြီး ကိုကိုကို အသေအချာကြည့်မိသည်။

“မေ ...”

“ကိုကို ... တကယ်ကိုကိုနော် ... မေဘယ်ရောက်နေတာ လဲ ...”

“ကိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာပါ”

“မေ ... မေလေ ဟို ဟိုလူရော”

“သေသွားပါပြီ ...”

“ရှင် ...”

မေ့ကို စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားဖို့ ပြောပြီး အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံး ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ကိုကိုရယ် ... မေ မှတ်မိပါပြီ ... အတိတ်လည်း မမေ့ပါ ဘူး အဖြစ်အပျက်တွေက တုန်လှုပ်ခြောက်ချားစရာ ကောင်းပေ စေ့ မေ အားလုံး မှတ်မိပါတယ်”

ဒက်ဒီက မှာထားခဲ့သည် ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးကို မဆို အတ္တိရှိရင်ဆိုင်ပါတဲ့ ... မေ့ အနားမှာ ကိုကိုရှိနေ၍လည်း အင်အား တွေ သတ္တိတွေက အပြည့်ရှိနေ၏။ မေ မလိမ်မညာဘဲ အဖြစ် အပျက်တွေကို ပြောပြမိလေသည်။

“ကိုကိုယုံပါတယ် မေရယ် ... ကံကောင်းလို့ မေ့ဘဝပေး

မနစ်မွန်းရတာပါ ... ကိုကို အရမ်းစိတ်ပူပြီး မိုးသည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေတဲ့အထိ မကြောက်မရွံ့ မောင်းလာခဲ့မိလို့ပေါ့ ... ”

“ကိုကိုရယ် မေ့ဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့တွေ့ဆုံရခြင်းက ကံကောင်းခြင်းတွေပါ ... မေတို့ မိသားစု ပြဿနာတွေက ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်နေရပါတယ် ... ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာတွေ မထိခိုက်စေချင်လို့ မေထွက်လာခဲ့တာ ... မေနဲ့ ကိုကိုတို့ အပြီးအပိုင် ကွာရှင်းလိုက်ကြရအောင်ပါ ... ကိုကို ညီမလေးနေရာမှာပဲ မေနေချင်ပါတယ်”

“ကောင်မလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ကိုကိုနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာလေ ... ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ မကွာရှင်းနိုင်ဘူး ... မေ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ကိုကိုလိုက်လာခဲ့တာပဲ မေ”

မေ့ခန္ဓာကိုယ်လေးအား မင်းထင်သော် တင်းကျပ်စွာ ဧဠဖက်ထားမိသည်။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ နောက်နေ့တွင် မေ့ ဒက်ဒီရဲ့ စိတ်ဆွေရှေ့နေကြီးရောက်လာ၏။ မေ့ ဒက်ဒီအစီအစဉ်တွေကို ပြောပြခဲ့သည်။

“သူပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံးက မေ့အတွက်ပဲ သူ့ဘဝကိုနင်းခြေပစ်မယ်တဲ့ ... ပန်းတိုင်ကို ထောင်ခြောက်ဆင်ပြီး ကိုတောက်နဲ့ ဒေဝီနိုင်တို့က အမိဖမ်းလိုက်ကြတာမို့ သူဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ အန်ကယ်မထင်မိဘူး ... ပန်းတိုင်က လူရိုးလူတော်

ပါ အရှက်သိက္ခာကိုကာကွယ်ရင်းနဲ့ မိသားစုဘဝပျက်ရတယ်”
မေကတော့ ဒက်ဒီပြန်မလာမချင်း ဒီခြံကြီးထဲမှာ မနေလိုတော့ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒက်ဒီအမှု သက်သာအောင် ကြိုးစားပေးပါ အန်ကယ် မေ ဘာစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုမှ မမက်မောပါဘူး ပေပေလွတ်မြောက်ရေးပဲ အရေးကြီးတယ်နော် ... ဒက်ဒီကို ကူညီပါ”

“စိတ်ချပါ သမီးရယ် ... အန်ကယ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပျံမယ်”

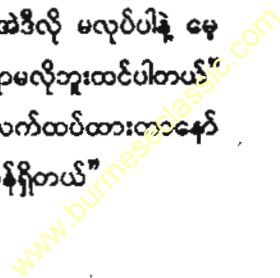
ရှေ့နေကြီး ပြန်သွားပေးမယ့် မေက တခြားတစ်နေရာမှာ ပြောင်းနေဖို့ စီစဉ်သည်။

“အမှုမပြီးမချင်း မေ ဒီအနားတိုက်မှာပဲ နေရမှာပါ ကိုကို မေ ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး ... မေ့ကို စိတ်ချပါနော် ကိုကိုပြန်ပါ”

“ကိုကို မပြန်ဘူး ... မေနဲ့ပဲနေမယ် ဆေးရုံလည်းပြောင်းဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ကိုကို ... အမိပွယ်မရှိတာပဲ ... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ မေ့အတွက် ကိုကို ဒီလောက်အထိ ပေးဆပ်စရာမလိုဘူးထင်ပါတယ်”

“မေက ကိုကိုစနိုးလေ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာနော် မေ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ရှိတယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ကိုကိုရယ် ...”

မေ့ကို ဆွဲပွေ့ယူပြီး ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားသည်။
မေ့နဖူးပေါ် ဝဲကျနေတဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း မေ့
ဘဝတစ်ခုလုံး အကာအကွယ်ပေးနေသည်။ မေ့ စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်
အားတက်ရ၏။ ကိုကို့ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားလေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

